КОЛЛІН ГУВЕР

ЛИСТОПАДА

Присвячується Леві.
У тебе вишуканий музичний смак і незграбні обійми.
Не змінюйся ніколи.

КОЛІН ГУВЕР

ЛИСТОПАДА

Роман

Переклав з англійської
Сергій Ковальчук

Київ 2022
«РІДНА МОВА»

УДК 821.111(73)'06-31
Г93

Серію «Сучасний молодіжний роман» засновано 2021 року

NOVEMBER 9

© 2015 by Colleen Hoover

This book is a work of fiction. Any references to historical events, real people, or real places are used fictitiously. Other names, characters, places, and events are products of the author's imagination, and any resemblance to actual events or places or persons living or dead is entirely coincidental.

All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof in any form whatsoever. For information, address Atria Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

Дизайн обкладинки *Анастасії Стефурак*

Гувер, Колін.

Г93 9 листопада : роман / Колін Гувер; пер. з англ. Сергій Ковальчук. — Київ : РІДНА МОВА, 2022. — 360 с. — (Серія «Сучасний молодіжний роман»).

ISBN 978-966-917-814-5.
ISBN 978-966-917-646-2 (серія).

Як знати, що кохання справжнє? А який він — любовний поцілунок як у книжках? Як вісімнадцятирічним зрозуміти, що ця хімія гормонів переросте в щире кохання на все життя? І чи можна пробачити тому, хто збрехав ще в день знайомства? Ось на ці запитання шукають відповіді Феллон і Бен, які зустрічаються раз на рік упродовж п'яти років.

А вам цікаво дізнатися, як закоханість юних героїв роману переростає в кохання? Як, долаючи перепони, зізнаючись у найпотаємнішому і спокутуючи провини, Феллон і Бенові вдається пробачити собі та повірити в себе, не втративши одне одного?

УДК 821.111(73)'06-31

ISBN 978-966-917-814-5
ISBN 978-966-917-646-2 (серія)
ISBN 978-150-111-034-4 (англ.)

© Ковальчук С. Я., пер. з англ., 2022
© Стефурак А. М., дизайн обклад., 2022
© ПП «РІДНА МОВА», 2022

ПЕРШЕ
9 ЛИСТОПАДА

Я прозорий, наче вода,
Пливу за течією без мети.
А вона — якір, закинутий
у моє море.

Бентон-Джеймс Кесслер

Феллон

Цікаво, з яким звуком ця склянка розіб'ється об його голову?

Скло товсте. Але й голова в нього міцна. Мабуть, ГЕПНЕ так, що аж ЗАГУДЕ!

Цікаво, а скільки крові натече? На столі лежать серветки, але вони багато крові не вберуть.

— Еге ж, я сам трохи шокований, але все відбувається саме так, — каже він.

Від його голосу я міцніше стискаю склянку, щоб вона все-таки не полетіла йому в черепушку, а залишилась у мене в руці.

— Феллон? — Він прочищає горло й намагається говорити якомога м'якше, та все одно його слова впиваються в мене гострими ножами. — Ти щось скажеш, чи як?

Я штрикаю соломинкою шматочок льоду в склянці, уявляючи, що це його макітра.

— А що ти хочеш почути? — белькочу я, наразі більше нагадуючи вередливе дитя, ніж вісімнадцятирічну дівчину, якою я і є тепер. — Хочеш, аби я *привітала* тебе?

Я спираюся спиною на сидіння і схрещую руки на грудях. Дивлюся на нього й думаю: розчарування в його очах — це результат того, що я його засмутила, чи це він просто знову клеїть дурня. Він сів за мій столик хвилин п'ять тому і вже

перетворив свою половину на сцену для публічних виступів. І знову, вже вкотре, я змушена бути його аудиторією.

Він тарабанить пальцями по чашці кави і декілька тактів мовчки дивиться на мене.

Цок-цок-цок.

Цок-цок-цок.

Цок-цок-цок.

Певно, він думає, що рано чи пізно я здамся і скажу йому те, що він хоче від мене почути. Але впродовж останніх двох років ми дуже мало бачилися, і він ще не знає, що я вже давно не та наївна дівчинка, до якої він звик.

Побачивши, що я ніяк не реагую на його акторську гру, він протяжно зітхає і кладе лікті на стіл.

— Ну я думав, ти хоч порадієш за мене.

Від цих слів мене аж пересмикує.

— *Порадіти* за тебе?

Він сміється з мене, чи що?

Батько знизує плечима, і на його роздратованому обличчі з'являється пихата посмішка.

— Я навіть не думав, що ще можу стати батьком.

Я вибухаю гучним недовірливим сміхом.

— Випустити сім'я в піхву двадцятичотирирічної дівчини — це далеко не все, що треба, аби стати батьком, — з відчутним присмаком гіркоти в голосі кажу я йому.

Його пихата посмішка зникає, він відкидається на спинку сидіння і схиляє голову набік. Батько завжди схиляє голову набік, коли не знає, як йому реагувати. *«Спробуй удати, ніби ти обмірковуєш щось серйозне, і це зійде за будь-яку емоцію: сум, задуму, відчуття провини, співчуття».*

Певно, він забув, що сам навчав мене акторської гри майже все моє життя. І одним з перших прийомів був саме цей.

— Ти вважаєш, що я не заслужив права називатися батьком? — Здається, моя відповідь образила його. — І хто ж я тоді, по-твоєму?

Сприймаю його запитання як риторичне й починаю штрикати наступний шматочок льоду. Вправно підхоплюю його соломинкою і кидаю до рота. А потім гучно, брутально хрускаючи, розкушую його. Переконана, він не чекає від мене відповіді на своє запитання. Він перестав бути для мене «батьком» ще тієї ночі, коли моя акторська кар'єра стала на довічну паузу. Тоді мені було шістнадцять років. І якщо відверто, то я не дуже певна, чи був він мені батьком *до* тієї ночі. Радше ми були викладачем акторської майстерності й студенткою.

Однією рукою він пригладжує своє страшенно дороге імплантоване волосся над чолом.

— Нащо ти так робиш? — Моя поведінка з кожною секундою дратує його дедалі більше. — Ти що, й досі сердишся, що я на твій випускний не прийшов? Так я вже сто разів казав, що в мене тоді вийшла накладка за часом.

— Ні, — спокійно відповідаю я. — Я й *не запрошувала* тебе на свій випускний.

Він знов відкидається на спинку і скептично дивиться на мене.

— А чому?

— Бо в мене було лише чотири запрошення.

— *І що?* — питає він. — Я твій *батько.* Якого ж біса ти не запросила мене на свій шкільний випускний?

— Бо ти все одно не прийшов би.

— Ти не могла цього знати! — кидає він мені у відповідь.

— Але ж ти *справді не* прийшов.

— Звісно, — закочує він очі, — я не прийшов, Феллон. Бо мене ніхто *не запрошував.*

— Ти нестерпний, — важко зітхаю я. — Тепер розумію, чому мама покинула тебе.

Він ледь помітно сіпає головою.

— Твоя матір покинула мене, бо я переспав з її найкращою подружкою. А мої особисті якості тут ні до чого.

Я навіть не знаю, що йому на це сказати. У цього чоловіка геть немає співчуття. Я ненавиджу його за це і водночас заздрю. До певної міри мені хотілося б бути більше схожою на нього і менше — на матір. Він геть не помічає своїх численних недоліків, тоді як я цілковито зосереджена на своїх вадах. З ними я щодня прокидаюся і щовечора через них не можу заснути.

— Хто замовляв лосося? — питає офіціант. Дуже вчасно. Я піднімаю руку, і він ставить переді мною тарілку. Але апетит пропав, тож я просто колупаюся виделкою в купці рису. — Е-е, стривайте. Одну секунду. — Я підводжу очі на офіціанта, але той звертається не до мене. Він витріщається на мого батька. — Невже це ви?..

От лихо. Почалося.

Офіціант ляскає долонею по столу, і я аж підскакую.

— Це ж ви! Скажіть, ви — Донован О'Ніл! Ви грали Макса Епкота!

Мій батько скромно знизує плечима, хоча я добре знаю, що скромність у ньому навіть не ночувала. І попри те, що він не грав Макса Епкота вже понад десять років, відколи шоу зняли з ефіру, батько і досі поводиться так, наче він — найбільша зірка на американському телебаченні. І люди, які й досі впізнають його, лише підвищують його самооцінку. Вони якісь дикі. Наче ніколи в житті акторів не бачили. Агов! Схаменіться! Ми з вами в *Лос-Анджелесі,* люди добрі! Тут куди не плюнь — самі актори!

Мені нестерпно хочеться проткнути когось, тому я несамовито колупаю виделкою лосося. Аж раптом офіціант перериває мене, питаючи, чи не сфотографую я їх.

Зітхаю.

Без особливого ентузіазму вислизаю з-за столика. Офіціант намагається втелющити мені свій телефон, щоб я їх сфоткала, та я заперечно виставляю руку й обходжу його.

— Мені треба до вбиральні, — белькочу я й відходжу від столика. — Зробіть із ним селфі. Він їх обожнює.

Я зриваюся в туалет, бо мені треба бодай пару хвилин побути на самоті, без батька. Не знаю, навіщо попросила його зустрітися зі мною сьогодні. Може, тому що я переїжджаю, і ми бозна-скільки не бачитимемося? Але навіть цього недостатньо, щоб піддавати себе таким тортурам. Я відчиняю двері до першої кабінки, замикаю їх за собою, витягую одну із захисних гігієнічних накладок і стелю її поверх сидіння унітазу.

Колись читала статтю про бактерії у громадських вбиральнях. Так от, найменше бактерій виявили в перших кабінках. Люди думають, що першою кабінкою користуються найчастіше, тому здебільшого оминають її. А от я користуюся лише першими кабінками. Раніше я не страждала на гермофобію, та коли в шістнадцять років два місяці пролежала в лікарні, стала параноїком щодо гігієни.

Закінчивши справи в туалеті, я досить довго мию руки, не менше хвилини. І весь цей час не зводжу з них очей — щоб не дивитись у дзеркало. Уникати свого відображення з кожним днем стає дедалі легше, та я все-таки встигаю зловити себе на коротку мить у дзеркалі, коли тягнусь за паперовими рушниками. І хай скільки я дивилася б у те дзеркало, ніяк не звикну до того, що там бачу.

Піднімаю ліву руку і торкаюся шрамів, які вкривають усю ліву частину обличчя, пробігають по нижній щелепі і опускаються вниз по шиї. Вони зникають під комірцем сорочки, але під одягом шрами тягнуться по всьому лівому боці тулуба аж до талії. Я проводжу пальцями по ділянках шкіри, які схожі на сухофрукти. Ці шрами завжди нагадуватимуть мені про те, що пожежа була справжньою, а не якимось нічним жахіттям, від якого можна прокинутися, просто вщипнувши себе за руку.

Декілька місяців після пожежі я не могла доторкатися до більшої частини свого тіла, бо була вся перев'язана бинтами. А тепер, коли опіки загоїлися і залишилися лише шрами, я постійно ловлю себе на тому, що мацаю їх з маніакальним завзяттям. На дотик вони ніби оксамитові. І було б добре, якби дотики викликали в мене відразу, як викликає відразу зовнішній вигляд цих шрамів. Та натомість мені навіть подобається їх торкатися. Варто мені задуматися — і пальці самі починають бігати по руці від шиї донизу й назад, наче я намагаюся прочитати на своїй шкірі щось написане шрифтом Брайля. Та врешті я усвідомлюю, що роблю, і зупиняю себе. Мені не повинно подобатися те, що вирвало в мене з-під ніг життя, навіть якщо це просто приємне відчуття від дотику до шкіри.

А от те, які шрами на *вигляд*, — це щось зовсім інше. Наче кожну мою недосконалість підсвітили зсередини рожевим і виставили як експонат на огляд усьому світу. Хоч як я намагалася б сховати їх під волоссям і одягом, але вони нікуди не дінуться. Вони назавжди залишаться на мені. Як постійне нагадування про ту ніч, яка знищила в мені все найкраще.

Я не дуже заморочуюся на різних датах і річницях, та, прокинувшись сьогодні вранці, перше, про що подумала, це про

сьогоднішню дату. Може тому, що саме про неї думала вчора, перш ніж заснула. Сьогодні виповнювалося рівно два роки, як батьків дім охопила пожежа, в якій я ледь не загинула. Може, тому мені й захотілося сьогодні побачитися з ним. Може, я сподівалася, що він згадає і якось утішить мене. Розумію, він уже вибачився достатньо, але як я можу пробачити йому те, що він про мене тупо забув?

Зазвичай я залишалася в нього раз на тиждень. Того ранку я написала йому повідомлення, що приїду на ніч. І ви, мабуть, подумали, що коли дім загорівся, батько кинувся рятувати свою сплячу донечку?

Ага, тримайте кишеню ширше! Мало того що він не приїхав на вечерю, так він узагалі забув, що я залишилася в нього. Ніхто й гадки не мав, що в будинку хтось є, доки не почули мої крики з другого поверху. Я знаю, що його й досі гризе почуття провини за це. Він просив пробачення щоразу, коли ми зустрічалися наступні кілька тижнів, але згодом його вибачення стали такими само нечастими, як і дзвінки та візити. Я хотіла б пробачити, але не можу. Пожежа була нещасним випадком. Однак я вижила. Саме на цьому я повинна зосередитися. Та це доволі важко зробити, бо я думаю про це щоразу, коли дивлюся на себе.

І я думаю про це щоразу, коли *хтось інший* дивиться на мене.

Двері до вбиральні відчиняються, заходить жінка, кидає на мене короткий погляд, швидко відвертається і прямує до останньої кабінки.

А дарма, дамочко, краще вибрали б першу.

Ще раз дивлюся на себе в дзеркало. Раніше в мене було коротке волосся, до плечей, але я відростила його за два роки. І, певна річ, для цього були свої причини. Я розчісую

пальцями свої довгі темні пасма, прикриваючи чи не всю ліву частину обличчя. Затим осмикую рукав на лівій руці аж до середини долоні й підіймаю комір, закриваючи майже всю шию. Тепер шрами стають ледь помітними, і я можу дивитися на себе в дзеркало без відрази.

Раніше я вважала себе гарненькою. А тепер ховаюся за одягом і волоссям.

Почувши, як змивають воду в останній кабінці, відриваюсь від дзеркала і швидко йду до дверей, поки жінка не вийшла.

Здебільшого я роблю все можливе, щоб уникати людей, і не тому, що боюся, що вони витріщатимуться на мої шрами.

Я уникаю їх тому, що вони якраз *не* витріщаються. Людина, помітивши мене, миттю відводить погляд, щоб не здатися грубою або неввічливою. А мені хотілося б, аби бодай раз хтось зазирнув мені в очі й не поспішав відривати погляд. Уже так давно цього не було. І хоч як прикро визнавати це, але мені бракує тієї уваги, яку я отримувала раніше.

Нарешті виходжу з убиральні й прямую до нашого столика. І відразу ж засмучуюся, побачивши батькову потилицю. Сподівалася, що в нього за цей час намалюються якісь невідкладні справи (як завжди), і поки я повернуся з туалету, він здиміє.

Це дуже сумно, що мене більше потішив би порожній столик, аніж рідний батько за ним. Від цієї думки я насуплююся, аж раптом помічаю на собі пильний погляд хлопця, що сидить за столиком, повз який я проходжу.

Зазвичай я не помічаю людей, переконана, що вони за всяку ціну намагаються уникати зорового контакту зі мною. Однак цей хлопець дивиться просто на мене живими зацікавленими очима.

Помітивши його, я відразу ж подумала: *«Ох, якби ж це було два роки тому».*

Я часто так думаю, коли бачу хлопців, які могли б мене зацікавити. А цей хлопець — справжній красень. Тільки не такий, типово голлівудський, як більшість місцевих чоловіків. Усі вони схожі один на одного, як манекени, наче десь у світі є якийсь ідеал успішного актора, якому вони всі намагаються відповідати.

Ні, цей хлопець — цілковита протилежність їм. Він геть не схожий на продуманий і симетричний витвір мистецтва. Щоки вкриті плямами щетини, наче він працював цілу ніч і не встиг поголитися. Волосся не вкладене гелем, щоб складалося враження «ніби-щойно-з-ліжка». Його волосся направду безладно розпатлане. Каштанові пасма хаотично звисають над чолом, наче він ледь не проспав важливу зустріч і так поспішав, що не мав часу подивитися на себе в дзеркало.

Такий неохайний вигляд мав би викликати відразу, однак мене він зацікавив. Попри те що він, здається, не має в собі ані крихти схильності до самомилування, він один із найсимпатичніших хлопців, яких доводилося зустрічати.

Здається.

Може, це просто побічний ефект моєї одержимості чистотою? А може, я так відчайдушно довго шукала якусь таку безжурність, яку уособлює собою цей хлопець, що зараз плутаю заздрощі із захватом?

А ще цілком можливо, що він здається мені симпатичним лише тому, що він один з небагатьох за останні два роки, хто не відводить погляду, заледве зустрівшись зі мною очима.

Прямуючи до свого столика, я так чи інакше повинна пройти повз нього. І не можу вирішити, що краще — про-

бігти якомога швидше, щоб він менше витріщався, чи повільно пройтися, аби насолодитися його увагою.

Коли я проходжу повз нього, він трохи розвертається й надто уважно дивиться на мене. Надто пильно. Відчуваю, що заливаюся рум'янцем, а по шкірі пробігають мурашки, тож опускаю голову, щоб волосся прикрило обличчя, ніби ширмою. Я навіть хапаю кінчики волосся губами, щоб іще більше закрити від нього своє лице. Чомусь його погляд раптом став мені неприємним.

Ще мить тому я думала, як скучила за увагою, і ось нарешті сталося те, чого я прагнула, — але тепер мені хочеться, щоб він якомога швидше відвернувся.

За хвильку до того, як він зникне з мого поля зору, я кидаю погляд у його бік і ловлю бліду тінь усмішки.

Схоже, він не помітив моїх шрамів. Інакше як пояснити, чому такий красень раптом усміхається до мене.

Фу-у! Мене бісить, що я взагалі мислю такими категоріями. Не такою дівчиною я була. Я завжди була впевнена в собі, але вогонь розплавив усю мою самооцінку, до міліграма. Намагалася повернути собі самовпевненість, але важко віриться, що я комусь можу здатися гарненькою, коли навіть сама на себе не можу в дзеркало дивитися.

— Є те, що непідвладне часу, — каже батько, коли я прослизаю назад за наш столик.

Я підіймаю на нього очі, бо вже й забула, що я тут не сама.

— Це що ж непідвладне часу?

Він махає виделкою в бік офіціанта, який наразі стоїть на касі.

— Отаке. Зірок завжди оточують фанати. — Він кладе до рота наступний шматок і питає мене з повним ротом: — То про що ти хотіла зі мною поговорити?

— А чому ти вирішив, що я хотіла поговорити про щось конкретне?

Він обводить рукою стіл.

— Ми обідаємо разом. Це ж очевидно, що ти хочеш мені щось розказати.

Сумно дивитися на те, до чого докотилися наші стосунки, прикро усвідомлювати, що для звичайної зустрічі за обідом мусить бути якась вагоміша причина, ніж просто бажання доньки побачити татка.

— Я завтра переїжджаю до Нью-Йорка. Точніше, сьогодні вночі. У мене пізній рейс, тож приземлюся в Нью-Йорку вже завтра.

Він закашлюється і хапає серветку, щоб прикритися. Принаймні мені здається, що він закашлявся. Не від такої ж новини він мало не вдавився їжею.

— До Нью-Йорка? — перепитує він.

А тоді... заходиться реготом. *Реготом.* Наче те, що я житиму в Нью-Йорку, — це якийсь жарт. *Спокійно, Феллон. Твій батько — мудак. Нічого нового.*

— З якого переляку? *Нащо?* Що ти там робитимеш, у тому Нью-Йорку? — Він закидає мене запитаннями, доки перетравлює інформацію. — Тільки, будь ласка, не кажи, що ти познайомилася з кимось в інтернеті.

Серце ледь не вискакує з грудей. Він що, не може хоча б *удати,* що підтримує бодай якесь моє рішення?

— Хочу змінити своє життя. Думаю походити на прослуховування на Бродвеї.

Коли мені було сім років, батько повіз мене на Бродвей, на мюзикл *Cats.* Я тоді вперше побувала в Нью-Йорку, і це була одна з найкращих подорожей у моєму житті. Він і раніше наполягав, щоб я стала актрисою, але поки я не побачила ви-

ставу наживо, не думала, що *повинна* стати актрисою. Я не мала можливості зайнятися театром, тому що батько тримав під невсипущим контролем кожен мій крок у кар'єрі, а він більше любив кіно. Однак я вже два роки не знімаюся. Не знаю, чи стане мені сміливості піти на якесь прослуховування найближчим часом, але прийняти рішення пожити певний час у Нью-Йорку — це вже один із важливих учинків, до яких я вдавалася після пожежі.

Батько робить ковток води, ставить склянку на стіл і важко зітхає, аж плечі опускаються.

— Послухай, Феллон, — каже він. — Я знаю, що ти сумуєш за акторством, та може, треба обміркувати якісь інші варіанти?

Мені наразі начхати на його мотиви, тож я пропускаю повз вуха всю ту величезну купу лайна, яку він щойно на мене вивалив. Усе моє життя він тільки те й робив, що намагався примусити мене піти його шляхом. Але після пожежі вся його активність зійшла на пшик. Я ж не дурепа. Розумію, він думає, що в мені вже не залишилося нічого, що потрібно актрисі. І частково я з ним згодна. Зовнішність — це не остання річ у Голлівуді.

Саме тому я й вирішила перебратися до Нью-Йорка. Якщо я хочу грати, то, мабуть, театр — моя остання надія.

Дуже хотілося б, аби він був не таким категоричним. Мама страшенно розхвилювалася, коли я сказала, що хочу перебратися до Нью-Йорка.

Відколи я закінчила школу і з'їхалася з Ембер, я рідко виходила з дому. Звісно, мама засмутилася, що я їду так далеко від неї. Проте вона й раділа, що я нарешті планую вийти із зони комфорту, тобто залишити не лише власну домівку, й штат Каліфорнія.

Дуже хотілося б, аби й батько зрозумів, який це велетенський крок для мене.

— А що з тією роботою з озвучки? — питає він.

— Усе нормально. Аудіокнижки записують у студіях. Студії у Нью-Йорку теж є.

— На превеликий жаль, — відказує він, закотивши очі.

— А що з аудіокнижками не так?

Він недовірливо кліпає на мене.

— Усе так, за винятком того, що начитування аудіокнижок вважається дном в акторській професії. Феллон, ти здатна на більше. Трясця, та вступи ти в якийсь коледж абощо!

Моє серце німіє. І це після того, як я щойно подумала, що більш егоїстичним він уже не може стати.

Коли до нього доходить, що він щойно сказав, він припиняє жувати й дивиться мені просто в очі. Потім похапцем витирає рота серветкою і тицяє на мене пальцем.

— Ти ж знаєш, що я не це мав на увазі. Я не кажу, що ти марнуєш свій час на аудіокнижки. Я кажу, що ти здатна досягти висот у чомусь іншому, раз більше не можеш грати. А на читанні текстів багато не заробиш. Власне, як і на твоєму Бродвеї.

Він промовляє слово «*Бродвей*» так, наче це отрута, яка обпікає йому губи.

— Якщо ти досі цього не знав, то скажу, що безліч шанованих акторів записують аудіокнижки. Чи, може, хочеш, щоб я просто зараз перерахувала видатних акторів, які виступають на Бродвеї? Хочеш? У мене цілий день вільний!

Він сіпає головою, хоча я знаю, що насправді він не згоден зі мною. Просто йому стало соромно за те, що він образив одну з небагатьох професій, пов'язаних з акторською майстерністю, на які я ще можу претендувати.

Він підносить склянку до рота і закидає голову назад, висьорбуючи рештки води з талого шматочка льоду.

— Води! — голосно каже він і трясе порожньою склянкою в повітрі. Офіціант киває і підходить, аби налити йому води.

Я знову штрикаю виделкою свого лосося, який уже давно охолонув. Сподіваюся, батько невдовзі закінчить свою трапезу, бо я не певна, скільки ще зможу витримати його. Єдине, що мене наразі втішає, це те, що завтра о цій самій порі я буду на протилежному від нього боці континенту. І хай навіть заради цього доведеться проміняти сонячне проміння на снігові замети.

— Не плануй нічого на середину січня, — каже він, раптово перемінюючи тему. — Треба буде, щоб ти прилетіла до Лос-Анджелеса на тиждень.

— Навіщо? Що такого має трапитися в середині січня?

— Твій старий під вінець піде.

Я стискаю рукою потилицю і дивлюсь униз, на свої коліна.

— Убийте мене хтось, будь ласка.

Відчуваю докір сумління, бо хоч як сильно я хотіла би, щоб мене зараз хтось убив, не думала промовляти ці слова вголос.

— Феллон, ти з нею навіть не знайома, тож не можеш судити, подобається вона тобі чи ні.

— А мені й не треба з нею знайомитися, щоб зрозуміти, що вона мені не подобається, — кажу я. — Зрештою, вона виходить заміж за тебе, а не за мене.

Намагаюся приховати правду своїх слів за саркастичною посмішкою, але певна, він розуміє, що я маю на увазі.

— Якщо ти раптом забула, нагадаю, що твоя матір теж згодилася вийти за мене заміж, а її ти сприймаєш цілком нормально, — каже він у відповідь.

Тут він мене підловив.

— Туше. Але на свій захист скажу, що це вже твої п'яті заручини, відколи мені виповнилося десять років.

— Але дружина лише третя, — уточнює він.

Я нарешті прохромлюю виделкою лосося і відправляю шматочок до рота.

— Так я через тебе на всіх чоловіках хрест поставлю, — кажу йому з повним ротом.

— Думаю, це не повинно стати проблемою, — сміється він. — Якщо не помиляюся, ти сходила лише на одне побачення, і то понад два роки тому.

Я ледве проковтую шматочок лосося.

Серйозно? Де я була, коли роздавали нормальних батьків? І як так вийшло, що мені дістався оцей малохольний довбограй?

Цікаво, скільки разів за сьогоднішній обід він ляпнув своїм дурним язиком таке, що ні на яку голову не налазить? Йому варто стежити за собою, бо так йому можуть того язика й відірвати. Ще й зуби для профілактики розрідити. Ні, він точно не пам'ятає, який сьогодні день. Бо якби пам'ятав, нізащо не молов би так безпечально якусь дурну хрінь.

У нього починає сіпатися брова, і я сприймаю цей знак як спробу зліпити у себе в голові якесь більш-менш пристойне вибачення за щойно сказані слова.

Я майже впевнена, що він не мав на увазі те, як прозвучала його фраза, але це вже не має значення, і я йому цього не подарую.

Піднявши руку, я заправляю волосся за ліве вухо, відкриваючи шрами в повній красі, і дивлюся йому просто у вічі.

— Так, тату, я більше не отримую стільки уваги від хлопців, як раніше. Ну тобто, до того, як *це* сталося.

І показую рукою на своє обличчя, але вже шкодую, що з моїх вуст зірвалися ці слова.

Ну чому я завжди опускаюсь до його рівня? Я ж вища за це.

Він кидає погляд на мою щоку і вмить опускає очі.

Схоже, він справді шкодує, тож я вирішую трохи послабити гайки і бути з ним більш чемною.

Однак з мого рота ще не встигли потекти єлейні потоки медових слів, як помічаю, що хлопець, який сидить за столиком позаду батька, починає повільно підводитися, і всі мої наміри летять шкереберть. Намагаюся прикрити обличчя волоссям, поки він не обернувся, але запізно. Він уже дивиться на мене. Знову.

Його обличчя осяває та сама усмішка, яку він уже продемонстрував мені, тільки цього разу я не відвертаюся. Ба більше, я не зводжу з нього очей весь час, поки він встає і підходить до нашого столика.

І перш ніж я встигаю щось зрозуміти, він сідає поруч зі мною.

Йохана гора. Що він робить?

— Вибач, манюню, що я спізнився, — каже він і обіймає мене за плечі.

Він щойно назвав мене манюнею. Якийсь лівий чувак щойно обійняв мене й назвав манюнею.

Що за хрінь відбувається?

Дивлюся на батька, думаючи, що він до цього якось причетний, але той витріщається на незнайомця з іще більшим здивуванням, ніж я.

Я напружуюся під його рукою, відчуваючи, як він цілує мене в скроню.

— Лос-Анджелес. Довбані затори, — белькоче він.

Якийсь лівий чувак щойно поцілував мене в голову.

Що.

Тут.

Відбувається?

Хлопець через стіл протягує батькові руку.

— Я — Бен, — каже він. — Бентон-Джеймс Кесслер. Хлопець вашої доньки.

Вашої доньки... *хто?*

Батько тисне йому руку. Я більш ніж певна, що сиджу з відвислою щелепою, тому хутко підбираю її. Не хочеться, аби батько знав, що я й гадки не маю, хто це такий. А ще не хочеться, щоб цей Бентон подумав, що моя щелепа стелиться по підлозі, бо мені дуже подобається його увага. Я просто дивлюся на нього так тільки тому, що... ну... бо це ж очевидно, що він якийсь міський божевільний.

Відпустивши батькову руку, він умощується біля мене. Потім ледь помітно підморгує мені й нахиляється до мого вуха, та так близько, що я ладна зацідити в його вухо.

— Просто підігруй мені, — шепоче він і відкидається на спинку дивана, досі усміхаючись.

Просто підігруй мені?

Це що, у нього таке домашнє завдання в театрі-студії імпровізації, чи що?

І тут до мене доходить.

Він чув усю нашу розмову. І, найімовірніше, прикидається моїм хлопцем, щоб у такий хитрий спосіб допекти моєму батечку.

Ха! А мені подобається мій новий фіктивний хлопець.

Тепер, зрозумівши, що він дрочиться з мого старого, я усміхаюсь йому вельми приязно.

— Я вже думала, ти не приїдеш, — кажу я, пригортаючись до нього, і невинно кліпаю очима на батька.

— Пупсику, ти ж знаєш, як я хотів познайомитися з твоїм татом. Ти й сама його досить рідко бачиш... Тож ніякі затори у світі не могли б завадити мені.

За такий майстерний хід я дарую йому ще одну теплу і вдячну усмішку. Певно, у нього теж батько — мудило, бо бачу, він аж занадто добре знає, що коли сказати.

— Ой, вибачте, — каже Бен, знов переводячи увагу на батька. — Не розчув, як вас звати.

Батько тим часом уже свердлить Бена сердитим поглядом. *Ой, як мені це подобається!*

— Донован О'Ніл, — відказує батько. — Ви, напевно, чули це ім'я. Я був зіркою теле...

— Нє-а, — перебиває Бен, — і гадки не маю. — Потім повертається до мене й підморгує. — Але Феллон багато розповідала мені про вас. — Потім щипає мене за щічку і знову дивиться на батька. — І коли вже ми заговорили про нашу дівчинку, то дозвольте поцікавитися, що ви думаєте з приводу її від'їзду до Нью-Йорка? — питає він і дивиться на мене очима сумного спанієля. — Мені сумно, що моя бубусинка їде до іншого міста. Але якщо це потрібно для того, щоб утілити її мрію, то я сам завезу її в аеропорт і дочекаюся, поки літак злетить.

Бубусинка? Хай чувак радіє, що він мій *фіктивний* хлопець, бо за такі сопливі слова мені хочеться дзизнути його по його фіктивних яйках.

Батько прочищає горло. Очевидно, йому не вельми комфортно з нашим новим гостем.

— Припускаю, що у вісімнадцятирічної дівчини може бути навіть не одна мрія, але Бродвею в цьому списку не місце. Особливо беручи до уваги ту кар'єру, яку вона вже побудувала. На мою думку, Бродвей для неї — це крок назад.

Бен умощується біля мене зручніше. Від нього надзвичайно приємно пахне. Принаймні мені так здається. Але я вже дуже давно не сиділа поруч з хлопцем, тому Бен може пахнути цілком звичайно.

— Як добре, що їй уже вісімнадцять, — відказує Бен. — У цьому віці думка батьків щодо того, чим нам займатися в житті, вже майже не має значення.

Розумію, він каже це навмисне, щоб підіставати батька, але досі мене ще ніхто ніколи в житті так не захищав. Тож мені перехоплює подих, а легені здуваються, наче повітряні кульки. *От дурні легені.*

— Це не просто думка, яку висловлює професіонал цієї індустрії, — каже батько. — Це факт! Я в цьому бізнесі вже дуже давно, і добре бачу, коли комусь час із нього звалювати.

Я сіпаюся до батька, проте Бен міцніше обіймає мене за плечі.

— Звалювати? — перепитує Бен. — Ви що, зараз реально *сказали вголос,* що вашій доньці треба просто здатися?

Батько закочує очі, схрещує руки на грудях і пильно дивиться на Бена.

Тоді Бен прибирає руку з мого плеча, сідає точнісінько як батько і так само пильно дивиться йому в очі.

Боже, яка неприємна ситуація, але яка ж класна — це жесть! Ніколи ще не бачила свого батька таким. І ніколи не бачила, щоб він за одну мить так проймався до когось ненавистю.

— Послухай, *Бене.* — Він промовляє його ім'я з неприхованою огидою. — Моїй донечці не потрібно, щоб якийсь такий чмошник, як оце ти, парив їй мозок різним фуфлом, сподіваючись завести собі давалку, аби йому було де качанчик попарити на Східному узбережжі.

Що-що?! Мій батько щойно назвав мене давалкою? З моїх вуст уже готові зірватися слова любові до ближнього, а він тим часом веде далі:

— Моя доця розумна. І сильна духом. І вона чудово усвідомлює, що про її кар'єру, над якою вона активно працювала все своє життя, наразі не може бути й мови через те, що... — Він махає рукою в мій бік. — Ну після того, як вона...

Він не може закінчити фразу, і я бачу, що по його обличчю пробігає хвиля непідробного жалю. Я чудово знаю, що він хотів сказати. Він уже два роки поспіль говорить про все на світі, *лише* не про це.

Два роки тому я була однією з найперспективніших актрис підліткового віку. Та коли вогонь понівечив мене, студія розірвала зі мною контракт. Переконана, його значно більше засмучує думка про те, що в нього не вийшло стати батьком актриси, яка подавала надії, ніж думка про те, що через власну недбалість він міг втратити рідну доньку.

Після того як зі мною розірвали контракт, ми з батьком більше не говорили про те, що я колись зможу грати. Ми *взагалі* більше не розмовляли. З батька, який півтора року був зі мною цілими днями, він перетворився на батька, якого я бачу щонайбільше раз на місяць.

Тож мене зараз просто розплющить, якщо він не закінчить свою фразу і не скаже того, що збирався сказати. Я вже другий рік поспіль чекаю, щоб він нарешті визнав: ми поставили хрест на моїй кар'єрі через мою спотворену зовнішність. Тому що до сьогодні це сприймалося як припущення. Ми жодного разу не поговорили, *чому* я більше не можу займатися акторським ремеслом. Ми тільки проговорювали це як очевидний факт. І коли вже в нас зайшла така розмова, то мені також було б приємно почути від нього зізнання, що та

пожежа знищила не лише мою кар'єру, а й наші з ним стосунки. Відколи він перестав бути моїм викладачем з акторської майстерності й моїм менеджером, він перестав розуміти, як бути мені батьком.

Примруживши, я пильно дивлюся на нього:

— Закінчи свою фразу, тату.

Але він починає щосили хитати головою, намагаючись уникнути цієї теми. Однак і я вперто вигинаю брову дугою, вимагаючи продовження розмови.

— Ти справді хочеш поговорити про це саме зараз?

Він показує очима на Бена, маючи надію заховатися за спиною мого «хлопця».

— Знаєш, тату, якщо чесно — так.

Батько заплющує очі й важко зітхає, а розплющивши їх, переплітає пальці рук і спирається ліктями на стіл.

— Феллон, ти ж знаєш, я вважаю тебе дуже вродливою. Не перекручуй мої слова, будь ласка. Але в бізнесі, про який ми з тобою говоримо, трохи вищі стандарти, ніж у мене як батька. Нам не залишається нічого іншого, як лиш прийняти цей факт. Власне, я був певен, що ми *вже його прийняли*, — каже він і знову коситься на Бена.

Я прикушую язика, стримуючись, аби не сказати чогось такого, про що потім пошкодую. Я ж завжди знала правду. Ще коли вперше подивилася на себе в дзеркало в лікарні, я вже тоді чудово розуміла, що це кінець. Однак почути від рідного батька, що, на його думку, мені треба закинути свою мрію куди-інде, — це було вже занадто, до такого я не була готова.

— Ого! — на видиху шепоче Бен. — Це було... — Він знову кидає погляд на батька і скрушно хитає головою, не приховуючи огиди. — Ви ж її *батько*, врешті-решт.

Якби я не знала, що Бен наразі лиш майстерно грає, то подумала б, що він справді відчуває до батька відразу.

— Отож бо. Я її *батько.* А не матір, яка вішає бозна-яку локшину їй на вуха, сподіваючись, що від того її маленькій дівчинці стане краще. Нью-Йорк і Лос-Анджелес набиті по зав'язку сотнями тисяч дівчат, які намагаються втілити таку саму мрію, як і Феллон. І всі вони страшенно талановиті. І неймовірно гарні. Феллон добре знає: я вірю, що в неї значно більше таланту, ніж у всіх них разом узятих. І водночас моя дівчинка — реалістка. Мрії є у всіх, проте, на жаль, у Феллон більше немає необхідних інструментів для досягнення своєї мрії. І вона мусить визнати цей факт, перш ніж спустить купу грошей на переїзд на інший кінець країни, який не принесе її кар'єрі жодної, бляха, користі!

Я заплющую очі. Той, хто колись сказав: «Правда очі коле», був ні фіга собі яким оптимістом. Правда — це нестерпний біль.

— Хай бог милує, — каже Бен. — Який же ви жорстокий.

— А ти відмовляєшся сприймати очевидні речі! — кидає у відповідь батько.

Розплющивши очі, я сіпаю Бена за руку, натякаючи, що хочу вийти з-за столика. Більше несила цього терпіти.

Але Бен не рухається. Натомість він непомітно опускає руку під стіл і стискає мені коліно, ніби просячи, аби я залишилася.

Від його дотику нога німіє, а тіло взагалі посилає мозку дуже плутані сигнали. Я страшенно сердита на батька. *Капець, яка сердита.* Але водночас мене дуже тішить, що цей абсолютно незнайомий чувак без жодної очевидної на те причини вирішив раптом захистити мене. Мені хочеться кричати, плакати і сміятися одночасно, але найбільше мені

наразі хочеться їсти. Тепер я відчуваю, що зголодніла по-справжньому, і я була б дуже рада, якби в мене на тарілці лежала порція *гарячого лосося*, чорт забирай!

Намагаюся розслабити ногу, щоб Бен не відчував, яка я напружена, адже він — перший хлопець за дуже тривалий час, який доторкнувся до мене. Відверто кажучи, відчуття трохи дивні.

— Дозвольте я вас щось спитаю, містере О'Ніл, — каже Бен. — Скажіть, будь ласка, чи був у Джонні Кеша синдром вовчої пащі?

Батько мовчить. Я теж мовчу, сподіваючись, що якщо Бен поставив це дивне запитання, то він до чогось таки веде. У нього так добре все виходило, поки він не завів розмову про цього кантрі-співака.

Батько дивиться на Бена, мов на якогось божевільного.

— А яким, курва-мать, боком він до нашої розмови?

— Цілком конкретним, — швидко відповідає Бен. — І ні, цього синдрому в нього не було. Проте актор, який зіграв Джонні Кеша у фільмі «Переступити межу», мав дуже виразний шрам на обличчі. Власне, за цю роль Хоакін Фенікс був номінований на премію «Оскар».

У мене пришвидшується пульс, коли починаю розуміти, до чого він веде.

— А що ви скажете щодо Іді Аміна? — не вгаває Бен.

Батько закочує очі. Очевидно, його втомлюють ці запитання.

— А що з ним?

— У нього не було атрофії ока. Однак в актора, який зіграв його, Фореста Вітакера, вона є. І що цікаво, це ще один номінант на премію «Оскар». До того ж не лише номінант, а й лауреат.

Я вперше бачу, як хтось ставить батька на місце. І хоч від усієї цієї розмови мені загалом не вельми комфортно, але не настільки, щоб я відмовила собі в задоволенні насолодитися таким рідкісним і прекрасним моментом.

— Мої вітання, — буркнув батько Бену, абсолютно не вражений його випадами. — Ти назвав два успішні приклади серед мільйонів неуспішних.

Я намагаюся не сприймати батькові слова на свій карб, хоча це доволі непросто. Розумію, що наразі ситуація складається радше як протистояння цих двох чоловіків, аніж як протистояння мене з батьком. Але мені страшенно прикро, що для нього важливіше виграти суперечку з якимсь лівим чуваком, аніж захистити рідну доньку.

— Якщо ваша дочка справді така талановита, як ви стверджуєте, то чому б вам не змінити тактику й не почати підтримувати її, щоб вона не відмовлялася від своєї мрії? Навіщо примушуєте її дивитися на світ вашими очима?

Від цих слів батько напружується.

— І як саме, на вашу думку, містере Кесслере, я дивлюся на світ?

Бен відкидається на спинку диванчика, не перериваючи зорового контакту з батьком, і відказує:

— Крізь заплющені очі самозакоханого мудила.

Тиша, яка западає по цих словах, дуже схожа на затишшя перед бурею. Я вже чекаю, хто з них першим зацідить іншому в пику, але натомість батько лізе до кишені й дістає гаманець. Відраховує декілька банкнот, кидає їх на стіл і суворо дивиться на мене.

— Може, я й занадто відвертий, до поносу, але якщо тобі важливіше слухати різну дурнувату фігню, то цей причмелений штрих буде тобі ідеальною парою! — Батько відсувається

вбік, встає з-за столу і бурчить собі під ніс, але так, щоб я теж почула: — Упевнений, твоя мамця обожнює його до нестями.

Від його слів мене пересмикує. Страшенно кортить якось уколоти його, сказати щось таке болюче й епічне, щоб образа тижнями гризла його трикляте его. Єдина проблема — навряд чи знайдуться слова, які зачепили б людину, в якої немає серця.

Тож замість того, аби крикнути йому вслід щось пекуче, поки він виходить із залу, я просто сиджу й мовчу.

Зі своїм фіктивним хлопцем.

Мабуть, це найбільш принизливий момент у моєму житті.

Відчуваю, що починають пробиватися перші сльози, і смикаю Бена за руку.

— Мені треба вийти, — шепочу я. — Будь ласка.

Він миттю відсувається. Я встаю і проходжу повз нього, опустивши голову. Знову йду до вбиральні, але не наважуюсь обернутися і подивитися на нього. Саме лише те, що він відчув, що конче треба прикинутися моїм хлопцем, вже є достатньо принизливим фактом. Але просто в нього на очах мені ще й довелося пережити найгіршу сварку з батьком.

Якби я була Бентоном-Джеймсом Кесслером, я б наразі вже фіктивно послала б мене під три чорти.

Бен

Підперши голову руками, я сиджу й чекаю, коли Феллон повернеться з убиральні.

Власне, мені краще було б піти.

Однак іти зовсім не хочеться.

Відчуваю, наче цим кавалерійським наскоком на її батька я незграбно ввалився в її життя. І хоч як я старався, спритним, як лисиця, бути не вийшло. Радше я зробив це так елегантно, як восьмитонний слон.

Чому я вирішив, що треба втрутитися в цю ситуацію? Чому вирішив, що вона не здатна сама розібратися зі своїм батьком? Вона тепер, мабуть, так сердиться на мене, що ховайся, а ми лише пів години як стали фіктивною парою.

От тому я й вирішив не заводити собі дівчину в реалі. Чому, навіть *клеючи дурня,* я не можу обійтися без конфліктів?

Однак я щойно замовив їй свіжу порцію лосося, цього разу гарячу, тож, може, це бодай якось зарахується й допоможе спокутувати мою провину?

Нарешті вона виходить з туалету, та щойно помічає, що я так і сиджу за її столиком, умить завмирає. Її розгублене обличчя красномовно свідчить, що вона була певна: поки повернеться, і сліду мого тут не буде.

Я мав би піти. Я мусив би піти ще пів години тому.

Міг би, мав би, мусив би.

Я встаю і махаю їй рукою, запрошуючи сісти.

Вона прослизає на своє місце, підозріло поглядаючи на мене. Я підходжу до свого столика, забираю ноутбук, тарілку з їжею і лимонад, ставлю все на її столик, а потім пересідаю на те місце, яке ще пару хвилин тому займав її мудакуватий батько.

Вона дивиться на стіл і, мабуть, дивується, куди зникла їжа.

— Вона геть вистигла, — кажу я. — Я сказав офіціанту, щоб він приніс тобі свіжу порцію.

Вона, не повертаючи голови, на мить зазирає мені в очі. Не дякує мені й навіть не намагається вичавити із себе усмішку. Просто сидить... і дивиться.

Я кусаю свій бургер і починаю жувати.

Я напевно знаю, що вона не із сором'язливих. Із розмови з батьком було видно, що вона — дівчина з характером, тож наразі я трохи спантеличений її мовчанням. Жую бургер, запиваю його лимонадом і мовчки підтримую зоровий контакт з нею. Хотілося б сказати, що я зараз придумую якесь золоте виправдання, але це не так. Схоже, мій мозок здатен розв'язувати лише по одній задачі за певний період часу, і зараз мої думки стали на такі рейки, що соромно навіть сказати. Це явно не те, про що мені варто зараз думати.

Я про її груди.

Про праву і ліву.

Про обидві.

Знаю, я жалюгідний нікчема. Та якщо ми отак сидітимемо і втикатимемо одне на одного, то було б непогано, якби вона проявила бодай дрібку розважливості й одягнулась у щось інше, де було б хоч маленьке декольте, а не в цю сорочку з довгими рукавами, яка мимоволі віддає все на поталу моїй

буйній уяві. За вікном 27 градусів тепла. Їй треба було одягнутися в щось... менш монастирське.

Парочка, що сиділа за пару столиків, піднялась і рушила повз нас до виходу.

Помічаю, як Феллон автоматично відвертається від них і нахиляє голову, від чого її волосся спадає на обличчя, прикриваючи його, наче щитом.

Здається, вона навіть не усвідомлює того, що робить. Для неї це така природна реакція — вона намагається приховати те, що вважає своїм недоліком.

Мабуть, вона носить сорочку з довгими рукавами, аби приховати від чужих очей те, що під нею.

І, певна річ, ця думка знову повертає мене до її грудей. Невже вони теж пошрамовані? Та й узагалі, чи багато її тіла ушкоджено?

Починаю подумки роздягати її, але не в сексуальному плані. Мені просто цікаво. Направду цікаво, бо я не можу відірвати від неї очей, а це на мене геть не схоже. Моя мати виховувала в мені почуття тактовності, але вона чомусь не сказала мені, що на світі трапляються дівчата, які кинуть виклик моїй вихованості самим фактом свого існування.

Минає добра хвилина, а може й дві.

Я вже з'їв майже всю свою картоплю фрі, спостерігаючи за тим, як вона дивиться на мене. Здається, вона не дуже сердита. І я б не сказав, що перелякана. Наразі вона навіть не намагається прикрити від мене свої шрами, які так відчайдушно приховує від інших.

Її очі починають повільно мандрувати вниз, на мить зупиняються на моїй сорочці. Потім переходять на руки, плечі й обличчя. І остаточно зупиняються, коли дістаються мого волосся.

— Де ти був сьогодні вранці?

Її запитання дуже несподіване. На мить я підвисаю з відкритим ротом і недожованим шматком бургера в ньому. Думав, що спершу вона запитає, чому це я раптом вирішив втрутитися в її особисте життя. Я збираю гусей докупи, ще пару секунд жую, запиваю, витираю рота і відкидаюся на спинку свого диванчика.

— Що ти маєш на увазі?

Вона показує на моє волосся.

— У тебе на голові жахливий безлад. — Потім киває на сорочку. — І сорочка вчорашня. — Затим її погляд падає на мої пальці. — А нігті чисті.

Звідки вона знає, що я у вчорашній сорочці?

— То чому ти так швидко тікав з того місця, де прокинувся сьогодні вранці? — питає вона.

Опускаю очі, спантеличено роздивляюсь сорочку і нігті.

Яким хитроклепаним макаром вона знає, що я сьогодні вранці звідкись поспішно звалював?

— У людей, які не доглядають за собою, не буває таких чистих нігтів, як у тебе, — каже вона. — І це створює абсолютний дисонанс із плямою від гірчиці на сорочці.

Я знову кидаю погляд униз, на сорочку. І здивовано роздивляюся пляму, якої досі не помічав.

— У тебе бургер з майонезом. А зважаючи на те, що в нас не заведено присмачувати сніданок гірчицею, і те, як ти жадібно накинувся на їжу — ковтаєш, майже не пережовуючи, наче відучора нічого не їв — найімовірніше, ця пляма залишилася ще від вечері. Цілком очевидно, що сьогодні ти не дивився на себе в дзеркало, інакше не вийшов б з дому з таким рейвахом на голові. Ти прийняв душ і з мокрим волоссям завалився спати? — Вона торкається свого довгого во-

лосся і легенько сіпає його пальцями. — Бо таке густе волосся, як у тебе, закручується, якщо лягти спати з мокрою головою. І його неможливо вирівняти, не помивши знову. — Вона нахиляється вперед і зацікавлено мене роздивляється. — А як ти примудрився так скуйовдити волосся *спереду?* Ти що, на животі спиш?

Хто вона? Інспекторка? Слідча? Співробітниця таємної служби розшуку?

— Власне... — я розгублено кліпаю на неї. — Так, я часто сплю на животі. І я запізнювався на заняття.

Вона киває головою, ніби наперед знала, що саме я скажу.

До нас підходить офіціант зі свіжою порцією гарячого лосося і наповнює її склянку водою. Потім несміливо відкриває рота, наче хоче щось їй сказати, але вона не звертає на нього уваги. Не зводячи з мене очей, самими губами шепоче офіціанту: «Дякую».

Він нібито вже збирається розвернутися й піти, але все-таки зупиняється, знов обертається до неї і переплітає пальці. Він явно хвилюється через те, що йому так не терпиться спитати, але цікавість бере вгору і врешті він наважується:

— То... ем-м... скажіть, Донован О'Ніл — ваш батько?

Вона підіймає очі, незворушно дивиться на офіціанта й рівним тоном, без жодних емоцій, каже:

— Так.

Офіціант розпливається в усмішці, потішений такою відповіддю.

— Вау! — вигукує він і захоплено киває головою. — Це просто дивовижно, правда, коли твій батько — *сам* Макс Епкот?

Вона ніяк не реагує на його запитання, не усміхається, але й не кривиться. Ніщо на її обличчі не вказує на те, що вона

чула це вже мільйон разів. Я чекаю її саркастичної відповіді. Судячи з того, як вона відповідала на безглузді батькові коментарі, цей бідолаха не має жодного шансу піти від неї без глуму.

І коли я вже думаю, що ось зараз вона закотить очі, вона ледь чутно видихає й усміхається.

— О, це щось абсолютно нереальне. Я найщасливіша донька на світі!

Його усмішка стає ще ширшою, і він додає:

— Це дуже круто.

Коли він нарешті розвертається і йде, вона знову прикипає поглядом до мене й питає:

— То на які заняття ти запізнювався?

Мені не одразу вдається зметикувати, про що саме вона запитує, бо ще не до кінця перетравив той фуфел, який вона щойно згодувала офіціантові.

Я вже навіть хочу почати її щось розпитувати, але вчасно стримуюся. Розумію, що їй легше казати людям те, що вони сподіваються почути, ніж різати правдою в очі, де треба й не треба. А ще вона, мабуть, найвірніша людина, яку мені колинебудь доводилося зустрічати, бо особисто я не певен, що зміг би сказати таке про того чоловіка, якби він був моїм батьком.

— На заняття з письменницької майстерності.

Вона усміхається сама до себе й бере виделку.

— Я знала, що ти не актор.

Поклавши до рота шматочок лосося і ще не проковтнувши його, відразу ж відрізає наступний. Кілька хвилин минають у цілковитій тиші, поки ми доїдаємо свої страви. Я залишаю після себе порожню тарілку, вона ж відсуває свою, заледве з'ївши половину.

— То поясни мені, — каже вона, трохи нахиляючись уперед, — чому ти раптом вирішив, що треба кидатися рятувати мене, та ще й приплів до цього малохольну байку про уявного бойфренда?

Ось воно, будь ласка. Я засмутив її. Хоча й припускав, що так станеться.

— Я не думав, що тебе треба рятувати. Просто іноді мені стає важко контролювати своє обурення під надмірним тиском абсурду.

Вона вигинає брову.

— А ти точно літератор, сто відсотків. Бо яка ж нормальна людина так висловлюватиме свої думки.

— Вибач, — сміюся я. — Це я так хотів сказати, що часом буваю нестримним вибуховим ідіотом, і взагалі мені треба менше пхати носа в чужі справи.

Вона знімає серветку з колін і кладе її на стіл, ледь помітно знизуючи плечем.

— Та я, власне, була й не проти, — усміхаючись, говорить вона. — Мені навіть було прикольно бачити батька в такому конфузі. І в мене ще ніколи не було фіктивних бойфрендів.

— А в мене ніколи не було *реальних* бойфрендів, — відповідаю я.

Вона знову переводить погляд на моє волосся.

— Повір мені, по тобі видно. Жоден із геїв, яких я знаю, не вийшов би з дому в такому вигляді, як оце ти зараз.

У мене потроху з'являється відчуття, що її насправді не так уже й пипче, який там у мене вигляд. Найімовірніше, це гра на публіку. Певен, що вона вже отримала свою порцію фізичної дискримінації, тож не дуже вірю, що може ставити зовнішню привабливість на перше місце у списку своїх пріоритетів щодо хлопця.

Проте неозброєним оком бачу, що вона з мене дражниться. Якби не знав напевне, то навіть подумав би, що фліртує зі мною.

Ох, треба було валити з цього ресторану давним-давно, але це один із тих небагатьох випадків, коли я справді вдячний сам собі за кепське рішення, яке прийняв зовсім недавно.

Офіціант приносить рахунок, та перш ніж я встигаю заплатити, Феллон згрібає банкноти, які кинув на стіл її батько, і віддає їх офіціанту.

— Вам потрібна решта? — питає той.

— Залиште собі, — поблажливо махає вона рукою.

Офіціант прибирає зі столу, і тепер нас уже нічого не тримає тут. Розуміючи, що обід завершений, я починаю непокоїтися, бо не знаю, що сказати, аби затримати її тут довше. Дівчина переїжджає до Нью-Йорка, і певно, я більше ніколи її не побачу. Не знаю чому, але від цієї думки мені робиться тривожно.

— То що, — весело питає вона, — настав час нам розлучатися?

* * *

Я сміюся, хоч і не до кінця розумію, чи це в неї таке специфічне почуття гумору, чи вона просто тупа відбита курка. Між першим і другим проходить тонка межа, але мені все-таки здається, що в неї перший варіант. Принаймні я на це *сподіваюся.*

— Ми зустрічаємося менше години, а ти вже хочеш мене покинути? Невже я такий поганий у всіх цих бойфрендівських штучках?

— Та ні, — усміхається вона. — Навіть занадто хороший. І якщо чесно, це мене трохи напружує. А тепер що, настала

та мить, коли ти розіб'єш усі мої ілюзії щодо ідеального хлопця і скажеш, що від тебе залетіла моя сестра, поки ми були на канікулах?

Я не можу втриматись і знов заходжуся реготом. *Ні, це таки точно почуття гумору.*

— Вона залетіла не від мене. Коли я з нею переспав, вона вже була на сьомому місяці.

Тут мене оглушає вибух заразливого сміху, і я ще ніколи в житті так не радів своєму доволі непристойному почуттю гумору. Я не відпущу від себе цю дівчину, поки не почую від неї ще бодай три-чотири такі сміхові заряди.

Вона потроху перестає сміятись, але усмішка так і не сходить з її обличчя. Вона кидає погляд у бік виходу.

— А Бен — це твоє справжнє ім'я? — питає вона, знову переводячи погляд на мене.

Я киваю.

— Тоді скажи мені, Бене, яка найбільша втрата була у твоєму житті?

Запитання трохи дивне, але я не парюся. Бо, схоже, у цієї дівчини поняття «дивне» і «нормальне» помінялися місцями. Не кажучи вже про те, що я ніколи й *нікому* не став би розповідати про свою найбільшу втрату в житті. Тож я вивертаюся із цієї незручної ситуації старою надійною брехнею.

— Мені здається, що моя найбільша втрата ще попереду.

Вона замислено дивиться на мене.

— Тоді виходить, ти цілком гідний представник людського роду? І що, навіть не вбивав нікого?

— Поки що ні.

Вона стримує усмішку.

— І якщо ми сьогодні проведемо трохи більше часу разом, ти мене не кокнеш?

— Ну хіба що в межах самозахисту.

Вона знову сміється, бере свою сумочку, перекидає її через плече й підводиться.

— Фух, ну хвала богам. Тоді ходімо в «Пінкбері» й розірвемо наші стосунки за десертом.

Я ненавиджу морозиво. І терпіти не можу йогурти.

А *найбільше* мене вибішують йогурти, які косять під морозиво.

Але хай мене пофарбують у хвилясті смужечки, якщо я зараз не візьму свій ноутбук і ключі й не піду за нею хоч на край світу.

***

— Як ти примудрився прожити в Лос-Анджелесі з чотирнадцяти років і жодного разу не зайти в «Пінкбері»? — майже ображено запитує вона і відвертається, щоб ще раз роздивитися перелік наповнювачів для морозива. — Ну про «Старбакс» ти бодай чув?

Я сміюсь і показую на желейних ведмежат. Продавчиня маленьким черпачком закидає жменьку желейних цукерок у мою креманку.

— Та я практично живу в «Старбаксі». Я ж письменник. А для письменників це щось на кшталт посвяти у священний літераторський орден.

Вона стоїть переді мною в черзі до каси і з відразою поглядає на те, що я обрав.

— О боже... Ну хто ж приходить у «Пінкбері» й купує лише *наповнювачі?* — Вона дивиться на мене так, наче я щойно в неї на очах кошеня втопив. — Ти точно *homo sapiens*?

Я закочую очі, легенько штовхаю її в плече, щоб вона відвернулася, і кажу:

— Годі критикувати мене, бо я «покину» тебе ще до того, як ми знайдемо вільний столик.

Діставши з гаманця двадцятку, оплачую наші десерти. Потім ми пробираємося переповненим рестораном, але вільного столика так і не знаходимо. Феллон прямує до виходу, тож я не відстаю від неї.

Вийшовши надвір, ми йдемо, доки знаходимо вільну лавку. Вона сідає, закидає ногу на ногу і ставить собі на коліна креманку з морозивом.

Я лише зараз звертаю увагу на її креманку й бачу, що вона не взяла собі ніякого наповнювача.

Переводжу погляд на свою, а в ній лише наповнювач, *без* морозива.

— Я розумію, — каже вона, заливаючись сміхом. — На колір і смак...

— ...товариш не всяк, — закінчую я за неї.

Вона усміхається і кладе собі в рот ложечку морозива. Потім виймає її і злизує крижаний йогурт з нижньої губи.

От коли-коли, а сьогодні я такого не сподівався. Зовсім не думав, що сидітиму навпроти дівчини, дивитимуся, як вона злизує морозиво з губ і час від часу, як риба, хапатиму ротом повітря, примушуючи себе дихати.

— Отже, ти письменник?

Її запитання допомагає мені витягнути голову з дупи й почати нарешті щось кумекати. Я киваю і відказую:

— Принаймні сподіваюся ним стати. Ніколи не писав професійно, тож навіть не певен, чи можу наразі називати себе письменником.

Вона повертає до мене обличчя, а ліктем обпирається на спинку лавки.

— Не гонорари валідифікують письменників.

— Немає такого слова — «валідифікувати».

— От бачиш, — каже вона, — а я цього не знала. Тому ти точно письменник. І байдуже, чи отримуєш ти гонорари, а я називатиму тебе письменником. *Письменник Бен.* Відтепер я називатиму тебе саме так.

— А мені як тебе називати? — запитую я, сміючись.

Вона декілька секунд гризе ложечку, задумливо примруживши очі.

— Гарне питання, — врешті говорить вона. — У мене зараз, можна сказати, переломний момент у житті.

— Феллон Переломна, — пропоную я.

— А що, годиться, — усміхається вона.

Обіпершись об лавку, вона простягає обидві ноги, а потім повертається до мене й запитує:

— А що саме ти хочеш писати? Романи? Сценарії?

— Сподіваюся, все. Насправді я не дуже хочу загадувати наперед, мені ж лише вісімнадцять років. Хочу спробувати себе в різних жанрах, але наразі моя душа більше лежить до романів. І поезії.

Вона підносить до рота чергову ложечку морозива, і з її вуст злітає ледь чутне зітхання. Не знаю чому, але мені здалося, що така відповідь засмутила її.

— А в тебе, Феллон Переломна, яка життєва мета?

Вона скоса зиркає на мене.

— Ми зараз говоримо про життєву мету чи життєву пристрасть?

— Різниця невелика.

— Різниця колосальна, — відказує вона, вимушено всміхнувшись. — От, наприклад, моя пристрасть — акторство, але це ні разу не життєва мета.

— А чому?

Якусь мить, примруживши, вона дивиться на мене, потім знов опускає очі на свою креманку і починає помішувати ложечкою морозиво. Цього разу вона зітхає всім тілом, так, наче приземлилася на асфальт без парашута.

— Слухай, Бене. Я оцінила, яким ти був хорошим, відколи ми стали «парою», але тобі необов'язково і далі грати свою роль. Мого батька, на якого це справляло враження, тут немає.

Я саме підношу ложечку до рота, і рука зависає в повітрі.

— І що це означає? — питаю я, спантеличений крутим піке нашої розмови.

Вона всаджує свою ложечку в залишки морозива, перехиляється через лавку і викидає креманку в смітник позаду себе. Потім підтягує одну ногу до грудей, обхоплює її руками і повертається до мене.

— Ти що, реально не знаєш, яка історія зі мною трапилася, чи просто вдаєш, що не знаєш?

Я не дуже розумію, яку історію вона має на увазі, тому легенько хитаю головою.

— Ти мене геть збила з пантелику.

Вона зітхає. Знову. Здається, я ще ніколи не змушував дівчат зітхати так часто за такий короткий проміжок часу. І це не ті зітхання, які змушують хлопця пишатися собою. Це ті зітхання, через які хлопці панічно думають: «Та що ж я знову не так зробив, бляха-муха?»

Вона колупає пальцем дерев'яну тріску, яка відкололася від спинки лавки, і зосереджено дивиться на неї, наче розмовляє з цим шматочком дерева, а не зі мною.

— У чотирнадцять років мені дуже пощастило. Я отримала роль у трешовенькому підлітковому серіалі «Приватний детектив». Це був такий собі мікс Шерлока Холмса

і Ненсі Дрю. Я знімалась у ньому півтора року, серіал став набувати популярності, а потім сталося *оце*. — Вона показує на своє обличчя. — Контракт зі мною розірвали, мою роль віддали іншій актрисі, і більше я ніде не грала. Ось що я маю на увазі, коли кажу, що життєві цілі та пристрасті — це різні речі. Акторство — моя пристрасть, та, як сказав батько, у мене більше немає інструментів, аби досягти своєї мрії. Тож я, мабуть, незабаром шукатиму собі нову мету. Хіба що в Нью-Йорку станеться якесь диво.

Навіть не знаю, що їй на це сказати. Вона дивиться на мене, чекає якоїсь відповіді, але мені нічого не спадає на думку. Тоді вона кладе підборіддя на руку й дивиться кудись повз мене.

— Я не майстер спонтанних мотиваційних промов, — кажу я нарешті. — Але іноді вночі я прокручую в голові розмови, які були в мене за день, і записую їх, змінюючи репліки так, щоб вони чіткіше передавали те, що я хотів сказати. Тож хочу запевнити тебе, що сьогодні, коли записуватиму нашу розмову, я в цьому місці скажу тобі щось героїчне, щоб ти сприймала своє життя з більшим позитивом.

Вона плескає себе рукою по лобі і сміється. Від її сміху і я починаю усміхатися.

— Це найкраще з усього, що я чула коли-небудь після того, як поділилася своєю історією.

Я нахиляюся, щоб викинути свою креманку в смітник позаду неї. І це найменша відстань, на яку я наблизився до неї, відколи ми сиділи разом за столиком у ресторані. Усе її тіло миттєво напружується. Але я не відхиляюся, а дивлюся їй пильно в очі, а потім опускаю погляд на її губи.

— Ось для чого й потрібні хлопці, — кажу я, повільно відхиляючись назад.

Зазвичай я не заморочуюся з тим, щоб почати фліртувати з якоюсь дівчиною. Я роблю це постійно. Та Феллон дивиться на мене так, наче я щойно вчинив смертельний гріх, і я починаю сумніватися, чи правильно зрозумів потяг, який відчув між нами. Я відхиляюся назад, проте не відриваю очей від її обличчя. А на ньому з'явилося роздратування.

— Ось, — каже вона, ткнувши на мене пальцем. — Ось вона. Та хрінь, яку я маю на увазі.

Я знову не дуже розумію, про яку хрінь вона говорить, тому продовжую обережно:

— Ти думаєш, я вдаю, що фліртую з тобою, аби лиш підняти твою самооцінку?

— А хіба не так?

Невже вона справді так думає? Невже хлопці не фліртують із нею? Це через її шрами чи через *комплекси,* які в неї виникли через її шрами? Та ну, хлопці не такі примітивні, як вона думає. Але якщо це й справді так, то мені соромно за чоловічу половину людства. Тому що ця дівчина мала б відбиватися від охочих замутити з нею, а не сумніватися в їхніх мотивах.

Від напруги я аж щелепи стискаю, тому прикриваю рот рукою, роздумуючи, як краще відповісти їй. Звісно, ввечері, згадуючи цю мить, я придумаю купу прекрасних варіантів відповіді. Але зараз... мені не вдається підібрати ідеальні слова, які врятують мені життя.

Мабуть, я просто говоритиму чесно, як є. Принаймні наскільки це буде можливо. І схоже, це найкращий варіант, адже вона зчитує брехню на раз, наче її написано чорним по білому.

Тепер настала вже моя черга важко зітхати.

— Сказати, що я подумав, коли вперше тебе побачив?

— Коли ти вперше мене побачив? — перепитує вона, схиливши голову набік. — Тобто аж цілу *годину* тому?

Ігноруючи її цинічний коментар, веду далі:

— Я маю на увазі, вперше, коли ти пройшла повз мене, ще до того, як я втрутився у твою розмову з батьком. Я витріщався на твої сідниці, поки ти не зникла за дверима вбиральні. І весь час, поки ти була там, я думав лише про те, які на тобі трусики. Напевно, стрінги? Чи ти взагалі не носиш трусиків? Бо не бачив у тебе під джинсами пружків від нижньої білизни. Чекаючи, поки ти вийдеш із вбиральні, відчув панічний холодок у шлунку, бо не був певен, що хочу побачити твоє обличчя. Я мимоволі підслухав вашу розмову і на ту мить уже знав, що мене приваблює твоя особистість. А що з обличчям? Люди кажуть, що не варто судити про книжку за її палітуркою. А що, коли ти якось примудрився вже її прочитати, а палітурку так і не роздивився? І прочитане запало тобі в душу? Певна річ, збираючись закрити її і от-от побачити палітурку, ти сподіваєшся, що вона теж тобі сподобається. Бо хто ж поставить на поличку цікаву, сильну книжку, якщо щоразу доведеться дивитися на її страшну оправу?

Феллон миттю опускає очі, але я не спиняюся:

— А коли ти вийшла, я передусім звернув увагу на твоє волосся. Воно нагадало мені про першу дівчину, з якою я поцілувався. Її звали Абіта. У неї було розкішне волосся, яке завжди пахло кокосом. І мені шалено захотілося дізнатися, чи й твоє волосся теж пахне кокосом. А потім мені стало цікаво, чи ти цілуєшся так само, як Абіта. Бо хоч то й був мій перший поцілунок, саме його я й досі пам'ятаю до найменших деталей. А після того як я зацінив твоє волосся, я перевів погляд на очі. Ти була за пару метрів від мене, але диви-

лася просто мені в очі, наче не розуміла, чого це я на тебе витріщаюся.

Та потім я так розхвилювався, що аж почав совatися на місці. Бо, як ти слушно зауважила, сьогодні вранці я не подивився на себе в дзеркало. І не знав, що ти бачиш, коли дивишся на мене. Не розумів, чи *подобається* тобі те, що ти бачиш. У мене спітніли долоні, бо це було перше враження, яке в тебе склалося про мене, і я не знав, яке ж воно. Коли ти підійшла майже впритул до мого столика, я звернув увагу на твої щічки. Потім на шию. А затим побачив твої шрами. Ти відразу ж різко опустила очі і, легенько змахнувши головою, прикрила волоссям майже все обличчя. Знаєш, що я тоді подумав, Феллон?

Вона підіймає очі до мене, і я бачу, що вона більше нічого не хоче чути. Вона впевнена, що знає, про що я тоді подумав. Але насправді вона й гадки не має про це.

— Мене одразу попустило, — кажу я. — Бо, побачивши той твій короткий рух, я миттю зрозумів, що почуваєшся ти дуже невпевнено. І тоді я збагнув, що, оскільки ти навіть гадки не маєш, що ти звіздець яка вродлива, у мене з'явилися непогані шанси познайомитися з тобою. І я усміхнувся. Бо подумав, що якщо я правильно розіграю свою партію, то, може, зможу дізнатися, які трусики ти носиш під джинсами.

І наступної миті всі звуки зникають, наче світ вирішив вимкнути гучність. Не шурхотять машини на дорозі. Жодна пташка не співає. І жодної людини на дорозі. Я чекаю, що вона мені скаже. Це найдовші десять секунд у моєму житті. На останній секунді в мене виникає непереборне бажання забрати всі свої слова назад. Десяти секунд достатньо, аби я почав думати, що краще взагалі не відкривав би рота, ніж бовкнув те, що бовкнув.

Феллон прокашлюється і дивиться кудись в інший бік. А потім підводиться з лавки.

Я ж не рухаюся. Я просто мовчки дивлюся на неї, гадаючи, що вона вибрала цю мить, аби нарешті покинути мене, свого фіктивного бойфренда.

Вона набирає повні груди повітря, потім видихає його і знову дивиться мені в очі.

— Мені ще треба речі зібрати, — каже вона. — І знаєш, це дуже люб'язно, коли твій хлопець пропонує свою допомогу.

— Допомогти тобі зібрати речі? — випалюю я мов з кулемета.

— Ну добре, якщо ти так хочеш, — відказує вона, ледь помітно знизуючи плечем.

Феллон

Моя мама — моя героїня. Зразок для наслідування. Жінка, якою я прагну стати. Вона прожила з моїм батьком сім років. А жінка, яка змогла його так довго терпіти, заслуговує на медаль за відвагу.

Коли мені в чотирнадцять років запропонували головну роль у серіалі «Приватний детектив», вона довго сумнівалася, дозволити мені зніматися чи ні. Їй дуже не подобалося, що саме завдяки роботі мій батько став публічною людиною. Вона ненавиділа ту людину, на яку він перетворився, якою став. Мама говорила, що поки батько не зробився таким популярним, він був милим і чудовим чоловіком. Та коли слава забила йому памороки, жити з ним стало нестерпно. А ще вона казала, що 1993 рік став для них знаковим: їхній шлюб зазнав остаточного краху, батько піднявся на пік своєї слави, а ще в них народилося перше й останнє дитя — я.

Тож немає нічого дивного в тому, що вона доклала неабияких зусиль, аби я не повторила батькову долю, коли почала зніматися. Ви можете собі уявити перспективну актрису Лос-Анджелеса в перехідному віці? У цей період можна було втратити себе на раз-два. Саме це й трапилося з багатьма моїми друзями.

Але мама вберегла мене від цього. Щодня після команди режисера «Кінець зйомки» я поверталася додому до чіткого

набору правил і домашніх обов'язків. Ні, моя мама не була надто сувора. Просто вона абсолютно не зважала на мою популярність, яка зростала мало не щодня.

А ще вона до шістнадцяти років не дозволяла мені ходити на побачення. Тому в перші кілька місяців після свого шістнадцятого дня народження я зустрічалася з трьома хлопцями. І це було прикольно. Двоє з них працювали у знімальній групі на моєму майданчику. Я навіть уже пару разів устигла пообійматися з ними в примірочній на кіностудії. Один із цих двох був братом моєї подруги.

Але незалежно від того, з ким я ходила на побачення, щоразу, як поверталася додому, мама заводила зі мною одну й ту саму розмову. Вона говорила, що дуже важливо не закохуватися, доки я не дорослу до того віку, коли розумітиму себе по-справжньому.

Вона й досі раз по раз нагадує мені про це, хоча я вже давно не ходжу на побачення.

Після розлучення з батьком мама почала завзято студіювати літературу із саморозвитку. Вона прочитала всі книжки, які знайшла, про шлюб, про те, як правильно виховувати дітей, і про те, як знайти себе як жінку. З усього прочитаного вона дійшла висновку, що найбільші зміни з дівчатами зазвичай відбуваються у віці від шістнадцяти до двадцяти трьох років. І для неї дуже важливо, щоб я в цей період не закохалася, бо інакше ніколи не навчуся любити *себе.*

Із моїм батьком вона познайомилася в шістнадцять, а розлучилась у двадцять три, тож, думаю, вікові обмеження, які вона для мене встановила, були пов'язані з її особистим досвідом.

Та зважаючи на те, що мені лише вісімнадцять найближчим часом я не планую ніяких серйозних стосунків, я поду-

мала, що не завадить дослухатися до її порад, а отже, дати їй можливість тішитися перемогою. Це найменше, що я могла для неї зробити.

Та, як на мене, дуже кумедно, що вона вірить, ніби в жінки є якийсь чарівний період у житті, коли вона нарешті може повністю розібратись у собі. Однак зауважу також, що саме мама — автор одного з моїх улюблених висловів:

Ти ніколи не зможеш знайти себе, якщо в комусь загубишся.

Мама не стала якоюсь знаменитістю, вона не побудувала успішної кар'єри і навіть не вийшла заміж за кохання всього свого життя. Але в неї є одна риса. Вона завжди...

Має слушність.

І тому, доки вона не схибить, я уважно дослухатимуся до кожного її слова, хоч яким абсурдним воно здавалося би. Не пам'ятаю жодного випадку, коли вона дала мені якусь кепську пораду. Тож хоч Бентон-Джеймс Кесслер, здавалося, зійшов зі сторінок одного з численних любовних романів, які я й досі тримаю на своїй книжковій полиці, йому точно нічого не світить принаймні п'ять найближчих років.

Але це зовсім не означає, що мені не хотілося залізти йому на коліна, обхопити його ногами й засунути язика до його рота прямо на тій лавці в парку. Бо мені справді було важко стримуватися, а надто після того, як він сказав, що вважає мене вродливою.

Ні, стривайте.

Дослівно він сказав: *«Звиздець, яка вродлива».*

І хоч він здається мені занадто хорошим, щоб це було правдою, і в нього, певно, купа недоліків і дратівливих побутових звичок, все одно я дуже хочу провести разом з ним решту сьогоднішнього дня. Бо хоч я й лечу сьогодні до Нью-

Йорка, у мене ще є шанс видертися до нього на коліна, обхопити його ногами й таки засунути язика йому до рота.

Прокинувшись уранці, я подумала, що сьогоднішній день буде одним з найважчих за останні два роки. Звідки ж я могла знати, що найгірший день у моєму житті може закінчитися на позитивній ноті?

— Дванадцять, тридцять п'ять, решітка, — кажу я Бену код від воріт до мого будинку. Він опускає вікно й набирає код. Уранці на зустріч із батьком я поїхала на таксі, тож Бен запропонував завезти мене додому.

Я показую йому вільне місце на стоянці.

Він повертає туди й паркується біля автівки моєї подруги, з якою я живу. Ми виходимо з автомобіля й зупиняємося біля капота.

— Думаю, треба попередити тебе, перш ніж ми зайдемо всередину, — кажу я.

Він кидає погляд на мій будинок, а потім стривожено дивиться на мене.

— Тільки не кажи, що ти живеш там з *реальним* хлопцем, гаразд?

— Ні, не переживай, — сміюся я. — Я живу з дівчиною, яку звати Ембер. Вона, мабуть, засипле тебе мільйонами запитань, особливо зважаючи на те, що я ніколи не переступала поріг цієї квартири з якимсь хлопцем.

Не знаю чому, але мене абсолютно не бентежить, що я кажу йому про це.

Він спокійно обіймає мене за плечі, і ми прямуємо до дверей.

— Але якщо ти попросиш мене прикинутися просто другом, то знай — цього не буде. Я не збираюся применшувати важливість наших стосунків заради твоєї подруги.

Засміявшись, я підводжу його до дверей нашої квартири. І раптом ловлю себе на тому, що вже підняла була руку, аби постукати у двері, але вчасно зупиняюсь і відчиняю їх, повернувши ручку. Принаймні ще впродовж наступних десяти годин ця квартира моя, тож мені зовсім не треба стукати у двері.

Бен знімає руку з мого плеча, пропускаючи мене вперед. Ембер і її хлопець стоять у вітальні біля столу. З Ґленном вона зустрічається вже понад рік, і хоча ніхто з них не казав мені напевно, я чомусь переконана, що щойно я поїду, він відразу ж перевезе сюди свої речі.

Ембер переводить на мене погляд, і її очі робляться завбільшки з блюдця, як тільки вона помічає, що слідом за мною до квартири заходить Бен.

— Привіт! — весело кажу, наче немає нічого незвичайного в тому, що я привела додому симпатичного хлопця, про якого раніше й словом не згадувала.

Ми перетинаємо вітальню, і весь цей час Ембер не зводить з Бена очей.

— Привіт! — врешті видушує вона із себе, не перестаючи витріщатися на Бена. — Хто ти? — Вона переводить погляд на мене й запитує, показуючи на Бена: — Хто це?

Бен ступає крок уперед і простягає їй руку.

— Бентон Кесслер, — каже він, потискаючи їй руку. Потім простягає руку Ґленну. — Але можете звати мене просто Беном. — Він знову обіймає мене за плечі й додає: — Я хлопець Феллон.

Я сміюся. Проте всім іншим не до хіхікання. Ґленн міряє його поглядом з голови до ніг.

— Хлопець? — перепитує вона й переводить погляд на мене. — А він знає, що ти переїжджаєш до Нью-Йорка?

— Так, — киваю я, — він знає про це з першої миті нашого знайомства.

— А це сталося... *коли?* — запитує Ембер, вигнувши брову.

Вона спантеличена, бо зазвичай я розповідаю їй усе. А хлопець, безперечно, належить до інформації, яка потрапляє в категорію «усе».

— Ну, коли? — каже Бен і дивиться на мене. — Скільки вже ми з тобою знайомі, сонечко? Годину... чи дві?

— Щонайбільше дві.

Ембер, примруживши, не зводить з мене очей. Їй нестерпно кортить знати всі подробиці й страшенно дратує те, що доведеться чекати, поки Бен піде.

— Ми будемо в моїй кімнаті, — кажу я байдуже.

Бен швидко махає їм однією рукою, а другу забирає з мого плеча і бере мене за руку, переплітаючись пальцями з моїми.

— Дуже радий з вами познайомитися, — промовляє він, а тоді, показавши на коридор, додає: — Я піду з Феллон, аби подивитися, в яких вона сьогодні трусиках.

В Ембер відвисає щелепа, а Ґленн заходиться сміхом. Я легенько стукаю Бена по руці, шокована його жартом.

— Ні, ти підеш зі мною, аби допомогти мені *спакувати речі.*

Він ображено відкопилює нижню губу, а я закочую очі й веду його коридором до своєї кімнати.

Ми з Ембер дружимо вже понад два роки. До цієї квартири переїхали відразу після закінчення школи. А це означає, що тут я прожила лише пів року, і тому здається, наче я спаковую речі, які буквально вчора *розпакувала.*

Зайшовши до моєї кімнати, Бен відразу зачиняє двері й роздивляється навколо. Я даю йому пару хвилин на те, щоб

задовольнив свою цікавість, а сама відкриваю валізу. У Нью-Йорку я житиму в мебльованій квартирі, тож мені треба взяти із собою лише одяг і косметику. Усе інше залишу в мами.

— Ти любиш читати? — питає він.

Оглянувшись через плече, бачу, що він перебирає пальцем книжки, які стоять на полиці.

— Так, обожнюю. Тож пожвався і швидше напиши свою книжку, бо я вже занесла її до свого списку ЛДП.

— До списку ЛДП?

— Література до прочитання, — пояснюю я.

Він бере з полички одну книжку і розглядається її палітурку.

— Дуже прикро, але, думаю, тобі не сподобаються книжки, які я, можливо, врешті напишу. — Поставивши книжку на місце, він бере іншу. — Бачу, ти любиш любовні романи, а це точно не моя тема.

Я припиняю перебирати сорочки в шафі й дивлюся на нього.

— Ні-і-і, — стогну я. — Будь ласка, тільки не кажи мені, що ти з тих претензійних читачів, які судять про людей за прочитаними ними книжками.

— Та ні, — хитає він головою. — Просто я й гадки не маю, як писати любовні романи. Мені ж лише вісімнадцять. А ще мене важко назвати експертом в амурних питаннях.

Я відходжу від шафи й стою, обіпершись на двері.

— Ти що, ніколи не був закоханий?

— Звісно, був, — киває Бен, — але не так, щоб можна було написати аж цілий любовний роман, тому я й не заморочуюся.

Він падає на моє ліжко, спирається на спинку й не зводить з мене очей.

— То ти вважаєш, що Стівена Кінга реально вбив клоун? — питаю я. — А Шекспір справді випив отруту? Звичайно ж, ні, Бене. Художня література недарма називається художньою. Бо всю цю фігню просто придумують.

Він усміхається до мене з ліжка. Я дивлюся на нього й відчуваю, як щоки наливаються рум'янцем. Раптом у мене з'являється нестерпне бажання попросити його полежати на моїх простирадлах, щоб відчувати його запах, коли ляжу сьогодні спати. Та відразу ж пригадую, що тепер мені не доведеться спати на цьому ліжку, бо ввечері я лечу до Нью-Йорка. Тому швиденько відвертаюся до шафи, аби він не бачив, як я розчервонілася.

— А ти щойно подумала про щось сороміцьке, — сміється Бен.

— Не вгадав, — брешу я.

— Феллон, ми з тобою зустрічаємося вже дві години. Я читаю тебе, як розгорнену книжку. І я певен, що зараз на твоїх сторінках сама лише еротика.

Засміявшись, починаю знімати сорочки з вішаків. Поки що не хочу їх складати, бо ще не певна, які саме братиму із собою. Тому просто кидаю їх на підлогу посеред кімнати. Знявши майже чверть, таки зиркаю на Бена. Підклавши руки під голову, він спостерігає, як я збираюся. Власне, я й не сподівалася, що він допомагатиме мені. Радше він заважав би і просто крутився б під ногами. Мабуть, Бен вважає так само, тож я тішуся з того, що він просто хоче провести більше часу зі мною.

Поки ми сюди їхали, вирішила не розпитувати, чому він зважився на такий учинок. Звісно, та частина мене, яка невпевнена в собі, досі дивується, якого дідька такий хлопець раптом зацікавився мною. Але щоразу, як ця думка влазить

мені в голову, пригадую нашу розмову на лавці. І переконую себе, що всі його слова були щирі й він справді вважає мене гарною.

Хоча, якщо чесно, то яке це має значення в глобальній системі речей? Я переїжджаю на інший кінець країни, і хай що б там сталося протягом наступних декількох годин, воно навряд чи вплине на моє подальше життя. Ну й що, якщо він просто хоче залізти мені під трусики? Я б навіть і *не заперечувала*, аби він цього хотів. Вперше за два роки я почуваюся бажаною, тож не збираюся картати себе за те, що насолоджуюся цим сповна.

Підійшовши знову до шафи, чую, як він набирає номер на телефоні. Мовчу як риба, поки він кудись телефонує.

— Я хочу забронювати столик на двох сьогодні на сьому вечора.

Почувши таке, нашорошую вуха, бо страшенно кортить почути, що він скаже далі. Упродовж останніх двох годин моє серце відкалаталося за добрих кілька місяців.

— Бентон Кесслер. К-Е-С-С-Л-Е-Р.

Западає тиша.

— Чудово. Щиро вам дякую.

І знову тиша.

Копирсаючись у верхній шухляді, старанно вдаю, що зовсім не молю богів, аби саме я склала йому пару на цій вечері. Аж тут чую, як він встає з ліжка, чую його кроки. Обертаюся і бачу, що він прямує до мене. Бен усміхається й зазирає через плече до шухляди, в якій я перебираю речі.

— Це шухляда для трусиків? — питає він, а затим простягає руку й бере одні.

— Руки геть! — кажу я, вириваю їх у нього й кидаю до валізи.

Але він обходить мене і спирається ліктем на стінку шафи.

— Якщо ти складаєш трусики, це означає, що ти їх таки носиш. Отже, методом виключення, я роблю висновок, що наразі на тобі стрінги. Тепер залишилося дізнатися, якого вони кольору.

Я мерщій згрібаю все, що є в шухляді, і кидаю жужмом у валізу.

— Щоб роздягнути мене до трусиків, тобі доведеться постаратися. Самими лише улесливими словами не відбудешся. Ясно тобі, *письменнику Бене?*

— Он як? — усміхається він. — І що ж це має бути? Вечеря в крутому ресторані? — Він відштовхується від стінки шафи, випростовується й запихає руки до кишень джинсів. — Бо я тут замовив столик у «Шато Мармон» на сьому вечора.

— Та що ти кажеш? — сміюся я.

Обходячи його і знову прямуючи до шафи, намагаюся приховати свою широку усмішку. *«Дякую тобі, Боже! Він запросив мене на вечерю!»* Та щойно я підійшла до шафи, усмішки як і не було. *«А що ж я вдягну, хай йому грець? Востаннє я ходила на побачення ще тоді, коли в мене не виросли груди!»*

— Феллон О'Ніл, дозвольте запросити вас на побачення, — промовляє він, стоячи біля дверей шафи.

Я голосно зітхаю й опускаю очі, роздивляючись своє нудне вбрання.

— А що ж я одягну в твоє «Шато»? — питаю я, а тоді, скривившись, обертаюся до нього: — Може, підемо в якийсь «Чипотль» чи щось простіше?

Засміявшись, Бен обходить мене, зазирає до шафи й починає перебирати речі.

— Надто довге, — каже він і відсуває вбік один вішак за одним. — Надто страшне. Надто буденне. Надто дівчаче.

Нарешті він дістає із шафи сукню й розвертається з нею до мене. Чорна. Та, яку я давно збиралася викинути. Відразу, як мама її купила.

Вона завжди купує мені якийсь одяг, сподіваючись, що я його носитиму. Одяг, який не прикриває мої шрами.

Похитавши головою, забираю в нього сукню і вішаю її назад. Затим дістаю сукню з довгими рукавами і кажу йому:

— Мені оця подобається.

Бен дивиться на ту, яку він вибрав, знову дістає її з шафи і простягає мені зі словами:

— А я хочу, щоб ти одягнула цю.

— Я не хочу одягати цю сукню, — відказую я й віддаю її йому назад. — Я хочу цю.

— Ні, — каже він. — Я плачу за вечерю, тому й вибираю, на що мені дивитися, поки ми їстимемо.

— У такому разі *я заплачу* за вечерю і одягну ту сукню, яку *я* хочу.

— Тоді я поступлюся тобі, і ми підемо в «Чіпотль».

— Здається, ми вперше як пара посварилися, — відказую я, стогнучи.

Бен усміхається і знову простягає ту сукню, яку він вибрав.

— Якщо ти погодишся одягнути сьогодні ввечері цю сукню, ми займемося сексом просто зараз, у цій шафі.

Який же він наполегливий. Та я все одно не вберуся в цю сукню. Хоча, якщо бути відвертою, зробила б це з величезним задоволенням.

— Мама купила мені її торік, — відказую я, засмучено зітхнувши, — коли в неї був період за назвою «Давайте зці-

лимо Феллон». Але вона й гадки не мала, як некомфортно я почувалася у своїй шкірі. Тому, будь ласка, більше не проси мене одягнути цю сукню. Я почуваюся значно спокійніше і впевненіше в одязі, який приховує моє тіло. Мені дуже не подобається, коли люди, дивлячись на мене, бентежаться, почуваються не у своїй тарілці.

Бен стискає зуби, аж жовна під вилицями випинаються, і відводить від мене погляд, а потім знову дивиться на сукню, яку й досі тримає в руці.

— Добре, — спокійно каже він і кидає сукню на підлогу.

Ну нарешті.

— Але ти сама винна в тому, що люди ніяковіють, глянувши на тебе.

Я аж стогну від таких слів, і навіть не намагаюся приховати цього. Уперше за весь день з ним мені здалося, що я розмовляю з батьком. І це правда. А ще це надто боляче. До горла підступає клубок, я прокашлююся і тихо кажу:

— Це було не дуже гарно.

Він ступає крок до мене. Тут і так затісно, та й мені зовсім не хочеться, аби він наближався. А надто після таких болючих слів.

— Але я сказав тобі правду.

Заплющую очі, щоб не дивитися на вуста, з яких злітають ці страшні й неприємні слова.

Із силою видихаю, намагаючись заспокоїтися, і раптом здригаюся всім тілом, відчувши, як він прибирає з мого обличчя пасмо волосся. Від цього неочікуваного дотику ще сильніше заплющую очі й почуваюся цілковитою дурепою, бо й досі не вигнала його або принаймні не відштовхнула від себе. Не знаю чому, але не можу ні поворухнутися, ні слова сказати. Ба більше, я навіть *дихати* не можу.

А він тим часом запускає пальці в моє волосся й повністю відкриває обличчя.

— Ти відростила волосся, бо не хочеш, аби люди бачили твоє обличчя. Носиш одяг з довгими рукавами й високими комірцями, бо думаєш, що це якось допоможе. Однак ти помиляєшся.

Здається, його слова перетворюються на кулаки і б'ють мене в живіт. Сіпнувши головою, вириваюся з його рук, але очей не розплющую. Бо відчуваю, що можу розплакатися, а я вже й так забагато сліз пролила через цю дурнувату річницю.

— Люди ніяковіють не через твої шрами, Феллон. Їм некомфортно, бо ніби все твоє тіло кричить, що дивитися на тебе не можна. Але повір мені, є багато людей, яким хочеться на тебе дивитися. Навіть дуже багато.

Відчувши його пальці на підборідді, я здригаюся.

— У тебе неймовірно гарні риси обличчя. Знаю, трохи дивний комплімент, але це правда. — Затим він проводить пальцями по щоці й врешті торкається губ. — А ще в тебе такі гарні вуста. Чоловіки дивляться на них, бо хочуть знати, які вони на смак. А жінки витріщаються через заздрощі. Бо якби в них були губи такого кольору, як у тебе, їм не довелося б купувати помаду.

Не знаю, плакати мені чи сміятися, але на нього поглянути все одно не наважуюся.

Стою заклякла і намагаюся вгадати, де він ще торкнеться і що ще скаже.

— Я зустрічав лише одну дівчину, в якої було таке довге й гарне волосся. Абіту. Я тобі вже про неї казав. Однак, щоб ти знала, їй до тебе як до неба рачки. Хоч вона й чудово цілується.

Відчуваю, як Бен відкидає моє волосся за плечі. Він стоїть так близько, що я впевнена: бачить, як піднімаються і опускаються мої груди. *Господи,* раптом мені стає так важко дихати, наче я за останні п'ять хвилин піднялася на десять тисяч метрів над рівнем моря.

— Феллон, — звертається він до мене, потім бере за підборіддя і легенько піднімає мою голову. Розплющивши очі, розумію, що він значно ближче, ніж я думала. І не зводить з мене очей. — Люди *хочуть* на тебе дивитися. Повір мені, бо я один із них. Але все в тобі волає: «Відверніться!» Тому вони так і роблять. Зрозумій нарешті, що ніхто, крім тебе самої, не зациклюється на твоїх шрамах.

Мені відчайдушно хочеться, аби це була правда. Якби я лишень могла повірити в те, що він говорить, можливо, тоді моє життя важило б для мене більше, ніж тепер. Якщо я повірю йому, то, може, перестану нервувати від самої тільки думки про те, щоб знову піти на прослуховування. І можливо, тоді мені вдасться зробити те, що, як запевняє мама, повинна зробити дівчина мого віку — почати шукати справжню себе, а не ховатися від себе.

Бляха, та я навіть *одягаюся* не для себе. Я ношу те, що, на мою думку, люди хочуть бачити на мені.

Бен переводить погляд униз, на мою сорочку. І я завважую, що він, так само як і я, важко дихає. Піднявши руку, розстібає верхній ґудзик на моїй сорочці. Я хапаю ротом повітря. Він уп'явся поглядом у мою сорочку, а я не відриваю очей від його обличчя. Можу присягнутися, що коли його пальці пересуваються вниз, до другого ґудзика, я чую, як у нього збивається дихання.

Я не до кінця розумію, що він робить, і мене кидає в холодний піт від самої лише думки, що за мить-другу він стане

першою людиною, яка побачить, що приховує моя сорочка. Але кажу як на духу: чомусь не можу дібрати слів, аби зупинити його.

Розстібнувши другий ґудзик, Бен береться за третій. Та перш ніж розстібнути і його, він підіймає очі й дивиться на мене. Бачу, що йому так само страшно, як і мені. Ми не відриваємо очей одне від одного, доки він не розстібає останнього ґудзика.

Я обережно дивлюся вниз і бачу лише тоненьку світлу смужку шкіри, тому поки що не почуваюся голою і беззахисною. Але так триватиме недовго, бо він повільно підіймає руки до верху моєї сорочки. Поки він не зробив свій наступний хід, я знову заплющую очі. Не хочу бачити його обличчя тієї миті, коли він роздивиться, що майже вся ліва частина мого тіла обпечена. Те, що він бачить на моїй щоці, — мізерія порівняно з тим, що приховує одяг.

Відчуваю, як він розводить в сторони поли сорочки, і що більше оголюється моє тіло, то важче мені стримувати сльози. Зараз, мабуть, не найвдаліший час, щоб розплакатися. Але сльози, здається, ніколи не бувають вчасними.

Чую, як він важко дихає й голосно зойкає. Так само гучно зойкаю і я, коли він повністю розводить поли моєї сорочки. Хочеться відштовхнути його, зачинитися в шафі, сховатися. Але саме це я роблю останні два роки. Тож з якихось причин, яких і сама не можу пояснити, не прошу його зупинитися.

Бен опускає сорочку з плечей, повільно стягує її вниз, і та падає на підлогу. Відчуваю, як він торкається моїх рук, але соромлюся поворухнутися, бо ж добре знаю, що він зараз бачить.

Він обережно проводить пучками по моїх руках від зап'ясть до плечей, а по моїх щоках котяться перші сльози. Та

вони його не бентежать, не зупиняють. Коли він торкається плечей, по всьому тілу в мене виступають сироти. Чекаю, що Бен торкатиметься мене й далі, та він зупиняється. А я все одно не наважуюся розплющити очей.

Аж тут відчуваю, що він ніжно прихиляється чолом до мого чола. Дихає так само важко, як і я. І від цього я трохи заспокоююся.

У мене стискається шлунок, коли відчуваю, що він торкається ґудзика на моїх джинсах.

Ми заходимо надто далеко.

Надто далеко, надто далеко, надто далеко. Але наразі я можу лише хапати ротом повітря, тому дозволяю розстібнути і цей ґудзик. Я дуже хочу, щоб він зупинився, і разом з тим чомусь відчуваю, що роздягає він мене не задля втіхи. Не зовсім розумію, що він робить, але почуваюся надто спантеличеною, щоб спитати.

Дихай, Феллон. Дихай. Твоїм легеням потрібне повітря.

Він і досі притискається до мене чолом, я відчуваю на своїх губах його гарячий подих. Мені здається, що він, широко розплющивши очі, спостерігає, як його пальці повільно опускають униз блискавку на моїх джинсах.

Розстібнувши блискавку, він спокійно засовує руки під джинси. Я навіть починаю вірити, що його зовсім не бентежить, що він торкається моїх шрамів. Затим Бен стягує з мене джинси, і сам поволі опускаючись донизу. Відчуваю, як його дихання просувається вниз по моєму тілу, доки не зупиняється на рівні живота. Але він не торкається моєї шкіри губами.

Коли джинси опиняються на підлозі, я звільняюсь від них, витягуючи спершу одну ногу, тоді другу.

І гадки не маю, що буде далі. Що буде далі? Що. Буде. Далі?

Я й досі не розплющила очей, тож не знаю, стоїть він переді мною чи вже пішов.

— Підніми руки, — раптом каже Бен.

Голос звучить дуже грубо і дуже близько. Аж злякавшись, я вмить розплющую очі. Він стоїть переді мною із сукнею в руках, яку кинув був на підлогу.

Дивлюся на нього і бачу зовсім не те, що очікую. Очі якось несамовито горять, ніби він з останньої сили стримується, аби не здерти з мене залишки одягу.

— Феллон, *будь ласка,* підніми руки, — прокашлявшись, нарешті говорить він.

Я виконую прохання, і він одягає на мене сукню й обережно розправляє всі зморшки. Коли сукня нарешті ідеально сідає, відкидає волосся мені на спину, відступає на пів кроку й уважно роздивляється мене згори вниз.

— Звиздець, яка вродлива, — каже він, знову прокашлявшись, але голос все одно звучить хрипло, а губи повільно розтягуються в усмішці. — І вони червоні.

Червоні?

Я дивлюся на сукню. Вона чорна.

— Я про твої трусики, — пояснює він. — Вони червоні.

З мене виривається звук, який, на мою думку, мав бути сміхом, але він радше схожий на схлипування. Аж тут я усвідомлюю, що в мене по щоках і досі течуть сльози. Підіймаю руки й намагаюся витерти їх, але вони котяться й котяться.

Не віриться, що він щойно роздягнув мене лише заради того, щоб довести свою думку, а ще не віриться, що сама *дозволила* це. Тепер я точно знаю, що він мав на увазі, коли казав, що йому важко стримувати своє обурення під надмірним тиском абсурду. Він вважає, що моя невпевненість у собі — це цілковитий абсурд, і вирішив довести мені це.

Бен підходить ближче й обіймає мене. Він увесь такий теплий, від нього віє таким спокоєм, що я навіть не знаю, як реагувати. Поклавши руку мені на потилицю, прихиляє моє обличчя до своїх грудей. Тепер я сміюся, бо розумію, що наразі мої сльози геть недоречні, бо хто ж так робить? Хіба ж дівчина має плакати, коли хлопець вперше роздягає її?

— Це мій новий рекорд, — каже Бен і підводить мою голову, щоб зазирнути мені в очі. — Довести свою дівчину до сліз менш ніж за три години від початку стосунків.

Я знову сміюся й обіймаю його, притискаюсь до його грудей. Чому його не було поряд, коли я отямилася в лікарні два роки тому? Чому лише сьогодні я нарешті отримала дрібку впевненості? За хвилину-другу я трохи заспокоююся, впоравшись з емоціями. А ще розумію, що стою, уткнувшись обличчям у його сорочку, яку він носить уже другий день. Відступивши на крок назад, знову підношу руки до очей. Я вже не плачу, але тепер, напевно, по всьому обличчю розтеклася туш.

— Я одягну цю дурнувату сукню за однієї умови, — кажу йому. — Ти поїдеш додому і приймеш душ.

— А я, власне, так і планував, — відказує він і широко всміхається.

Якусь мить ми мовчимо, потім я розумію, що більше ні секунди не можу стояти біля цієї шафи. Виштовхавши Бена на середину кімнати, кажу:

— Зараз уже майже четверта година. Повертайся по шостій. Я буду одягнута й готова.

Уже прямуючи до дверей, він обертається, дивиться на мене і каже:

— Зроби таку зачіску, щоб обличчя було відкрите. Я цього дуже хочу.

— Не спокушай долю.

— А нахрін тоді та доля, якщо її не спокушати? — сміється він.

— Їдь додому і прийми душ, — кажу я, показуючи на двері. — А заодно й поголися.

Він відчиняє двері й, задкуючи, запитує:

— Поголитися, кажеш? Тобто сьогодні ввечері ти плануєш доторкнутися губами до мого обличчя?

— *Іди вже!* — промовляю я, захлинаючись від сміху.

Бен зачиняє двері, і я чую, як він повідомляє Ґленну і Ембер, ледь зайшовши до вітальні:

— Червоні! У неї червоні трусики!

Бен

Що, у дідька, я роблю?

Вона переїжджає до Нью-Йорка. Сьогодні в нас буде вечеря, і край.

І все одно, що, у дідька, я роблю? Я не повинен цього чинити.

Одягнувши джинси, підходжу до шафи за чистою сорочкою. Щойно просовую руки в рукави, як відчиняються двері.

— Привіт! — каже Кайл, спираючись об одвірок. — Як благородно з твого боку, що ти нарешті вирішив заявитися додому.

О боже. Тільки не зараз.

— Хочеш повечеряти сьогодні зі мною і Джордін?

— Ні, не можу. У мене побачення.

Я підходжу до комода й беру одеколон. Аж не віриться, що Феллон стояла так близько до мене. А я, бовдур, був у вчорашній сорочці. Тому, мабуть, і сказала, щоб поїхав додому і прийняв душ. Напевно, він мене тхнуло. Навіть трохи незручно.

— Он як? І з ким?

— Зі своєю дівчиною, — відказую я, хапаючи гаманець і куртку.

Кайл сміється, а я прослизаю повз нього і йду коридором.

— *З дівчиною?* — перепитує він, бо знає, що я не заводжу дівчат, тому йде слідом, аби витягнути якомога більше інформації. — Знаєш, якщо я скажу Джордін, що в тебе сьо-

годні побачення з дівчиною, вона розпитуватиме, доки в мене голова не лусне. Тож краще накидай мені якоїсь інформації, щоб було чим відбиватися.

Я сміюся. А й справді, його дівчина любить знати про все і всіх. А тепер, майже переїхавши жити до нас, вона взагалі вважає, що ми — одна сім'я. А в чому-чому, а в питаннях сім'ї вона особливо допитлива.

Кайл проводжає мене аж до автівки і, притримавши дверцята, щоб я їх не захряснув, говорить:

— А я знаю, де ти був минулої ночі.

Облишивши спроби все-таки зачинити дверцята, я вмощуюся на сидінні. *Знову починається.*

— Ти знаєш, що в твоєї дівчини задовгий язик? — відбиваюся я

Обіпершись на дверцята і схрестивши на грудях руки, він не зводить з мене очей.

— Вона хвилюється за тебе, Бене. Ми всі хвилюємося.

— Усе гаразд. От побачиш. Я буду в порядку.

Кайл декілька секунд мовчки дивиться на мене, намагаючись повірити мені цього разу. Але я стільки разів обіцяв йому, що зі мною все буде гаразд, що він мене вже не чує. І я його розумію. Проте він і гадки не має, що цього разу все *справді* інакше.

Зрештою Кайл здається і зачиняє дверцята. Знаю, він лиш намагається допомогти мені, але це зовсім необов'язково. Я справді змінююся. І зрозумів це сьогодні вранці, побачивши Феллон.

* * *

До її дверей підходжу приблизно о 17:05. Трохи зарано, але як я вже казав... вона переїжджає до Нью-Йорка, і я біль-

ше ніколи її не побачу. Додаткових п'ятдесят п'ять хвилин з нею — це ніщо порівняно з тим, скільки б мені хотілося.

Двері відчиняються відразу, щойно я стукаю. Усміхнена Ембер відходить убік, пропускаючи мене.

— Ну привіт, хлопець Феллон, про якого я ніколи не чула. Сідай, — говорить вона й показує на диван. — Феллон приймає душ.

Я зиркаю на диван, потім на коридор, який веде до кімнати Феллон.

— А їй у душі часом не потрібна моя допомога?

Ембер сміється, та вже за мить її обличчя стає дуже серйозним.

— Ні. Сідай.

Ґленн також умощується на диванчик, що стоїть навпроти того, на який сів я. Киваю йому, а він застережно зводить брову.

Певно, це той момент, про який мене попереджала Феллон.

Ембер перетинає вітальню і опускається поряд із Ґленном.

— Феллон сказала, що ти письменник?

— Письменник Бен, — киваю я. — Так, це я.

Не встигає вона вистрелити наступним запитанням, як у коридорі з'являється Феллон.

— О, привіт! А мені здалося, що я почула, як ти під'їхав.

Не схоже, що вона була в душі. Обертаюся до Ембер з німим запитанням.

— Я не могла не спробувати, — відказує вона, знизуючи плечима.

Я підводжуся і прямую коридором за Феллон.

— Твоя сусідка хитрюща аж за край, — говорю, киваючи на Ембер.

— Вона така, — каже Феллон. — А ти приїхав на годину раніше.

— На п'ятдесят п'ять хвилин.

— Це одне й те саме.

— А от і ні.

— Я так втомилася сперечатися з тобою, Бене, — відказує Феллон і заходить до своєї кімнати. Вона саме зібралася у ванну, яка знаходиться біля дверей її кімнати. — Щойно закінчила пакувати речі. І ще навіть не починала збиратися.

— Не хвилюйся, — відказую я і вмощуюся на її ліжко. — Усе нормально. — Затим простягаю руку і беру книжку з її столика. — Почитаю, поки ти збиратимешся.

— Обережно, це дуже хороша книжка, — визирнувши з-за дверей, попереджає Феллон. — Вона може змінити твої уявлення про написання любовних романів.

Почухуючи кінчик носа, хитаю головою. Вона сміється і знову зникає за дверима.

Відкриваю книжку на першій сторінці, плануючи просто погортати її. І не встигаю зогледітись, як уже на десятій сторінці.

На сімнадцятій сторінці.

На двадцятій.

На тридцять сьомій.

Боже, та вона як наркотик.

— Феллон?

— Що? — відповідає вона з ванної.

— А ти вже дочитала цю книжку?

— Ні.

— То треба, щоб ти дочитала її до від'їзду і сказала, чи дізнається вона, що насправді він — її брат.

Вона миттю з'являється у дверях.

— Що?! — кричить вона. — Він її *брат*?

— Ага, піймав тебе на гачок! — вигукую я, хитро всміхаючись.

Вона закочує очі і знову зникає у ванній. Я через силу відриваюся від книжки і відкладаю її вбік. Оглядаю кімнату Феллон і помічаю, що за годину, поки мене не було, тут усе змінилося. Вона прибрала всі фотографії з тумбочки, я навіть не встиг їх роздивитися. Шафа майже порожня, тільки пару коробок стоять на підлозі.

Коли я прийшов, Феллон була в тій сукні, яку я для неї вибрав. Хоча, мушу зізнатися, трохи побоювався, що вона передумає, і я вже нічого не зможу змінити.

Краєм ока помічаю якийсь рух біля ванної. Феллон стоїть у дверях.

Спершу дивлюся на сукню. І ще раз хвалю себе за вдалий вибір. Доволі відкрите декольте, і це мені подобається. Але не певен, що зможу надовго відірвати погляд від її обличчя, щоб помилуватися вирізом.

Не розумію, що в ній змінилося, але вона стала ще вродливішою. І, здається, вона зовсім без макіяжу. А ще радію, що наважився випробувати свою долю і попросив зробити таку зачіску, аби обличчя було відкрите. Тож вона закрутила волосся на голові в якийсь стрьомний вузлик, і це мені страшенно подобається. Підвівшись з ліжка, підходжу до неї, впираюся руками в одвірок у неї над головою і усміхаюся.

— Звиздець, яка вродлива, — шепочу я.

— Я почуваюся якоюсь дурепою, — знічено всміхається вона.

— Я ще дуже мало тебе знаю, тому не сперечатимуся з тобою щодо рівня твого інтелекту, бо може виявитися, що ти тупа як валянок. Але принаймні ти красуня.

Вона сміється, дивлячись прямісінько мені в очі. Потім її погляд опускається на губи. *Боже,* як же мені хочеться поцілувати її. Аж щелепи зводить від болю. Я навіть усміхатися перестаю.

— Що з тобою?

Скривившись і ще сильніше вхопившись за одвірок, видушую із себе:

— Я дуже-дуже хочу тебе поцілувати і стримуюся щосили, аби не зробити цього прямо зараз.

Вона аж відхиляється назад і здивовано здіймає брови.

— У тебе зараз такий вигляд, наче ти збираєшся блювонути. Це з тобою стається завжди, коли ти хочеш поцілувати дівчину?

— Ні, — хитаю я головою. — До тебе такого не було.

Пирхнувши, вона проходить повз мене. Щось вийшло *не так,* як я думав.

— Чекай, я трохи не те сказав. Мене не нудить від думки про те, щоб поцілувати тебе. Я мав на увазі, що так сильно хочу поцілувати тебе, що аж живіт зводить. Це типу як зводить яйця, коли збуджений і довго не кінчаєш. А я говорю про живіт.

Вона починає сміятися, вхопившись обома руками за голову.

— І що ж мені з тобою робити, письменнику Бене?

— Можеш поцілувати мене, і мені стане краще.

— А от це дзуськи, — хитає вона головою, сідає на ліжко й бере книжку, яку я щойно читав. — Я читаю багато любовних романів, тому точно знаю, коли настає слушна мить для поцілунку. І якщо ми збираємося поцілуватись, то це має бути, як у книжках. А після того, як ти мене поцілуєш, хочу, аби ти назавжди забув ту Абіту, про яку постійно торочиш.

Підійшовши до ліжка, лягаю поруч із нею. Потім перевертаюся на бік, підпираю голову рукою і питаю:

— Яку Абіту?

— Саме так, — усміхається вона. — Відтепер, зустрівши якусь дівчину, ти порівнюватимеш її зі мною, а не з нею.

— Використовувати тебе як стандарт — це абсолютно несправедливо щодо решти жіночого населення планети.

Вона закочує очі, думаючи, що я знову жартую. Але, відверто кажучи, думка про те, щоб порівнювати когось із Фелон, здається мені цілковитим безглуздям. Тут і порівнювати нічого. І це доволі кепсько, що, провівши з нею лише пару годин, я доходжу такого висновку.

Я вже майже мрію, аби ніколи не зустрічати її. Тому що я не заводжу собі дівчат, до того ж вона переїжджає до Нью-Йорка, і нам лише по вісімнадцять років, і ще. . . стільки. . . всього.

Дивлюся на стелю і намагаюся збагнути, що буде далі. Як мені, матері його ковінька, прощатися з нею ввечері, знаючи, що більше ніколи її не побачу? Закриваю очі руками й починаю шкодувати, що взагалі зайшов сьогодні до того клятого ресторану. Але неможливо жаліти за тим, чого не знав.

— Ти й досі думаєш про поцілунок зі мною?

Поклавши голову на подушку, дивлюся на неї.

— Ні, я вже пішов далі. Виходь за мене.

Вона сміється і лягає, повернувшись обличчям до мене. Ніжно всміхається, простягає руку й торкається моєї шиї. У мене перехоплює подих.

— Ти поголився, — каже, проводячи великим пальцем по підборіддю.

Не думаю, що я зможу бодай колись після такого всміхатися. Після сьогоднішнього вечора я ніколи більше не відчу-

ватиму щось подібне. І нічого хорошого в цьому немає. Це жорстоко. Страшенно жорстоко.

— А якщо я попрошу твій номер телефону, ти даси?

— Ні, — не вагаючись ні секунди, відповідає Феллон.

Стиснувши губи, чекаю пояснень, однак вона не промовляє ні слова. Лише водить великим пальцем по моїй щоці вгору-вниз.

— А адресу електронної пошти?

Вона хитає головою.

— Може, хоч пейджер у тебе є? Або факс?

Вона сміється, і я радий чути її сміх. Повітря раптом стало надто важким.

— Мені не потрібен хлопець, Бене.

— Тобто ти кидаєш мене?

— Ти знаєш, що я маю на увазі, — відказує, закотивши очі. А тоді прибирає руку з мого обличчя і опускає її на ліжко між нами. — Нам лише по вісімнадцять років. Я переїжджаю до Нью-Йорка. Ми заледве знайомі. І я пообіцяла мамі, що не закохаюся ні в кого до двадцяти трьох років.

Я згоден, згоден, згоден і... *що?*

— А чому саме двадцять три?

— Мама вважає, що більшість людей до цього віку вже починають розбиратися, що до чого в житті. Тому хочу бути певною, що знатиму, хто я і чого хочу від життя, перш ніж когось покохаю. Бо закохатися легко, Бене. Значно важче розірвати стосунки.

Це правда. *Якщо ти — олов'яний чоловічок.*

— Ти думаєш, що зможеш контролювати свої почуття?

— Звісно, можна одного дня закохатися. І це станеться абсолютно мимоволі. Але людині цілком під силу не потрапляти в ситуації, наслідком яких є таке почуття. Тож якщо

я зустріну когось, в кого можу закохатися... просто перестану спілкуватися з цією людиною, поки не буду готова до такого почуття.

Ого. Та вона просто як міні-Сократ з усіма цими життєвими порадами. Відчуваю, що треба їх занотувати. Або подискутувати з нею.

Відверто кажучи, мені стає легше від її слів, бо я боявся, що підвечір вона напоїть мене, поцілує, а тоді переконуватиме, що ми — дві рідні душі. Тому що, бог свідок, якщо вона попросить поцілувати її, я миттю кинуся до неї, хоч і знатиму, що це останнє, що варто було б робити. Хлопці не відмовляють таким дівчатам, як вона, хай як би вони хотіли уникати стосунків. Щойно хлопці бачать дві гарненькі циці, які до того ж поєднуються з чудовим почуттям гумору, вони думають, що знайшли грьобаний святий Ґрааль.

Але п'ять років — це ж ціла вічність. Певен, що за п'ять років вона навіть не згадає сьогоднішнього дня.

— А можна попросити тебе, щоб ти знайшла мене, коли тобі виповниться двадцять три роки?

— Бентоне-Джеймсе Кесслере, — сміється вона, — за п'ять років ти будеш дуже відомим письменником, щоб пам'ятати таку маленьку дівчинку, як я.

— Або ти будеш дуже відомою актрисою, щоб пам'ятати такого хлопчика, як я.

Феллон нічого не відповідає. Але я бачу, що мій коментар засмутив її.

Ми завмираємо, повернувшись обличчями одне до одного. Навіть зі шрамами і глибоким сумом в очах вона все одно залишається однією з найкрасивіших дівчат, яких мені доводилося бачити. Її м'які вуста ніби самі запрошують до поцілунку. Я намагаюся не зважати на судоми в животі, але,

щойно гляну на її губи, мушу докладати таких зусиль, аби стриматися, що аж вилиці зводить від болю. Намагаюся не думати, що буде, якщо я зараз нахилюся й поцілую її. А ще дуже хочеться прочитати всі любовні романи. Бо що, в біса, означає *«поцілунок, як у книжках»?* Треба знати, як це зробити.

Феллон лежить на правому боці. Сукня ледь прикриває її тіло, і я бачу, де починаються шрами — від кисті тягнуться по всій руці, а тоді до шиї і через усю щоку. Я доторкаюся до її обличчя. Так само, як вона доторкалася до мого. Відчуваю, як вона здригається під моєю долонею, тому що я доторкаюся тієї частини її тіла, на яку ще пару годин тому вона не дозволяла навіть *подивитися.* Проводжу великим пальцем по щоці, і далі вниз, уздовж шиї. Де б не торкнувся, відчуваю, як вона напружується.

— Тобі неприємно?

— Я не знаю, — шепоче вона, а її очі мерехтливо танцюють під моїм поглядом.

Цікаво, до її шрамів ніхто не торкався, крім мене? Намагаючись навчитися готувати їсти, я не раз обпікався, тож знаю, як болить обпечене тіло.

Але її шрами зовсім не такі, які залишаються від опіків. На дотик її шкіра здається значно м'якшою, ніж зазвичай. Значно вразливішою. Мені напрочуд приємно торкатися її. Хочеться гладити її без кінця-краю.

І вона дозволяє. Наступні декілька хвилин ніхто з нас не промовляє ні слова, а я ковзаю пучками по її руці та шиї. Помічаю, що її очі стають вологими, ніби вона от-от розплачеться. Може, їй не подобається? Розумію, що в неї є цілком вагома причина знічуватися, але мені чомусь наразі з нею так комфортно, як не було впродовж дня.

— Мабуть, мені це не повинно подобатися, — шепочу я, проводячи пальцями по шрамах на руці. — І, напевно, мені має бути прикро, що тобі довелося пережити нестерпні муки. Однак і сам не знаю чому, але мені страшенно подобається твоя шкіра на дотик.

Не знаю, як вона сприйме такі мої слова. Але я сказав правду. Я раптом відчув вдячність до шрамів… бо вони були своєрідним нагадуванням, що все могло обернутися значно гірше. Вона могла загинути на тій пожежі й не лежала б зараз поруч зі мною.

Я гладжу її руку, усю, від плеча до кінчиків пальців, а потім роблю це ще і ще. Якоїсь миті помічаю слід від сльози в неї на щоці.

— Я раз по раз нагадую собі, що в усіх людей є шрами, — каже вона. — І в багатьох вони значно гірші, ніж у мене. Різниця лише в тому, що мої шрами видно, а в більшості людей — ні.

Я не кажу їй, що вона має слушність. А ще мовчу про те, що дуже хотів би бути таким красивим усередині, як вона зовні.

Феллон

— Гриць мене моя мати! *Феллон!* От срань, бляха-муха, от срань, от срань, от срань!

Я чую, що Бен лається, як гицель, але не розумію чому. Тоді він хапає мене за плечі й вигукує:

— Феллон Переломна, прокидайся, йохані ватрушки!

Розплющую очі й бачу, що він сидить на моєму ліжку і розлючено куйовдить пальцями волосся. Сідаю на ліжко і протираю очі від сну. Від сну.

Ми що, заснули?

Зиркаю на годинник. Двадцята п'ятнадцять. Не вірячи очам, беру його в руку й підношу ближче. Цього не може бути!

Але це так. Зараз двадцята година п'ятнадцять хвилин.

— Бляха, — кажу я.

— Ми продинамили вечерю, — каже Бен.

— Знаю.

— Ми проспали дві години.

— Так, знаю.

— Ми профукали *дві грьобані години,* Феллон.

Бен дуже розгублений. Красивий і дуже розгублений.

— Мені дуже шкода.

— Що? — збентежено перепитує він. — Ні, не кажи так. Твоєї провини тут немає.

— Минулої ночі я спала лише три години, — кажу йому. — І страшенно змучилася за день.

— Так, — відказує він і сумно зітхає. — Я теж минулої ночі майже не спав. О котрій у тебе літак? — запитує він, підводячись з ліжка.

— О 23:30.

— Сьогодні?

— Так.

— Тобто за три години?

Я киваю.

Бен стогне і тре руками обличчя від чола до підборіддя.

— От срань, — знову лається він. — Це означає, що тобі вже час їхати. — Він ударяє себе по стегнах, а потім, насупившись, опускає голову. — А ще це означає, що й *мені* час їхати.

Я не хочу, щоб Бен їхав.

Але він мусить. Мені не подобається те відчуття паніки, яке охоплює мене. А ще мені не подобаються слова, які я хочу йому сказати, — що передумала, і він може записати мій номер телефону. Але якщо я дам йому свій номер, то, значить, розмовлятиму з ним. Весь час. Відволікатимуся на нього, на кожне його невеличке повідомлення, на кожен його дзвінок. А потім ми постійно висітимемо у скайпі. І не встигну я й оком змигнути, як перестану бути *Феллон Переломною,* а стану *Феллон-Дівчиною-Якогось-Хлопця.*

Сама ця думка вже повинна була б викликати в мене огиду. Але ж ні.

— Я маю йти, — каже він. — Тобі, певно, ще треба стільки встигнути до від'їзду в аеропорт.

Насправді ні, бо я вже спакувала валізи. Однак не говорю ні слова.

— Ти хочеш, аби я пішов?

Можу присягнутися, що він сподівається почути «ні». Але Бен повинен піти, поки я не почала використовувати його як відмазку, щоб не летіти до Нью-Йорка.

— Я проведу тебе, — тихо й покірно промовляю я. Він не відразу реагує на мої слова, але зрештою міцно стискає губи й киває.

— Так, — знічено каже він. — Проведи мене, будь ласка.

Я ледь не падаю, перечепившись за туфлі, які відклала, щоб узути сьогодні на вечерю.

Ми мовчки прямуємо до дверей. Відчинивши їх, він виходить першим. Я йду слідом, втупившись йому в спину. Він стискає шию ззаду рукою, і мені страшенно прикро бачити його таким засмученим. Не менш прикро й те, що *я* засмучена. А ще страшенно досадно, що ми заснули і так бездарно змарнували останні дві години, які в нас залишалися.

Ми майже доходимо до вітальні, як раптом Бен зупиняється і різко розвертається. І знову здається, що в нього щось болить. Я стою й чекаю, що він скаже.

— Може, це буде не так круто, як у книжках, але я повинен це зробити.

Два короткі кроки — і він біля мене. Занурює руки в моє волосся і накриває мої губи своїми. Скрикнувши від несподіванки, хапаю його за плечі, але вже наступної миті корюся і обплітаю руками за шию.

Бен припирає мене до стіни, і я відчуваю його руки, груди і губи на собі. Він тримає моє обличчя, наче боїться відпустити його. Я ж намагаюся дихати, бо вже дуже давно ні з ким не цілувалася, і, здається, навіть могла забути, як це робиться. Він відхиляється від мене на якусь коротку мить, за яку я встигаю набрати повітря в легені, а потім знову припадає до мене... руками... стегнами... і язиком.

О боже, який у нього язик.

Минуло вже понад два роки, як чийсь язик був у мене в роті, і мені здавалося, що після такої перерви я буду надто сором'язлива. Та коли він проводить язиком по моїх губах, я, не вагаючись, розтуляю їх і насолоджуюся теплим, глибоким поцілунком. М'яким. Чарівним. Його губи, його руки, які пестять мої руки, — це все занадто. Дуже занадто. Занадто добре. Занадто приємно. Мені вже несила стримуватися, і я стогну.

Почувши це, Бен притискає мене до стіни ще сильніше. Лівою рукою він пестить мою щоку, а правою обіймає за талію, пригортаючи до себе сильніше.

Усі свої речі я вже зібрала. Йому зовсім не обов'язково їхати просто зараз. Правда ж?

Так, він не повинен їхати. Секс провокує викид ендорфінів, а ендорфіни тримають людину в тонусі. Тож секс із Беном насправді може бути корисним перед польотом. Я не займалася сексом усі свої вісімнадцять років, тож уявіть, скільки ендорфінів у мене накопичилося за цей час. Ми могли б зайнятися сексом перед вильотом, і тоді я зможу декілька днів не спати. Уявіть, якою продуктивною я буду, коли прилечу до Нью-Йорка. О боже, я тягну його назад до своєї кімнати. Якщо він зайде туди, я не зможу йому відмовити. Невже я справді хочу зайнятися сексом із хлопцем, якого більше ніколи не побачу? Я збожеволіла. Я не зможу зайнятися з ним сексом. У мене навіть презерватива немає. Тож тепер я штовхаю його назад по коридору, подалі від своєї кімнати.

Господи, він, певно, думає, що я якась пришиблена.

Він знову припирає мене до стіни і поводиться так, наче останніх десяти секунд метушні й сумнівів ніколи й не було.

У мене паморочиться в голові. І так сильно, що я відчуваю неземне блаженство. Моя мама *несповна розуму.* Вона дурна,

божевільна, абсурдна, і вона *помиляється.* Нащо дівчині морочити собі голову пошуками себе, якщо все одно вона ніколи не досягне того рівня насолоди, який може подарувати їй хлопець? Гаразд, можливо, я зараз теж поводжуся як дурепа. Але Бен примушує мене почуватися на сьомому небі від щастя.

З його грудей вилітає стогін, і в мене остаточно зриває дах. Занурюю руки в його волосся і відчуваю, що його губи торкаюся моєї шиї.

Доторкнися до моїх грудей, Бене.

Він наче читає мої думки, і стискає грудь.

І до іншої, будь ласка.

Боже, та він просто телепат.

Його губи з шиї повертаються до моїх вуст, а руки залишаються на грудях. Я майже певна, що наразі міцно стискаю його сідниці, притискаючи його сильніше до себе, проте надто соромлюся своєї поведінки, щоб визнати це.

— Я порадила б вам піти до себе в кімнату, але думала, що впродовж останніх двох годин ви саме цим там і займалися.

Ембер.

От сучка. Я приб'ю її, щойно Бен вийде за двері.

Аж не віриться, що я таке могла подумати. Вона ж моя найкраща подруга.

Ендорфіни — це погано. Ендорфіни — це зло і дурість, і від них у мене з'являються якісь ідіотські думки.

Почувши її голос, Бен відривається від моїх губ, притискається чолом до моєї скроні, забирає руки з грудей і впирається ними у стіну.

Я видихаю тремтливий струмінь повітря.

— Справді, я серйозно, — каже Ембер. — Нам з Ґленном видно все, що відбувається в цьому коридорі. От я й вирішила втрутитися, поки ти не завагітніла.

Я киваю, але говорити ще не можу. Здається, мій голос загубився десь у Бена в горлі.

Відхилившись, він дивиться на мене, і якби тут не стирчала ця Ембер, я знову накинулася б на його вуста.

— Феллон просто мене проводжає, — хриплим голосом говорить Бен, і я усміхаюся, бо переконуюся, що він відчуває до мене такий само потяг, як і я до нього.

— Ага, — відповідає Ембер. І щойно вона зникає з мого поля зору, Бен хитро всміхається і знову накриває мої вуста своїми. Усміхаючись йому в губи, хапаю його за сорочку, намагаючись притягнути якомога ближче до себе.

— *Боже,* ну ви невгамовні, — стогне Ембер. — Я серйозно. Тут півтора метра до твоєї кімнати і три метри до вхідних дверей. Визначтеся нарешті.

Бен знову відхиляється від мене, і цього разу навіть відступає назад, приблизно на метр, доки не впирається спиною в стіну. Важко дихаючи, проводить руками по обличчю. Затим зиркає на двері моєї кімнати, а потім пильно дивиться мені в очі. Він хоче, щоб вибір зробила я, але я не хочу його робити. Мені сподобалося, як він узяв ситуацію під свій контроль і наважився поцілувати мене. Тому я не хочу приймати наступне рішення.

Здається, ми цілу хвилину не зводимо одне з одного очей. Він хоче, щоб я запросила його до своєї кімнати. А я хочу, щоб він просто взяв і *заштовхав* мене туди. Хоча ми обоє чудово розуміємо, що нам слід рухатися до вхідних дверей.

Нарешті він розправляє плечі, запихає руки до кишень і, прокашлявшись, запитує:

— Завезти тебе в аеропорт?

— Мене Ембер завезе, — кажу я, почуваючись засмученою, бо вже домовилася з нею.

Він киває і, розгойдуючись вперед-назад на ногах, говорить:

— Власне, аеропорт мені геть не по дорозі, але... я можу удати, що ти сама попросила мене завезти тебе.

Бляха, який же він милий. Від його слів стає так тепло на душі, що аж у голові паморочиться, і... *стоп, я ж не якесь грьобане плюшеве ведмежа, аби отак просто проковтнути це.* Я не поспішаю приймати його пропозицію. Ми з Ембер не побачимося аж до березня, коли вона пообіцяла навідатися до мене в Нью-Йорк, тож не знаю, чи не розсердиться вона, якщо я скажу, що в аеропорт мене завезе хлопець, якого я заледве знаю.

— Я не проти, — каже Ембер з вітальні.

Ми з Беном обертаємося на голос. Ґленн з Ембер сидять на дивані й дивляться на нас.

— Ми не лише бачимо, як ви тут зажимаєтеся, а й чуємо, про що ви говорите.

Я знаю Ембер уже досить давно, щоб зрозуміти, що вона робить мені послугу. Вона підморгує мені, а я переводжу погляд на Бена і бачу в його очах промінчик надії.

— А ти, часом, не біля аеропорту живеш? — запитую, схрестивши руки на грудях і схиливши набік голову.

— Знаєш, — усміхається він, — а таки я й справді там живу. Оце так щасливий збіг!

Наступні декілька хвилин Бен допомагає мені зібрати решту речей. Скинувши сукню, яку планувала вдягнути на вечерю, натягую легінси для занять йогою і футболку, щоб було зручно в літаку. Поки він заносить мої валізи до автівки, прощаюся з Ембер.

— Пам'ятай, впродовж весняних канікул — я твоя, — каже вона й обіймає мене.

Та жодна з нас і сльози не зроняє, бо ж ми з нею не такі, щоб рюмсати від якогось дурнуватого прощання. Вона не гірше за мене знає, що цей переїзд украй потрібен, що так мені буде краще. Після пожежі вона підтримувала мене чи не найбільше з усіх, сподіваючись повернути мені впевненість у собі, яку я втратила два роки тому. А тут цього точно не станеться.

— Зателефонуй мені завтра вранці, щоб я знала, що з тобою все гаразд.

Попрощавшись, іду з Беном до автівки. Він обходить її, щоб відчинити мені дверцята. Перш ніж сісти, кидаю прощальний погляд на двері свого колишнього дому. Залишається якийсь гіркувато-солодкий присмак. Я бувала в Нью-Йорку лише пару разів, і навіть не певна, що мені там сподобається. Однак у цій квартирі мені було надто комфортно, а комфорт часто буває серйозною перепоною, коли хочеш розібратися зі своїм життям. Лише долаючи дискомфорт і важко працюючи, можна досягнути поставлених цілей. І ніколи їх не досягнеш, якщо ховатимешся в якійсь сухенькій зручній нірці.

Відчуваю, як Бен обіймає мене ззаду й кладе підборіддя мені на плече.

— У тебе почали з'являтися сумніви?

Я заперечно хитаю головою. Я дуже хвилююся, але сумнівів у мене точно немає. *Поки що.*

— Це добре, — каже він. — Бо не хотілося б запихати тебе в багажник і везти через усю країну до Нью-Йорка.

Я сміюся, радіючи з того, що він не такий, як батько, який егоїстично намагався відрадити мене від переїзду. Він і досі обіймає мене, тож я розвертаюся і стою, опираючись на його автівку, а він уважно дивиться на мене. Часу до реєстрації за-

лишилося не так багато, але я не хочу зриватись і мчати в аеропорт, бо намагаюся насолодитися цим моментом іще декілька хвилин. Якщо запізнюся, просто побіжу до свого виходу.

— У мого улюбленого поета Ділана Томаса є рядки, написані немов про тебе.

— Які?

Тепла усмішка повільно осяває його обличчя. Нахиливши голову, він шепоче просто мені в уста:

— Я мріяв відлетіти в інший край, але боюсь,
Бо тут може з'явитися нове, іще небачене життя.

Вау. А він крутий. І стає ще кращим, коли притискається теплими вустами до моїх, м'яко притримуючи моє обличчя долонями. Піднявши руки, занурюю їх у його волосся й дозволяю повністю контролювати швидкість й інтенсивність поцілунку. Він цілує мене дуже ніжно й водночас наполегливо. Думаю, що пише він так само, як і цілується. Точні й лаконічні образи, кожне слово добре продумане й несе свою конкретну мету.

Бен цілує мене так, наче хоче, щоб цей поцілунок запам'ятався назавжди. Мені чи йому, не знаю. Тож дозволяю йому взяти від цього поцілунку стільки, скільки він може, і віддаю йому все, що в мене є. Це ідеальний поцілунок. Приємний. *Наймовірніше.* Приємний.

Наче він справді мій хлопець, і ми робимо те, чим мали б займатися весь час. Тому знову повертаюся до думки, що надмірний комфорт може бути перепоною. З такими поцілунками я можу дуже легко втонути в житті Бена і забути про своє. І саме тому мені треба якомога швидше закінчувати це прощання.

Коли поцілунок нарешті переривається, він треться кінчиком свого носа об мій.

— А скажи-но, за шкалою від одного до десяти, наскільки наш перший поцілунок був таким, як у любовних романах?

Ідеально підібраний час для жартів. Усміхнувшись, легенько кусаю його за нижню губу.

— Ну... щонайменше на сім потягне.

— Серйозно? — перепитує він, вражений, і відсахується від мене. — Це все, що я заслужив? Сім балів?

— Я читала багато описів значно розкішніших перших поцілунків, — відказую, знизавши плечима.

— Так і знав, що треба було почекати, — удавано скрушно хитає він головою. — Міг би зробити його на всі десять, якби розробив план, — він відпускає мене і відступає на крок назад. — Треба було завезти тебе в аеропорт, дочекатися, коли пройдеш паспортний контроль, драматично прокричати твоє ім'я і побігти до тебе, як у вповільненій зйомці, — він зображує цю сцену, повільно рухаючись на місці й простягаючи до мене руки. — Фе-е-е-е-л-л-л-л-о-о-о-о-о-о-о-н! — кричить протяжно. — Не-е-е-е поки-и-и-и-д-а-а-а-й ме-е-е-н-е-е-е!

Завершивши показувати номер, він знов обіймає мене за талію, а я захлинаюся від сміху.

— Якби ти зробив таке в аеропорту, отримав би щонайменше вісімку. А може, й дев'ятку. Усе залежало б від того, як правдоподібно ти зіграв би.

— Дев'ять? І все? — питає він. — Якщо це тягне лише на дев'ять балів, то що ж, бляха, має бути в тому поцілунку, щоб вийти на тверду десятку?

Я замислююся. А й *справді,* що ж робить поцілунки, описані у книжках, такими розкішними? Прочитала їх достатньо, тож мушу знати.

— Напруга, — відповідаю я. — Щоб було на десять балів, точно потрібна напруга.

— А як напруга може зробити перший поцілунок вартим десяти балів? — спантеличено запитує Бен. — Наведи якісь приклади.

Прихилившись головою до автівки, дивлюсь на небо й думаю.

— Ну... Не знаю, все залежить від конкретної ситуації. Може, закоханим заборонено бути разом, і ця заборона провокує напругу. Або вони багато років були найкращими друзями, і невисловлений потяг породжує достатню напругу, щоб їхній поцілунок був на тверду десятку. Часом непевність породжує доволі сильну напругу, залежно від персонажів і ситуації.

— Якось це все сильно заморочено, — каже він. — Ти хочеш сказати, що якби я зустрічався з іншою дівчиною і поцілував би тебе отак у коридорі, то поцілунок вийшов би не на сім, а на всі десять балів?

— Почнемо з того, що якби ти зустрічався з іншою дівчиною, ти не потрапив би до моєї квартири. — І раптом я завмираю від цієї думки. — Чекай, у тебе ж немає дівчини? Чи є?

Бен знизує плечима.

— А якби була, наш наступний поцілунок міг би потягнути на десять балів?

О боже мій... Будь ласка, тільки не кажи мені, що я щойно стала коханкою.

Він помічає страх на моєму обличчі й починає сміятися.

— Розслабся. Ти єдина дівчина, яка в мене є, і ти збираєшся порвати зі мною й полетіти на інший край континенту. — Потім нахиляється і цілує мене у волосся. — Не знущайся з мене, Феллон. У мене дуже слабке серце.

Я кладу голову йому на груди. Хоч я й знаю, що він жартує, якась частина мене щиро сумує, що нам доводиться прощатися. Я переглядаю відгуки на аудіокнижки, які начитую, тож бачила чимало коментарів, у яких дівчата пишуть, що ладні віддати все за те, аби в реальному житті зустріти хлопців зі сторінок любовних романів. І я переконана, що наразі стою в обіймах саме такого хлопця і збираюся добровільно покинути його.

— Коли в тебе перше прослуховування?

Бен справді дуже вірить у мене.

— Ще не займалася цим питанням. Відверто кажучи, думки про прослуховування лякають мене до гикавки. Боюся, що люди, побачивши мене, відразу почнуть сміятися.

— А що в цьому поганого?

— Що поганого в тому, коли з тебе сміються? — перепитую я. — Це принизливо. І знищує самооцінку.

Він уважно дивиться мені в очі.

— *Дуже сподіваюся,* що з тебе сміятимуться, Феллон. Бо якщо з тебе сміються, це означає, що ти не боїшся показати себе людям. Не кожен наважиться на такий крок.

Добре, що надворі темно, бо я відчуваю, як мої щоки заливає рум'янець. Він завжди каже речі, які здаються напрочуд простими, але водночас дуже глибокими.

— Ти трохи нагадуєш мені мою матір, — кажу йому.

— Саме цього я й добивався, — уїдливо відповідає він, а тоді знову обіймає мене й цілує в маківку.

Мені треба в аеропорт, проте я все зволікаю, насолоджуючись цією миттю, бо ритуал прощання заворожує мене.

— Як думаєш, ми з тобою ще побачимося?

— Сподіваюся, — відказує він, сильніше обіймаючи мене. — Я не збрешу, якщо скажу, що вже планую розшукати те-

бе, коли тобі виповниться двадцять три. Але п'ять років — це дуже довго, Феллон. Хтозна, що може трапитися за цей час. Бляха, та п'ять років тому в мене й волосся на яйках не було!

Я знову сміюся, як майже після всього, що він говорив сьогодні. Здається, я ще ніколи й ні з ким у житті не сміялася так багато і так щиро.

— Тобі справді варто написати книжку, Бене. Романтичну комедію. Ти дуже смішний.

— Якщо я колись зберуся написати любовний роман, то лише за умови, що ти будеш одним з головних персонажів. І *я*, певна річ. — Він відхиляється і всміхається до мене. — Давай з тобою домовимося. Якщо ти пообіцяєш, що ходитимеш на прослуховування на Бродвеї, я напишу книжку про стосунки, яких у нас не може бути через відстань і незрілість.

Дуже хочеться, щоб він говорив це серйозно, бо мені подобається його ідея. Однак є один невеличкий, проте жирнючий мінус.

— Але ж ми більше ніколи не побачимося. То як же ми знатимемо, що кожен з нас дотримується плану?

— Ми триматимемо одне одного в курсі, — відказує він.

— Ще раз повторюю... — кажу я. — Ми ніколи більше *не побачимося* після сьогоднішнього вечора. І я не можу дати тобі свій номер телефону.

Я добре розумію, що не варто залишати йому свої контакти. Мені стільки всього треба зробити, а якщо в нього буде мій номер, то вся моя увага буде зосереджена на щоденних дзвінках від нього.

Бен відпускає мене і, відступивши на крок, схрещує руки на грудях. Потім знову підходить до мене, покусуючи нижню губу.

— А що як?.. — Він зупиняється й уважно дивиться на мене. — А що, як ми домовимося зустрітися за рік, у цей самий день? А потім наступного року? І робитимемо так п'ять років поспіль. У той самий день, у той самий час і в тому самому місці. Ми продовжимо з того, на чому закінчимо сьогодні, але лише на один день. Так я знатиму, що ти ходиш на прослуховування, а я писатиму книжку про дні, які ми проводитимемо разом.

Якусь мить я розмірковую над його словами. А потім намагаюся зробити все для того, щоб моє обличчя було таким самим серйозним, як і його, але перспектива бачитися з ним раз на рік наповнює мене хвилюючою радістю, і я ледве стримуюся, щоб на радощах не почати скакати як конячка.

— Зустрічатися раз на рік у той самий день — непогана основа для любовного роману. Якщо ти додаси художніх деталей до нашої історії, я поставлю твою книжку на перше місце у своєму списку ЛДП.

Він усміхається.

І я теж. Бо й подумати не могла, що ми зможемо зустрітися ще раз. А тепер ця ідея стає дедалі більш реальною. Дев'яте листопада — це дата, яка наповнювала мене жахом від тієї ночі, коли сталася пожежа.

І вперше від думки про цю дату на душі стає радісно.

— Я серйозно кажу тобі, Феллон. Я почну писати цю грьобану книжку просто сьогодні, якщо це означатиме, що наступного листопада я побачу тебе.

— Я теж серйозно, — відказую я. — Ми зустрічатимемося щороку дев'ятого листопада, однак не контактуватимемо в інші дні.

— Це справедливо. 9 листопада або ніщо. А за п'ять років припинимо? Коли нам буде по двадцять три?

Я киваю, але не питаю про те, про що, певна річ, він теж думає.

А що ж буде за п'ять років? Мабуть, краще вирішити це питання пізніше, коли ми переконаємося, що наш дивний план працює.

— Мене дещо непокоїть одне питання, — каже він, стискуючи пальцями нижню губу. — А ми повинні, ну... як сказати... бути вірними одне одному? Бо якщо так, то, знаєш, ми некисло так влітаємо.

Я сміюся з його абсурдних слів.

— Бене, я б ні за що не попросила тебе про таке аж на цілих п'ять років. Думаю, саме усвідомлення того, що ми житимемо власним життям, і робить цю ідею прекрасною. Ми обоє отримаємо досвід, необхідний у нашому віці, але ще й раз на рік будемо разом. Це ж найкраще рішення для нас обох!

— А якщо хтось із нас закохається в когось іншого? — питає він. — Книжка не зіпсується, якщо у фіналі ми не будемо разом?

— Щасливий або нещасливий фінал книжки не повинен залежати від того, чи буде пара разом. Якщо обидва герої врешті будуть щасливі, то вже неважливо, вони щасливі разом чи кожен окремо.

— А якщо ми закохаємось одне в одного? Упродовж цих п'яти років?

Ненавиджу себе за те, що в голові відразу майнула думка: «Ти ніколи не зможеш закохатися в мене». Не знаю, від чого я більше втомилася: від шрамів на обличчі чи від постійних зневажливих думок про саму себе з цього приводу. Тож проганяю з голови всі ці принизливі міркування і вичавлюю із себе усмішку.

— Бене, ну звісно, ти закохаєшся в мене. Це ж основна ідея нашого п'ятирічного плану. Нам потрібен чіткий список правил, щоб наші серця були прив'язані одне до одного, поки ти не закінчиш книжку.

Він киває, і я бачу в його очах розуміння і схвалення. Якусь мить ми мовчимо, обмірковуючи угоду, яку щойно уклали. Потім він прихиляється до автівки поруч зі мною і каже:

— Але мені треба повчитися писати любовні романи. Ти маєш підказати, що мені прочитати.

— О, це я можу, без проблем. І можливо, наступного року тобі вдасться отримати за поцілунок не сім балів, а десять.

Він сміється, спирається ліктем на дах своєї автівки і повертається до мене обличчям.

— Ну і щоб перестрахуватися. Якщо найбільше в любовних романах ти любиш романтичні сцени з поцілунками, то скажи, що тобі там не подобається? Мені треба це знати, щоб я не залажав нашу історію.

— Не люблю надмірного драматизму, — не задумуючись, кажу я. — І стрімкого кохання.

— Стрімкого кохання? — перепитує він, здивовано вигнувши брови.

— Так, — киваю я. — Це коли двоє зустрічаються і відразу ж відчувають потужний зв'язок.

— Феллон, якщо таке тобі не подобається, — він піднімає брови ще вище, — то думаю, у нас уже є проблеми.

Я замислююся над його словами. Може, його правда. Сьогодні в нас був неймовірний день. Якщо він напише таке у своєму романі, я закочу очі і скажу: «Фу-у, що за рожеві шмарклі! Це зовсім нереалістично».

— Просто не освідчуйся мені до вильоту, і все буде нормально.

— Та я ж уже пропонував тобі вийти за мене, — відказує він, сміючись. — Пару годин тому, коли ми лежали на твоєму ліжку. Але зроблю все, аби ти не завагітніла до вильоту.

Ми всміхаємося, він відчиняє дверцята і показує жестом, аби я сідала. Коли виїжджаємо на дорогу, я відкриваю сумочку й дістаю ручку й невеличкий аркуш паперу.

— Що ти робиш?

— Даю тобі домашнє завдання, — відказую я. — Напишу п'ять моїх улюблених любовних романів. Для початку буде досить.

Мене розбирає сміх від думки про те, як Бен може прикрасити художніми засобами нашу історію, і попри все я таки сподіваюся, що він і справді її напише. Не кожна дівчина може похвалитися, що роман написано на основі її реальних стосунків із автором.

— Тільки зроби мене веселішою, коли розкриватимеш мою героїню. І я хочу більші груди. І менші сідниці.

— У тебе ідеальне тіло. Як і почуття гумору.

Не знаю чому, але закушую губу, наче соромлюся всміхнутися. Відколи це флірт став чимсь таким, чого треба соромитися? Чи, може, так завжди буває? Можливо, зі мною просто мало фліртували, тому й не знаю про це.

Над списком романів я написала назву ресторану й сьогоднішню дату — раптом він забуде.

— Ось, — кажу я, а затим складаю аркуш удвоє і кладу в бардачок.

— Візьми ще один папірець, — просить Бен. — Я теж хочу дати тобі домашнє завдання. — На якусь мить він замислюється, а потім каже: — У мене є кілька завдань. Записуй. Перше...

Я пишу одиничку.

— Люди повинні сміятися з тебе принаймні раз на тиждень.

— Ти хочеш, щоб я щотижня ходила на прослуховування? — пирхаю я.

— Так, — киває він. — Поки не отримаєш роль, яка тобі сподобається. Друге. Тобі треба ходити на побачення. Ти казала, що я — перший хлопець, якого ти привела до своєї квартири. А це зовсім недостатній досвід для дівчини твого віку, особливо враховуючи те, що мені треба писати роман про нас. Тож нам треба побільше цієї самої напруги. Сходи щонайменше на п'ять побачень до нашої наступної зустрічі.

— На п'ять побачень? — перепитую я, думаючи, що він збожеволів. Це рівно на п'ять більше, ніж я планувала.

— І я хочу, щоб ти поцілувалася щонайменше на двох.

Я дивлюся на нього, кліпаючи очима. Він нахиляється й зазирає в мій папірець.

— Записуй, Феллон. Я серйозно. Це завдання номер три. Поцілуватися щонайменше з двома хлопцями.

— А зараз ти скажеш, що четверте завдання — знайти собі сутенера?

— Ні, — сміється він, — лише три завдання. Щоб із тебе сміялися раз на тиждень. Сходити на п'ять побачень. Поцілуватися принаймні з двома хлопцями. Легкотня.

— Для тебе, може, й так.

Я записую його дурнуваті завдання, складаю папірець і кладу собі в сумочку.

— А як щодо соціальних мереж? Нам можна буде спілкуватись у фейсбуці?

Бляха. Про це я не подумала. Та воно й не дивно, адже нечасто користувалася соціальними мережами впродовж останніх двох років. Простягнувши руку, беру Бенів телефон.

— Ми заблокуємо одне одного, — кажу йому. — Так ми не зможемо обманути одне одного.

Він стогне, наче я щойно зруйнувала всі його плани. Відкривши наші профілі на обох телефонах, блокую нас у всіх соцмережах, які знаходжу. Упоравшись, повертаю йому телефон, а зі свого набираю маму.

Сьогодні вранці я поснідала з нею, і вона поїхала на роботу. Це був наш прощальний сніданок. Наступні два дні вона буде в Санта-Барбарі, саме тому Ембер і збиралася завезти мене в аеропорт.

— Привіт, — кажу я, коли вона відповідає.

— Привіт, люба. Ти вже в аеропорту?

— Майже. Я напишу, коли прилечу до Нью-Йорка, але ти вже спатимеш.

— Феллон, — сміється вона, — мами не сплять, коли їхні діти летять у небі на швидкості 700 км на годину. Я залишу телефон увімкненим, тому напиши мені, щойно приземлишся.

— Гаразд. Обіцяю.

Бен краєм ока зиркає на мене, певно, намагається здогадатися, з ким я розмовляю.

— Феллон, я дуже рада, що ти це робиш, — каже вона. — Але маю попередити, що дуже сумуватиму за тобою. Тож коли телефонуватимеш, і мій голос здаватиметься тобі сумним, не переймайся. Зі мною все буде гаразд. Обіцяю. Я сумуватиму, бо тепер рідко тебе бачитиму, але я дуже щаслива, що ти наважилася на цей крок. І обіцяю більше про це не говорити. Я люблю тебе й пишаюся тобою. Завтра поговоримо.

— Я теж люблю тебе, мамо.

Закінчивши розмову, знову ловлю на собі Бенів погляд.

— Аж не віриться, що ти й досі не познайомила мене зі своєю мамою, — каже він. — Ми зустрічаємося вже цілих де-

сять годин. І якщо найближчим часом не познайомиш мене з мамою, сприйму це як особисту образу.

Сміючись, запихаю телефон у сумочку. Він бере мене за руку і тримає у своїй всю дорогу до аеропорту. Далі їдемо мовчки, не рахуючи того, що Бен уточнює інформацію щодо мого рейсу, а наприкінці каже:

— Ми приїхали.

Я думала, Бен заїде на стоянку, а він зупиняється на місці висадки пасажирів. Почуваюся жалюгідною, бо він не запропонував провести мене далі. Тому відразу заспокоюю себе, що він завіз мене в аеропорт, тож не треба бути такою жадібною.

Він дістає з багажника дві мої валізи. Я беру сумочку і ручну поклажу. Закривши багажник, Бен підходить до мене.

— Безпечного польоту, — каже він, цілує в щічку і швидко обіймає.

Я киваю, і Бен повертається за кермо.

— Дев'ятого листопада! — кричить він. — Не забудь!

Я усміхаюсь і махаю рукою, але всередині в мене все опускається — надто буденним видається прощання.

А може, так воно і краще. Я страшенно боялася тієї миті, коли доведеться дивитися, як він від'їжджає. А це прощання, зовсім *не* таке, як у книжках, зробило момент розлуки трохи легшим. Може, це ще й тому, що я розсердилася на нього.

Набравши повні груди повітря, викидаю всі дурні думки з голови й спостерігаю, як його автівка від'їжджає. Затим беру свої валізи й заходжу всередину, бо часу до відльоту обмаль.

Попри глупу ніч, аеропорт гуде як вулик. Пробираючись у натовпі, підходжу до термінала, роздруковую посадковий талон, здаю багаж і йду до пункту контролю на безпеку.

Намагаюся не думати про те, що роблю. Про те, що зараз збираюся залишити місто, у якому прожила все життя, і полетіти туди, де абсолютно нікого не знаю. Від самої лише думки про це хочеться негайно викликати таксі й помчати додому, у свою квартиру. Але я не можу.

Мушу це зробити.

Я повинна змусити себе зажити своїм життям, поки мене не проковтнуло чиєсь чуже життя.

Поки стою в черзі, дістаю із сумочки водійське посвідчення і готуюся показати його працівнику служби безпеки. Переді мною п'ятеро людей.

П'ятеро людей цілком достатньо, аби переконати себе не їхати до Нью-Йорка. Заплющую очі й думаю про те, що мені подобається у Нью-Йорку. Стійки з хот-догами. Бродвей. Таймс-сквер. «Пекельна кухня». Статуя Свободи. Музей сучасного мистецтва. Центральний парк.

— Фе-е-е-е-е-е-л-л-о-о-о-н!

Миттю розплющую очі.

Обернувшись, бачу Бена, який стоїть біля входу в аеропорт. І він рухається до мене.

Біжить наче в уповільненій зйомці.

Прикриваю рота рукою і намагаюся не сміятися, а він повільно тягнеться до мене і кричить:

— Не-е-е-е-е поки-и-и-и-д-а-а-а-й ме-е-е-н-е-е-е-е!

І повільно пробирається крізь натовп.

Люди зупиняються подивитися, що відбувається. Спершу мені хочеться викопати собі нірку і сховатися в ній, а далі я так нестямно сміюся, що стає геть байдуже, як це сприймається збоку. Господи, що він робить?

Минає майже вічність, поки він нарешті опиняється поруч, широко всміхаючись.

— Невже ти справді думала, що я покину тебе отак і поїду собі?

Я знизую плечима, бо саме так я й подумала.

— Ти мала б знати, що твій хлопець здатен на більше. — Він торкається руками мого обличчя. — Я мусив створити цю напругу, щоб наш поцілунок заслужив десять балів.

І він притискається вустами до моїх, цілує мене з такою ніжністю і силою, що я забуваю про все на світі. Геть про все. Забуваю, де я. Хто я. Є лише він і я. У животі пурхають метелики, а по шкірі бігають мурашки. Його руки в моєму волоссі, а мої такі важкі... А потім він усміхається просто мені в губи.

Я розплющую очі, повіки тріпотять, *а я навіть не знала, що від поцілунку можуть тріпотіти повіки.* Але, виявляється, так буває, і зі мною щойно так і сталося.

— За шкалою від одного до десяти? — питає він.

У голові паморочиться, я хапаю ротом повітря і намагаюся не впасти.

— Дев'ять. Це було на тверду дев'ятку.

— Гаразд, — знизує він плечима. — Я приймаю твою відповідь. Але наступного року це буде одинадцять. Обіцяю.

Наостанок він торкається губами мого чола, відпускає мене й починає відходити назад. Розумію, що всі навколо не зводять з нас очей, та мені начхати. І перш ніж вийти, він складає долоні рупором і кричить:

— Сподіваюся, з тебе сміятиметься весь Нью-Йорк!

Мабуть, ще ніколи в житті я не всміхалася так широко. Піднявши руку, махаю йому на прощання, аж поки він зникає з очей.

Насправді це була тверда десятка.

ДРУГЕ
9 ЛИСТОПАДА

Її сльози і моя душа живуть
у паралельних світах.
Вони живуть, болять, печуть.
І ще раз.
Її сльози і моя душа живуть
у паралельних світах.

Бентон-Джеймс Кесслер

Бен

Як пролітаєш ти в моїй пам'яті,
У темряві, і вдалині,
Ти потрапляєш у тенета містерії,
Яка веде тебе крізь день.
І коли ти ослабнеш
І зіб'єшся з дороги,
Я завжди прийду,
Завжди буду поруч.

Я написав цього гімняного віршика у третьому класі. Це був мій перший твір, який я комусь показав. Хоча насправді зовсім не думав такого робити. Просто мама знайшла його в моїй кімнаті, і після цього випадку я зрозумів, як чудово, коли поважають твоє право на особисте життя. Вона показала цей віршик усій нашій сім'ї, і після цього в мене назавжди зникло бажання ділитися своїми творами.

Проте я розумію, що тоді мама зовсім не хотіла мене якось принизити чи збентежити. Навпаки, вона пишалася мною. Та все одно я й досі нікому не показую нічого з написаного. Для мене це те саме, що казати вголос усі свої думки. Не все призначене для громадського споживання.

І я не знаю, як пояснити це Феллон. Вона, мабуть, думає, що, дотримуючись нашої торішньої угоди, я пишу роман,

який вона колись прочитає. Ба більше, вона наголошувала, що це обов'язково має бути художній твір. Але в кожному реченні, написаному впродовж року, більше правди, ніж я коли-небудь казав уголос. Сподіваюся, після сьогоднішньої зустрічі почну переписувати цю історію і дам їй щось почитати, бо те, що створив упродовж минулого року, як описав своє паршиве життя, — це було щось на кшталт терапії.

І хоч я був зайнятий навчанням і так званою письменницькою терапією, я все-таки знайшов час на виконання домашнього завдання, яке вона дала мені. І на ще дещо.

Я прочитав двадцять шість любовних романів, з яких у списку Феллон було лише п'ять. Просто вона забула мені сказати, що два романи були першими в серіях, тому, певна річ, я мусив прочитати обидва цикли.

Поринувши у свої «дослідження», дійшов висновку, що Феллон казала правду. Поцілунки в книжках і поцілунки в реальному житті — це зовсім не одне й те саме. Щоразу, коли я читав якийсь любовний роман, мене аж пересмикувало від згадки про наші перші торішні недолугі поцілунки. Вони були зовсім не такі, як у книжках. Однак мушу визнати, що хоч за рік я й багато прочитав, проте досі не дуже певен, яким же має бути поцілунок, щоб стати таким, як у книжках. Одне знаю точно — вона заслуговує кращого поцілунку, ніж торік.

Я збрешу, якщо скажу, що ні з ким не цілувався після поцілунку з Феллон минулого листопада. Я зустрічався з кількома дівчатами. Феллон торік сказала, що хоче, аби я порівнював усіх дівчат з нею. Її бажання справдилося. Бо саме це і трапилося з двома дівчатами, з якими я цілувався. Одна з них навіть близько не була така кумедна, як Феллон. Друга була надто зосереджена на самій собі. І жодна з них не мала

гарного музичного смаку, хоча це, мабуть, не рахується, адже я й гадки не маю, які музичні смаки у Феллон.

Це те, що я планував сьогодні вивідати в неї.

У мене є список того, що треба дізнатися, аби написати справжній любовний роман, який я їй обіцяв. Але, схоже, запитання залишаться без відповідей, і час на читання любовних романів і писання книжки про нашу першу зустріч дев'ятого листопада був марно згаяним.

Бо Феллон не прийшла.

Я знову дивлюся на годинник, звіряю час із цифрами на мобільному телефоні. *Час збігається.*

Дістаю свій папірчик із домашнім завданням, щоб подивитися, чи не наплутав із датою. *Ні, не наплутав.*

Ще раз роззираюся, щоб переконатися, що це той самий ресторан, в якому ми познайомились торік.

Так, це він.

Я упевнений у цьому, хоч у ресторані нещодавно змінився власник і назва, але це та сама будівля, за тією самою адресою і з тією самою їжею.

То... де ж тебе чорти носять, Феллон?

Вона запізнюється вже майже на дві години. Офіціантка наповнила мою склянку вже чотири рази. А стільки води за дві години — це занадто для мого сечового міхура. Але я вирішую потерпіти ще пів години, а потім уже сходити до вбиральні, бо боюся, що якщо мене не буде, коли Феллон зайде до ресторану, то вона подумає, що я не прийшов, і піде.

— Вибачте.

По цих словах мій пульс негайно пришвидшується, і я різко піднімаю голову. Але... *це не Феллон.*

Я вмить здуваюся, як повітряна кулька.

— Вас звати Бен? — питає дівчина.

У неї на грудях висить бейджик з ім'ям Теллі й логотипом ресторану *Pinkberry*.

Звідки ця Теллі знає, як мене звати?

— Так, я Бен.

Вона видихає і показує на свій бейджик.

— Я працюю в ресторані тут поруч. Нам зателефонувала якась дівчина і сказала, що це дуже терміново.

Феллон!

Сам собі дивуюся, з якою швидкістю вилітаю з-за столика і вискакую за двері. Щодуху мчу вулицею, влітаю до ресторану, рвучко й широко відчиняючи двері. Хлопець біля барної стійки кліпає на мене очима і відскакує вбік. Я хапаю ротом повітря і показую пальцем на телефон, який висить позаду нього.

— Там хтось зателефонував і спитав мене.

Він бере телефон, натискає кнопку і простягає мені слухавку.

— Алло? Феллон? З тобою все гаразд?

Хоч я не відразу чую її голос, але можу напевно сказати, що це вона, лише за самим її зітханням.

— Бене! Як добре, що ти ще там! Пробач мені, будь ласка. Мій рейс запізнився, я намагалася зателефонувати до ресторану, але той номер виявився недійсним, а потім оголосили посадку на мій літак. Коли я приземлилася, знайшла в інтернеті новий номер телефону, декілька разів телефонувала, але щоразу було зайнято. Тож я не знала, що мені ще зробити. А зараз я в таксі, мені дуже-дуже шкода, що я запізнююся, але я не могла тебе попередити.

Я не знав, що мої легені здатні вмістити стільки повітря. Полегшено видихаю, хоча мені дуже шкода її. Водночас я дуже радий, що вона не забула й прилетіла. І все це відбувається

насправді. Уже навіть і не переймаюся тим, що прочекав її в ресторані аж дві години і що тепер вона про це знає.

— Бене?

— Я тут, — кажу я. — Усе гаразд. Я дуже радий, що ти прилетіла. Але, мабуть, буде краще, якщо ми зустрінемося в мене вдома, бо на дорогах сьогодні жахливий трафік.

Феллон запитує адресу, і я диктую.

— Гаразд, — погоджується вона, а мені здається, що вона нервує. — Тоді невдовзі побачимося.

— Так, я чекатиму тебе.

— О, стривай! Бене? Ем-м... Я сказала дівчині, яка підняла слухавку, що ти даси їй двадцять баксів, якщо вона передасть моє повідомлення. Пробач, будь ласка. Вона не хотіла цього робити, тож мені довелося підкупити її.

— Без проблем, — сміюся я. — До зустрічі!

Вона прощається зі мною. Я віддаю слухавку Теллі, яка стоїть біля каси і простягає руку, чекаючи на свої двадцять доларів. Дістявши гаманець, даю їй двадцятку й кажу:

— За цей дзвінок я заплатив би і вдесятеро більше.

***

Я ходжу по дорозі туди-сюди.

Що я роблю?

Усе це так неправильно. Я *заледве знаю* цю дівчину. Я провів із нею якихось пару годин і одразу ж пообіцяв написати книжку про неї. Про *нас*. А якщо цього разу між нами не буде ніякої хімії? Може, торік мене охопила депресія, а саме того дня я був у гуморі. Може, вона навіть і не прикольна зовсім, а навпаки, якесь стерво. Може, вона так розхвилювалася через затримку рейсу, що в неї геть зникне *бажання* їхати сюди.

Ну тобто я до того, що хто *так робить?* Яка притомна людина летітиме через усю країну, щоб один день провести з хлопцем, якого заледве знає?

Мабуть, мало хто так робить. Але якби ми мали зустрітися в Нью-Йорку, я без вагань скочив би в літак.

Я потираю руками обличчя й бачу, як на дорозі з'являється таксі.

Намагаюся заспокоїтися, переконую себе, що все абсолютно нормально, що це не якесь божевілля. Не присяга на вірність на все життя. Ми просто друзі. А друзі можуть пролетіти через усю країну, щоб разом провести час.

Чекайте. *А ми точно друзі?* Ми ж навіть не спілкуємося, то, мабуть, наші стосунки не можна класифікувати як дружні.

Таксі під'їжджає до мого будинку.

Ядучий ручай, кінчай психувати, Кесслере.

Автівка зупиняється.

Я маю зустріти її біля авто, відчинити дверцята. Це якось дивно, що я стою так далеко.

Я підходжу до таксі, коли Феллон починає відчиняти дверцята автомобіля.

Будь ласка, тільки будь тією самою Феллон, з якою я познайомився торік.

Беруся за ручку дверцят, допомагаю їй відчинити їх і намагаюся тримати себе в руках, щоб не видати хвилювання. Або навіть гірше, *збудження.* Я прочитав достатньо любовних романів і знаю, що дівчатам подобається, коли хлопці тримаються трохи холодно. Я навіть читав, що таких хлопців називають альфа-самцями.

Побудь гімнюком, Кесслере. Хоч трішечки. Давай, ти можеш.

Вона виходить з автівки і робить це наче в уповільненій зйомці в кіно. Тільки зовсім не так, як у моїй версії уповільненої зйомки.

У неї все виходить значно елегантніше. Вітер розвіває її волосся. Вона підіймає ліву руку й відкидає волосся назад. І тут я помічаю, як сильно людина може змінитися за один рік.

Феллон стала зовсім іншою. Коротке волосся. Чубчик. Одягнена в сорочку з коротким рукавом, яку вона нізащо не наділа б ще рік тому.

Вона вся — від маківки до п'ят — випромінює впевненість. Це найсексуальніше видовище, яке я колись бачив.

— Привіт! — каже вона, коли я нахиляюся, щоб зачинити дверцята в таксі.

Схоже, вона рада мене бачити, і від усвідомлення цього усміхаюсь у відповідь.

Ось тобі й погрався в альфа-самця.

Ні, серйозно, у ролі егоїстичного альфа-самця я протримався рівно нуль цілих нуль десятих секунди.

Я полегшено зітхаю, як не робив упродовж року, ступаю крок до неї й обіймаю так щиро, як ніколи нікого не обіймав. Поклавши руку їй на потилицю, нахиляю її голову до себе і вдихаю її хрумкий зимовий аромат. Вона миттю обплітає мене руками й заривається обличчям у моє плече. Відчуваю, як вона полегшено зітхає. Ми стоїмо, не рухаючись, поки таксі не зникає за рогом.

І навіть тоді ми стоїмо, боячись поворухнутися.

Вона стискає руками мою сорочку, а я намагаюсь не показати, що мені безтямно подобається її нова зачіска. Її волосся м'якше. Рівніше. Легше. Свіжіше. *І, бляха, це боляче.*

Знову.

Чому лише вона збуджує в мені такі дивовижні почуття? Вона зітхає мені в шию, і я майже відштовхую її, бо, *йохана бричка, це вже занадто.*

Я навіть не розумію, що хвилює мене більше: чи те, що ми, здається, продовжили рівно з того, на чому зупинилися торік; чи те, що наші торішні пригоди не були сном. Відверто кажучи, це була цілковита жесть.

Увесь минулий рік я щодня думав лише що про неї і не знав, чи побачу її ще колись. А тепер, знаючи, що вона таки дотримується цього ідіотського плану, який сам же й придумав, — зустрічатися раз на рік, — я вже бачу перед собою новий рік страждань.

І вже починаю боятися тієї миті, коли нам доведеться розлучатися, а ми ж щойно зустрілися.

Вона піднімає голову з мого плеча і дивиться на мене. Відгортаю рукою її чубчик, щоб бачити обличчя. Попри те що по телефону вона говорила дуже схвильовано, зараз видається абсолютно спокійною.

— Привіт, Феллон Переломна.

Вона усміхається ще ширше.

— Привіт, письменнику Бене. Чому в тебе такий вигляд, наче тобі щелепи зводить?

Я намагаюся усміхатись, але певен, що вираз обличчя в мене наразі не вельми привабливий.

— Тому що дуже боляче стримуватися від поцілунку з тобою.

Вона сміється.

— Хоч я теж дуже-дуже хочу поцілувати тебе, мушу попередити, що привітальний поцілунок більше шести балів не отримає.

А я обіцяв одинадцять. Доведеться почекати.

— Гаразд. Ходімо всередину, щоб я подивився, якого кольору в тебе трусики.

Вона сміється тим самим знайомим сміхом. Узявши її за руку, веду до свого будинку. Тепер я точно можу сказати, що дарма хвилювався.

Це та сама Феллон, яку я пам'ятаю з минулого року. Може, навіть трішки краща.

А може... може, це означає, що мені треба *ще сильніше* хвилюватися.

Феллон

Коли Бен сказав, що ми зустрінемось у нього вдома, я думала, що він живе у звичайній квартирі. А насправді це виявився дуже сучасний двоповерховий будинок. Нічогенький такий *будинок*. Зачинивши за мною вхідні двері, він іде до сходів. Я прямую слідом за ним.

— Ти без багажу? — питає він.

Мені навіть думати не хочеться про те, як мало часу я пробуду тут.

— Сьогодні ввечері я повертаюся назад.

Він завмирає на півдорозі й обертається до мене.

— Сьогодні ввечері? Ти не залишишся в Каліфорнії навіть на ніч?

— Не можу, — хитаю я головою. — Мені треба бути в Нью-Йорку до восьмої ранку. Мій літак відлітає сьогодні о 22:30.

— Тобі летіти понад п'ять годин, — стурбовано каже він. — Враховуючи різницю в часі, ти потрапиш додому не раніше шостої ранку.

— Я в літаку посплю.

Він насуплюється й стискає губи.

— Ти не бережеш себе. Треба було зателефонувати мені. Ми б змінили дату абощо.

— У мене немає твого номера. Крім того, ми б зруйнували весь задум твоєї книжки. Дев'яте листопада або ніщо, пам'ятаєш? — Може, він зараз хитрує, однак я не забула, що саме він вигадав це правило. — Мені дуже шкода, що я запізнилася, але до виїзду в аеропорт у нас є ще шість годин.

— П'ять з половиною, — уточнює він, підіймаючись сходами.

Я йду за Беном до його кімнати й відчуваю, що засмутила його.

Мабуть, були й інші рейси сюди й назад, але, відверто кажучи, я не була впевнена, що він прийде. Думала, він постійно влаштовує такі божевільні спонтанні побачення з фіктивними дівчатами й давно вже забув мене. Тож і вирішила, що мені буде не так соромно за себе, якщо він не прийде на зустріч, і я за декілька годин сяду на літак, полечу додому і вдам, що цього ніколи не було.

А він не просто прийшов на зустріч, а ще й прочекав мене аж дві години.

Дві години.

Мені так приємно! Я, певно, більше години не витримала б, а потім вирішила б, що його вже не буде.

Бен відчиняє двері й пропускає мене вперед. Я заходжу до його кімнати. Він усміхається, але та усмішка здається мені вимушеною.

Хоча насправді він не має ніякого права ображатися на мене. Ми домовилися зустрітися сьогодні, так, я спізнилась, але ж прилетіла.

Я розвертаюся до нього й беруся в боки, готова захищатися, якщо він скаже ще бодай слово про те, як мало в нас часу. А він зачиняє двері й спирається на них. Але замість того, щоб продовжити розмову, до якої я вже так войовничо

підготувалася, він починає скидати взуття. На його обличчі немає навіть тіні розчарування чи смутку. Насправді в нього... я не знаю... *дуже щасливий вигляд.*

Роззувшись, він швидко підходить до мене й навалюється всією своєю вагою. Скрикнувши, я падаю назад.

Та не встигаю запанікувати, як приземляюся на якусь хмарку. Або ліжко. Що то не було б — це найкомфортніше місце, на яке я коли-небудь падала.

Бен підходить ближче, широко всміхаючись і посилаючи бісики очима.

— Влаштовуймося зручніше, — каже він. — Треба багато чого обговорити.

Затим стає між моїми колінами, підіймає одну ногу і знімає туфельку. Вони в мене без пасочків, тож зісковзують без проблем. Думала, він просто кине мою ногу, та натомість він повільно гладить її, а потім обережно опускає на ліжко.

Я вже й забула, як спекотно в Каліфорнії. Треба, щоб він увімкнув вентилятор.

Далі він підіймає другу мою ногу, знімає туфельку і повільно гладить ногу. І весь час усміхається.

Цікаво, а Каліфорнія вище над рівнем моря, ніж Нью-Йорк? Боже, як важко дихати в цій кімнаті!

Затим Бен обходить мене і вмощується на ліжку.

— Ходи до мене, — каже він. Я перевертаюся на живіт. Бен лежить на подушці, обіпершись на руку, й плескає другою рукою по подушці поряд із собою. — Я не кусаюся.

— От засада, — кажу я, підсовуюся ближче, лягаю на подушку й дивлюся на нього. — Відколи ми зустрілися, дев'яносто відсотків часу провели в ліжку.

— Не бачу в цьому нічого поганого. Мені дуже подобається твоя нова зачіска.

Від його слів у мене мурашки по шкірі, але я стримано усміхаюся, наче чую такі слова щодня, і відповідаю:

— Ой, дякую!

Якусь мить ми мовчки дивимося одне на одного.

Я вже почала забувати, який він. А зараз, коли він поряд, здається, ніби ми й не розлучалися.

Він подорослішав. Це вже не той підліток, з яким я торік познайомилася. І мені стає цікаво: коли ми зустрінемося наступного року, він уже стане дорослим чоловіком? Хоча немає великої різниці між дорослим чоловіком і дев'ятнадцятирічним хлопцем.

— У нас обмаль часу, — каже він. — А в мене мільйон запитань. Треба писати роман, а я про тебе зовсім нічого не знаю.

Я відкриваю рот, щоб заперечити, бо мені здається, що він знає про мене абсолютно все. Та потім розумію, що він справді нічого про мене не знає. Ми провели разом лише один день.

— Ти щось писав цьогоріч?

— Писав, — киває він. — А ти цілувалася з кимось?

— Цілувалася, — киваю і я. — А ти?

Він знизує плечима.

— *А ти,* Бене?

— Ну було пару разів, — нарешті киває він.

Я намагаюся стримуватися і вдаю, що це мене не зачепило. Але цікаво: пару разів — це скільки конкретно?

— І що, ти всіх їх порівнював зі мною?

Він хитає головою.

— Я сказав тобі торік, що це було б несправедливо щодо решти жіночого населення планети. Тебе неможливо ні з ким порівняти.

Мені стає так радісно на серці від того, що я прилетіла. І байдуже, якщо доведеться не спати хай навіть цілий тиждень. Це варте того, щоб почути такий комплімент.

— А що з твоїми хлопцями? Ти сходила на всі п'ять побачень?

— На одне, — поправляю його. — У мене було лише одне побачення, але я чесно старалася.

Він вигинає брову, тож я негайно переходжу в режим самозахисту.

— Бене, ти не можеш вимагати від мене, аби я, приїхавши в абсолютно нове для себе місто, де зовсім нікого не знаю, одразу почала з кимось зустрічатися. Для цього потрібен час. Я так пишалася собою, коли поцілувалася з тим хлопцем. Він, мабуть, вирішив, що це я радію, що він круто цілується, але насправді я тішилася, що виконала одне зі своїх домашніх завдань.

— Ну гаразд, — сміється Бен. — Один — це теж непогано. Але це означає, що твоє домашнє завдання на наступний рік стане складнішим.

— Он як? Ну добре, тоді й твоє стане складнішим. І коли ми вже заговорили про це, мені потрібні докази, що ти справді пишеш книжку. Хочу прочитати, що ти написав про нас.

— Ні, — негайно відповідає він.

— Що? — запитую я, аж підвівшись на ліжку. — Ні, ти не можеш сказати, що цілий рік щось писав, і при цьому не надати жодних доказів. Покажи бодай щось.

— Не люблю, коли люди читають те, що я пишу.

— Серйозно? — сміюся я. — Це те саме, якби оперний співак відмовлявся відкривати рота, вийшовши на сцену.

— Ні, це зовсім інше. Я дам тобі все прочитати, коли допишу.

— Ти що, хочеш, аби я чекала аж *чотири роки?*

Його обличчя розпливається в усмішці й він киває.

Я розчаровано падаю на подушку.

— Зітхає.

— Ти щойно сказала: «Зітхає»? Ти сказала це вголос? Замість того, щоб реально *зітхнути?*

— Закочує очі.

Він сміється і підсовується ближче до мене. Я дивлюся на нього знизу вгору, він дивиться на мене згори вниз. З кожною секундою відчуваю, що він дивиться на мене так, наче зараз накриє своїми губами мої.

Він проводить рукою по моїй щоці, я мимоволі хапаю ротом повітря.

— Я так скучив за тобою, — шепоче він. — Ти навіть уявити собі не можеш. І скажу тобі чесно, хоч і не збирався цього робити: я спробував побути альфа-самцем, протримався цілих дві секунди, на довше мене не вистачило. То ж альфа-Бена ти сьогодні не побачиш. Вибач.

Вау. Він що...

Здається, так.

— Бене, — кажу я, примруживши. — Ти що... хочеш вкнижпарити мене?

— Вкнижпарити? — перепитує він, вигинаючи брову.

— Так. Це коли такий хлопець-красень, як ти, забиває дівчині баки книжковими фразами. Це те саме, що секстинг, тільки вголос, і замість якихось еротичних знімків — фрази з книжок. Або замість еротичних повідомлень. Гаразд, це не зовсім секстинг, просто в мене виникли такі асоціації.

Від сміху він падає на спину.

Я підсуваюся до нього, кладу руку йому на груди й нахиляюся над ним.

— Не зупиняйся, — кажу йому звабливим голосом. — Розкажи мені більше, Бене. Ти читав електронні книжки чи?.. — Повільно проводжу пальцем по його грудях і додаю: — ...чи у *твердій* палітурці?

Він кладе руки під голову і хитро всміхається.

— О, так, я все читав виключно у твердій палітурці. І не знаю, чи ти готова до цього, та тепер у мене є власний список ЛДП. Тобі варто на нього глянути, Феллон. Він *довжелезний.*

У мене вирується стогін, і я не впевнена, що він був удаваний.

— А ще я тепер знаю, що таке «поцілунок, як у книжках», — каже він. — Тож будь готова. — Бен підіймається, спирається на лікоть і чомусь перестає усміхатися. — А тепер серйозно. Так, я провтикав з тим, що жінок приваблюють альфа-самці. І не впорався з такою роллю. За це отримую штрафні бали. Бо я зовсім не такий, як хлопці, про яких ти читала.

Так. Ти кращий за них.

— Я ніколи не зможу їздити на мотоциклі або вдарити людину просто заради розваги. Я стільки фантазував про те, як ми з тобою цьогоріч займемося сексом, але не думаю, що коли-небудь цілком серйозно наважуся сказати тобі: *«Я оволодів тобою!»* А ще я завжди хотів собі якесь тату. Щоправда, якесь невеличке, бо хрін я стерплю біль. А загалом книжки дуже цікаві, хоча часом я почувався якимсь неповноцінним.

Він що, серйозно це каже?

— Бене, насамперед, у книжках, які я читаю, не всі хлопці такі.

Він схиляє голову набік.

— Але ж тобі напевно подобаються погані хлопці, якщо ти любиш про них читати.

— Ні, це зовсім не так, — кажу йому. — Мені подобаються такі книжки, бо в них описане життя, відмінне від мого. У них абсолютно інші ситуації, в які я, дякувати богам, ніколи не потраплю. Це просто моє хобі. І хоч як мені подобалося б читати про хлопця, який каже дівчині, що вона вся мокренька... Якщо хто-небудь скаже мені таке під час сексу, не думаю, що відчую вражаюче збудження. Радше перелякаюся й подумаю, що випадково впісялася.

Бен сміється.

— І якщо ми з тобою займатимемося сексом, і ти скажеш, що *оволодів* мною, я негайно виповзу з-під тебе, швиденько одягнуся, вискочу з дому й побіжу блювати на квіточки у твоєму квітнику. Те, що мені подобається читати про таких хлопців, зовсім не означає, що в *реальному* житті мені потрібен такий хлопець.

— Можна, ти залишишся зі мною назавжди? — усміхається Бен.

Шкода тільки, що він каже це жартома.

— Наступні п'ять годин я вся твоя.

Він штовхає мене і кладе на спину.

— Розкажи мені про цього *хлопчика,* з яким ти цілувалася. — Він промовляє слово *«хлопчик»* так, ніби хоче його принизити. І мені це подобається. Ревнивий Бен дуже милий. — Я повинен знати всі подробиці того поцілунку. Щоб прописати додаткову сюжетну лінію у своєму романі.

— Додаткову сюжетну лінію? — перепитую я. — Тобто це означає, що основна сюжетна лінія вже є?

— То де ти з ним познайомилася? — допитується він, ігноруючи моє запитання.

— На прослуховуванні.

— Ти ходила з ним на побачення?

— Лише двічі.

— А чому лише двічі? Що сталося?

Мені знову хочеться голосно сказати: «Зітхає». І, відверто кажучи, не дуже хочеться розповідати про це.

— У нас нічого не вийшло. Нам обов'язково про це говорити?

— Так. Це частина нашої угоди.

Я стогну.

— Ну гаразд. Його звали Коді. Йому двадцять один рік. Ми познайомилися на одному прослуховуванні й розговорилися. Потім він попросив у мене номер телефону. Я дала.

— Ти дала йому свій телефон? — питає Бен, ображено кліпаючи очима. — А чому ж тоді *мені* не дала?!

— Тому що ти мені справді подобаєшся. Словом, якось одного вихідного дня ми з ним зустрілися й декілька разів поцілувалися. Він такий милий. І смішний.

— Смішніший за мене? — кривиться Бен.

— Бене, такого почуття гумору, як у тебе, ні в кого немає. І не перебивай мене. Отже, я погодилася піти з ним на ще одне побачення. Ми прийшли до нього додому, сіли дивитися кіно, почали обійматись і... я просто... не змогла.

— Як це «не змогла»? Тобто *«не змогла»?* Саме з ним не змогла, чи що?

Не знаю, що здається мені більш дивним: розмовляти з Беном про обійми й поцілунки з іншим хлопцем, чи те, що мені доволі легко говорити з Беном про ці обійми й поцілунки.

Ну принаймні так було до цієї миті. А тепер мені просто хочеться стулити писка й мовчати.

— Нічого в мене не вийшло... Це було... — Я заплющую очі, бо не хочу розповідати йому про справжню причину, чому в мене нічого не вийшло. Але ж це Бен. А з ним легко говорити. — Все було інакше. Він змусив мене почуватися... я не знаю... *неповноцінною.*

Я бачу, як Бен натужно ковтає клубок, що підступив до горла.

— Поясни, — каже він хриплим голосом.

Мені подобається, що він здається трохи засмученим, наче йому *неприємно чути,* що я цілувалася з кимось іншим.

А особливо подобається, що він так піклується про мене і аж наче захищає.

Гадаю, в Бена значно більше від альфа-самця, ніж він думає. Важко зітхаю, готуючись чесно розповісти те, чим узагалі не хочеться ні з ким ділитися. Але, з іншого боку, мені чомусь *хочеться* розповісти.

— Торік, коли ти доторкався до мене, я *почувалася...* красунею. Наче й немає ніяких шрамів. Або... навіть не так. Я неправильно сказала. Ти зробив усе, щоб я повірила, що шрами прикрашають мене. Досі зі мною такого не було. І навіть не думала, що *таке можливо.* Тому, коли я була з Коді, я помічала абсолютно все. Як він торкався тільки правої частини мого обличчя. Як він цілував мене в шию тільки праворуч. Як він наполіг, аби ми вимкнули світло, коли почали обійматися.

У Бена перекошується обличчя, наче від болю. І я впевнена, що цього разу йому насправді боліло.

— Продовжуй, — видавлює він.

— У якийсь момент він спробував зняти з мене ліфчик, але я не дозволила, бо не хотіла, щоб він бачив, що там. Він поводився дуже чемно, і коли я зупинила його, не наполягав.

Відверто кажучи, це мене навіть трішки занепокоїло. Хотілося, щоб він якось утішив мене і показав, що справді хоче мене. Натомість мені здалося, що він аж зрадів, коли я попросила припинити.

Бен перекочується на спину і тре обличчя руками. За якусь мить він перевертається назад і дивиться на мене.

— Дуже тебе прошу, ніколи більше не спілкуйся з тим сраним мудаком. — Від цих слів мене огортає хвиля тепла. Він проводить великим пальцем по моєму підборіддю й щиро запитує: — Ти не хотіла, щоб він побачив що? — Побачивши мій спантеличений вигляд, уточнює: — Ти сказала: *«Я не хотіла, щоб він бачив, що там»*. Але ж на той момент ти вже зняла сорочку, і він уже бачив твої шрами. То що ти маєш на увазі?

Я ковтаю слину. Хочеться заховатися, накрившись подушкою. Не віриться, що він уловив цей нюанс.

Мабуть, я *таки візьму* подушку й затулюся нею.

— Чекай, — каже він, побачивши, що я тягнуся за подушкою. Він кладе її назад мені під голову й підсувається ближче. — Це ж *я*, Феллон. Не соромся. Скажи мені, що ти мала на увазі.

Я роблю глибокий вдих, сподіваючись, що якщо в легенях буде більше повітря, я наберуся сміливості відповісти йому. Потім якомога повільніше видихаю, зволікаючи з відповіддю.

Нарешті прикриваю очі рукою і швидко промовляю:

— Моя ліва грудь.

Чекаю, що він почне розпитувати або прибере мою руку з обличчя, та він цього не робить.

Не можу повірити, що наважилася сказати йому це. Ніколи нікому такого не говорила, навіть Ембер. Під час пожежі

обгоріла майже вся ліва половина мого тіла. Але, здається, цього покарання було замало, бо я отримала додаткові травми, коли мене намагалися витягнути з вікна. На щастя, я нічого не пам'ятаю з моменту, як лягла спати ввечері, і до миті, коли прокинулася вже в лікарні. Однак шрами щодня нагадують мені про ту пожежу. Ліва грудь постраждала від опіків найбільше. Я ж не дурепа. Я знаю, що хлопцям подобаються гарні й симетричні груди, а не такі, як у мене.

Відчуваю, як Бен бере мою руку й повільно прибирає її з очей. Потім ніжно гладить мене по щоці.

— А чому ти так боїшся, що хтось її побачить? Бо вона пошрамована?

Я киваю, а потім різко хитаю головою.

— Мені дуже соромно говорити про це, Бене.

— Тільки не зі мною, — каже він. — І тобі стопудово не повинно бути соромно. Я вже бачив тебе без сорочки, пам'ятаєш? І це було дивовижне видовище.

— Ти бачив мене без сорочки, але не без ліфчика. Ось у чому заковика.

— Гаразд, — каже він, негайно піднімається і спирається на лікоть.

— Це було не запрошення, — відказую я, здивовано поглядаючи на нього.

— Але я хочу подивитися.

Я хитаю головою і навіть починаю сміятися, бо знаю, що ні за що на світі не покажу йому свою страшну грудь.

— Свою книжку я хочу писати лише на основі правдивих подій, а тому не можу замовчати твої травми. Тож ти мусиш показати їх. Вважатимемо, що це необхідне дослідження.

У мене таке відчуття, наче його слова схопили і стиснули моє серце.

— Що? — тремтливим голосом, наче от-от розплачуся, запитую я. Але не плачу. *Поки що.* — Що ти маєш на увазі, коли кажеш, що не можеш цього замовчати? Ти що, збираєшся писати про мої шрами?

— Це невід'ємна частина твоєї історії, — занепокоєно відказує він. — Звісно, я напишу про це.

Я підіймаюся на ліктях і дивлюся на нього, примруживши.

— Я хотіла, щоб ти написав про нас гарну історію, і щоб я була *красунею.* Не можна робити головну героїню якимсь фріком із кунсткамери. Ніхто не захоче ідентифікувати себе з калікою. Головні герої мають бути красивими і...

Бен негайно перекочується, притискає мене до ліжка усією своєю вагою і затуляє мені рота рукою.

Потім набирає повні груди повітря, наче готується сваритися зі мною. Затим різко видихає і скрегоче зубами від роздратування.

— А тепер слухай мене! — рішуче каже він, міцно затуляючи мені рота рукою, щоб я не перебила його. — Мене люто вибішує те, що ти дозволяєш якимсь таким дрібницям визначати твою особистість. Я не можу зробити тебе в цій книжці бездоганною красунею, бо це буде неправда, а ще це буде образливо. Ти *звиздець, яка гарна.* І прикольна. Я завжди дивлюся на тебе як на богиню, за винятком тих ситуацій, коли ти починаєш жаліти себе. Феллон, ти залишилася *жива.* Це головне. Проте не знаю, чи ти це усвідомлюєш. Коли ти дивишся у дзеркало, ти не маєш жодного права ненавидіти те, що там бачиш. Тому що ти вижила. А комусь не пощастило, і він загинув. Ти повинна прийняти свої шрами, а не нарікати на них. Тому що тобі пощастило залишитися живою і мати змогу бачити їх. І будь-який хлопець, якому ти дозво-

лиш доторкнутися до своїх шрамів, має дякувати тобі за такий привілей.

У мене в грудях пече. Мені нічим дихати.

Бен прибирає свою руку, і я починаю жадібно хапати ротом повітря. На очі навертаються сльози. Я вся тремчу, бо намагаюся стримати їх. Бен притискається до мене й охоплює долонями моє обличчя. Затим торкається губами мого волосся й шепоче:

— Феллон, ти заслужила те, щоб вижити.

Я киваю, бо він має слушність.

Звісно, він має слушність. Я жива і здорова — це факт. Так, пожежа залишила сліди на моїй шкірі. Але життєво важливі органи не ушкоджені. Чому ж тоді я так зневажаю себе?

Треба припиняти так ставитися до себе.

— Чш-ш, — шепоче Бен і витирає сльози, що котяться по моїх щоках.

Мої емоції б'ють через край.

З одного боку, я розлючена, що він вирішив, ніби має право розмовляти зі мною в такому тоні.

А з іншого — саме тому, що він зробив це в такому тоні, мені здається, що якби моє серце мало губи, воно його розцілувало б. А ще я злюся на себе, що останні кілька років цілковито заглибилася в себе. Так, звісно, пожежа — це жесть. Так, я дуже хотіла б, щоб її ніколи не було в моєму житті. Але вона була. Я вже нічого не можу змінити, тож треба просто прийняти все як є.

Тепер мені хочеться сміятися. Бо від його слів наче камінь з грудей спав. Я вперше за три роки дихаю на повні груди.

Усе відчувається інакше. По-новому. Наче саме повітря дзвенить, нагадуючи, як мені пощастило, що я тут і можу ним дихати.

Тож саме це я й роблю. Глибоко вдихаю й обвиваю Бена руками, занурюючись обличчям у вигин між його шиєю і плечем.

— Дякую, — шепочу я. — Але ж ти й гімнюшник.

Відчуваю, як він сміється, тож лягаю назад на свою подушку і дозволяю витирати мої сльози. Він дивиться на мене згори вниз, наче я прекрасний хаос. Я навіть не стану сперечатися з цього приводу. Бо так і є. Я прекрасний грьобаний хаос. І йому неабияк пощастило, що він схиляється наді мною. Торкнувшись руками його грудей, крізь сорочку відчуваю, як б'ється серце. Воно стукотить так само сильно, як і моє.

Ми зустрічаємося поглядами. Бен, не питаючи дозволу, нахиляється і шепоче просто мені в губи:

— Феллон, я так довго чекав нашої зустрічі. Я поцілую тебе прямо зараз і ні краплинки про це не шкодуватиму.

І його губи беруть мої в полон. У голові паморочиться, тіло стає невагомим. Я не можу поворухнути руками. Але мені й не треба цього робити, бо він підіймає мої руки вгору, переплітає свої пальці з моїми й притискає руки до матрацу.

Його язик ковзає по моєму. У цьому поцілунку стільки почуттів... Він цілує мене так само пристрасно, як щоразу дивиться на мене. Наче зсередини, із самих глибин. Потім він повільно цілує мене в шию, притискаючи мої руки до ліжка й не дозволяючи доторкнутися до нього, поки досліджує мою шкіру. Боже, як же я за ним скучила. Скучила за тими почуттями, які охоплюють мене, коли він поряд. Я хотіла б почуватися так щодня. Адже раз на рік — це дуже мало.

Відчуваю, що він відпускає мою праву руку й пробігає пальцями по всій її довжині, аж до кисті. Його губи повертаються до моїх, і він знову цілує мене, повільно просуваючи

руку під сорочку. Щойно він торкається мого тіла, я вмить розумію, чому щовечора, ледь опускаючи голову на подушку, думаю про нього.

— Я зніму з тебе сорочку, — каже він.

А я й не заперечую. *Я ж не заперечую?*

Він знімає з мене сорочку через голову й кидає її кудись позаду себе. А тоді прикипає очима до моїх грудей, захованих під чорним ліфчиком, який я не планувала йому сьогодні показувати.

Бен усміхається диявольською усмішкою, обводячи контури ліфчика. Потім накриває долонею праву грудь і великим пальцем погладжує тканину над соском. Я здригаюся від його дотику, бо прочитала достатньо книжок і добре знаю, що відбудеться далі. Він торкнеться того, що *під* тканиною.

Усе моє тіло напружується, бо я дуже не хочу, щоб він знімав з мене ліфчик. Не хочу, щоб він бачив мене всю. Ніхто ніколи ще не бачив мене всю.

— Крихітко, — каже він, проводячи губами по моїх грудях. — Розслабся, добре?

Я і рада б розслабитися, але зараз ще й додатково напружилася, бо Бен назвав мене крихіткою. І я розхвилювалася не так через те, що він зараз зайде за межу, за яку ще ніхто ніколи не заходив, як через це звертання, оскільки воно завжди здавалося мені якимось зверхнім, несерйозним. А з його вуст це «*крихітка*» наче й нормально прозвучало.

Обхопивши його голову, направляю до своєї лівої груді, дивуючись, як за лічені секунди він просунувся з нуля до десяти.

О боже, він починає знімати ліфчик. Його губи мандрують по грудях, а пальці стягують тканину. Нижче... нижче... *нижче...* Все.

Я відчуваю повітря на дотик своїми оголеними грудьми. Але міцно заплющую очі, щоб не бачити виразу його обличчя. Однак я відчуваю його губи. Він цілує мене безупинно, ковзаючи язиком по шкірі. Цілує, покусує, стискає і... насолоджується цим.

— Феллон.

Бен хоче, аби я подивилася на нього, але мені значно комфортніше із заплющеними очима.

— Розплющ очі, Феллон.

Я можу це зробити.

Я розплющую очі й дивлюсь у стелю.

Я можу це зробити.

Потім повільно опускаю погляд униз і зустрічаюся з ним очима.

— Ти чарівна. Кожен сантиметр тебе неймовірно прекрасний.

Він знов припадає губами до моїх грудей і повільно ковзає по шкірі, ніжно торкаючись язиком шрамів. Я чекаю, коли він знайде якусь відмазку, якусь причину, щоб зупинитися. Але він цього не робить. Натомість хитро всміхається до мене.

— Як ти? Усе гаразд? Я можу продовжувати?

Моє перше інстинктивне бажання — похитати головою, бо я не повинна хотіти продовження.

Щоразу, коли уявляла, як це все відбуватиметься з якимось хлопцем, я бачила себе з ідеальним тілом і без шрамів. Але ось вона я, спостерігаю, як Бен досліджує кожну частинку мого тіла, яке я до нестями хотіла змінити. І він справді насолоджується. Так само, як і я.

Я киваю і, можливо, стогну, тому що він пиндець, який сексі. Подумавши, що саме я стала причиною такого його

збудження, почуваюся ще більш бажаною, ніж тоді, коли уявляла себе бездоганною.

Він цілує мене, повільно підіймаючись до шиї, потім просовує руку мені під голову і притуляється чолом до мого.

— Пробач, будь ласка. Не знаю, як себе стримати, коли ти поряд.

Але йому вдається не лише стримати себе, а й зовсім зупинитися. Тому що наступної миті двері до кімнати рвучко відчиняються. Бен швидко лягає на мене, прикриваючи своїм тілом, а я помічаю у дверях дівчину, яка стоїть, витріщивши очі-блюдця. О боже! У дверях. Дівчина.

— Бене! — гукає вона.

Здається, я зараз почну панікувати.

— Джордін, залиш нас, будь ласка, — не обертаючись, каже Бен.

Двері зачиняються, і з-за них чути приглушені вибачення:

— Вибач, будь ласка. Ой-ой-ой. Мені дуже шкода. Пробач.

Я трохи розслабляюся, бо вона реагує не як розлючена дівчина. Але мені з того не легше, позаяк згораю від сорому.

— Пробач, будь ласка, — каже Бен. — Я й не думав, що вона вдома. — Він швидко цілує мене в губи і встає. — Не переймайся, для неї ця ситуація ще більш незручна, ніж для нас.

— Не розписуйся за всіх, — відказую я, швидко надягаючи ліфчик і сідаючи на ліжку.

Бен дістає з іншого кінця ліжка мою сорочку, простягає мені й допомагає одягнути її. Потім сідає і весело всміхається.

— Це не смішно, — шепочу я.

Тепер він тихенько хихотить.

— Якби ти знала Джордін, ти зрозуміла б, що це просто феєрично.

Досі я ніколи не задумувалася над тим, як мало знаю про Бена.

— Це твоя сестра?

— Стане за пару днів, — відказує Бен, взуваючись. — Цими вихідними вона виходить заміж за мого брата Кайла.

У нього є брат. І знову ловлю себе на думці, що майже нічого не знаю про його сім'ю.

— А де буде весілля? Тут? Вони *тут* живуть?

— Так, — киває Бен. — Ми з братами успадкували цей будинок після маминої смерті. І живемо тут, бо в ньому багато місця. Старший брат багато подорожує. Тож він тут — нечастий гість. А Кайл із Джордін живуть у великій кімнаті на першому поверсі.

Не знаю, чому я вирішила, що Бен — єдина дитина в сім'ї. І я й гадки не мала, що його мама померла.

Зараз мені здається, що цей хлопець, який щойно пестив губами мої груди, — абсолютно незнайома, чужа для мене людина.

Певно, він помічає розгубленість на моєму обличчі, бо нахиляється й підбадьорливо всміхається.

— Вікторину «20 запитань» ми проведемо пізніше, і ти дізнаєшся про мене майже все. Хоч життя в мене доволі нудне. А поки що хочу познайомити тебе з моєю майбутньою сестрою.

Бен подає руку й допомагає мені підвестися. Я взуваю туфельки і виходжу за ним з кімнати.

Ми спускаємося сходами. Раптом Бен зупиняється і дарує мені дуже ніжний і солодкий поцілунок. А потім, немов нічого й не було, йде далі, намагаючись знайти Джордін.

Можете вважати, що це в мене через те, що я соплива фанатка любовних романів, але досі я була переконана, що силу кохання визначають за вчинками. У деяких моїх улюблених сценах у книжках є такі поворотні точки в сюжетах, коли хлопець освідчується своїй дівчині дуже яскравим, незвичайним способом.

Але від цих почуттів, які залишив по собі маленький поцілунок Бена, у мене з'являється бажання перечитати всі свої улюблені місця в романах. Може, ті значні вчинки і близько не важать стільки, як маленькі, не пов'язані між собою дрібниці, які об'єднують головних героїв.

Хочеться перечитати свої улюблені книжки тепер, коли я все переживаю в реальному житті, на власній шкірі.

— Мені дуже шкода, — чую жіночий голос, коли Бен веде мене в напрямку кухні. — Я не знала, що ти вдома, і я шукала ножиці. А виявляється, ти вдома, і вона — точно не пара ножиць.

Вона дуже мила. Нижча за мене зростом каліфорнійська блондинка. На її обличчі відображаються всі емоції, які вона наразі переживає. Ось і тепер, дивлячись на неї, я розумію, що вона на межі істерики.

— Джордін, це Феллон, — каже Бен, показуючи на мене рукою.

Джордін перетинає кімнату, підходить і обіймає мене.

— Рада познайомитися з тобою, Феллон. Ти не хвилюйся, це нормально, що в Бена в кімнаті бувають дівчата.

Я скоса зиркаю на Бена, а він піднімає руки вгору, наче хоче сказати, що й гадки не має, чому вона так сказала. Я жестами закликаю його на допомогу, бо Джордін надто міцно обіймає мене, і я не знаю, що мені робити. Бен виразно відкашлюється, і Джордін нарешті відпускає мене.

— Ой, я зовсім не те хотіла сказати! — каже вона, розмахуючи руками. — Я не говорю, що в Бена в кімнаті завжди бувають дівчата. Я не те мала на увазі. Я хотіла сказати, що тут немає нічого ганебного, ми всі дорослі люди. Ти не подумай, що ти — одна з багатьох. Насправді він дуже рідко приводить дівчат додому, тому я навіть і не подумала, що треба постукати, перш ніж зайти до нього в кімнату. Це трапляється вкрай рідко. Я взагалі думала, що його там немає. Ні його, ні тебе.

Вона намотує кола по кухні. Я дивлюся на неї і розумію, що вона от-от розплачеться. Ще ніколи не доводилося зустрічати людину, яка так потребувала б розради, як вона зараз.

Ступаю крок їй назустріч, і Джордін зупиняється. Я кладу руки їй на плечі, роблю глибокий вдих і розправляю плечі. Вона повторює за мною і теж набирає повітря в легені. Затим я спокійно видихаю, і вона робить так само.

— Усе гаразд, Джордін, — усміхаюся я. — Ми з Беном у порядку. А от у тебе такий вигляд, що тобі не завадило б випити. А то й наклюкатися.

Вона киває, а потім затуляє рота долонею й починає ридати.

Ой лихо, а зараз що таке?

Я переводжу погляд на Бена, шукаючи в нього допомоги, але він дивиться на мене так, наче це абсолютно нормальна для Джордін поведінка. Однак потім таки підходить до неї і повертає її до себе.

— Ну? Що трапилося? — запитує Бен, обіймаючи її.

Вона хитає головою, показуючи на іншу кімнату.

— Доставили настільні таблички з іменами гостей, і половина з них написана неправильно. А ще сьогодні вранці мали

привезти столи і стільці. Але перенесли доставку на завтра, а завтра мені не підходить, бо в мене остання примірка. Тепер я повинна сидіти вдома і чекати доставку. І мамин рейс скасували. Тож вона не допоможе сьогодні мені з квітками, і...

— Заспокойся, — перебиває її Бен і показує мені рукою на холодильник.

Я йду до нього, дістаю пів пляшки вина й наливаю келих, поки Бен заспокоює її.

Він простягає їй келих з вином, вона сідає за барну стійку і витирає сльози.

— Дякую, — каже вона й бере вино. — Зазвичай я не така божевільна і не така істеричка. Але це найгірший тиждень у моєму житті. Я знаю, що врешті воно буде того варте, але... — Раптом Джордін піднімає очі й суворо дивиться на мене. — Ніколи не виходь заміж. Ніколи. Хіба що в Лас-Вегасі.

Я удаю, наче всерйоз обмірковую цю пораду. Але, зважаючи на вигляд Джордін і рівень її схвильованості, доходжу висновку, що справді не варто поспішати із заміжжям.

— Чекай, — каже вона. — Тебе звати Феллон? Як Феллон О'Ніл?

Мене дуже рідко впізнають після серіалу. А якщо таке й трапляється, то здебільшого це роблять дівчата, ровесниці Джордін. Дівчата, які, мабуть, молилися на серіал.

— А це не ти грала в детективному серіалі?

Бен обіймає мене за плечі, наче він дуже пишається цим.

— Вона. А хто ж іще!

— Що, справді? — радісно скрикує Джордін. — Я постійно його дивилася, поки тебе не замінили якоюсь лахудрою, яка не мала ані найменшого уявлення про те, як треба грати.

Мені приємно це чути. Я не змогла пересилити себе й дивитися нові серії, коли мене замінили. Але не збрешу, якщо скажу, що мені трішки полегшало, як дізналася, що рейтинги серіалу дуже сильно впали.

— А чому ти пішла із серіалу? — питає вона, а потім додає: — Ой, чекай, я пам'ятаю! У тебе сталася якась травма. Це через неї в тебе шрами?

Відчуваю, як Бенова рука напружується.

— Джордін! — каже він.

Мені приємно, що він намагається перервати цю розмову, щоб захистити мене. Але навряд чи Джордін хоче образити мене. Очевидно, їй просто цікаво.

— Усе гаразд, — кажу я, помітивши, що вона збирається вибачитися. — Просто стався нещасний випадок. Звісно, шкода, що через це довелося піти із серіалу. Але я вдячна, що залишилася жива. Усе могло бути значно гірше.

Бен цілує мене у скроню. Думаю, він хотів показати, як цінує те, що підбадьорливі слова, які він сказав мені нагорі, до мене нарешті дійшли.

Раптом грюкають вхідні двері. Наша увага переключається з моєї кар'єри на чоловічий голос, що лунає від дверей.

— А де моя маленька сучка? — кричить він.

Ой, сподіваюся, це не наречений.

— Ієн прийшов, — пояснює Бен, бере мене за руку й веде до вітальні. — Ходімо познайомишся з моїм старшим братом.

Пройшовши слідом за Беном до вітальні, бачу чоловіка, який стоїть навколішки біля вхідних дверей і грається з маленькою білою собачкою.

— Ось моя маленька сучка! — ніжно каже він собачці. Так ніжно, як у принципі можуть звучати ці слова.

— Дивіться, який орел до нас залетів, — каже Бен, привертаючи братову увагу.

Коли той випростовується, помічаю, що на ньому форма льотчика. Бен показує рукою на мене. Я не збрешу, якщо скажу, що для мене кожне знайомство з новими людьми — це справжнє випробування. А знайомство із сім'єю Бена — зовсім новий рівень цього випробування.

— Ієн, це Феллон. Феллон, це Ієн.

Ієн ступає крок уперед і потискає мені руку. Вони з братом дуже схожі. Я не можу відірвати від нього очей. Таке само вольове підборіддя, як у Бена, однакові лінії губ. Хіба що Ієн трохи вищий, і він блондин.

— А Феллон — це твоя?..

Він не закінчує речення, чекаючи, коли його продовжить Бен. А Бен дивиться на мене й чекає, щоб речення закінчила *я*. Що за фігня? От вам і перше випробування!

— Я — ... *сюжетна лінія* Бена.

Бен голосно сміється, а Ієн здивовано вигинає брову. І так вони ще більше схожі.

— Ти нарешті почав писати книжку? — питає Ієн.

Бен закочує очі, бере мене за руку й тягне до сходів.

— Ні, це не сюжетна лінія. Це моя дівчина. І сьогодні в нас річниця стосунків.

До вітальні заходить Джордін, стає поруч з Ієном, і тепер вони обоє дивляться на Бена так, наче він щойно відкрив їм найбільшу у світі таємницю.

— То ви вже цілий рік зустрічаєтеся? — питає Джордін, повернувшись до мене. Перш ніж я встигаю сказати, що він жартує, вона панічно здіймає руки вгору: — Бене, ти ж сказав, що на весіллі будеш сам! Тепер у мене не вистачить стільців! От халепа, вже, мабуть, не вийде нічого змінити! — І во-

на вилітає з вітальні, щоб зробити якісь непотрібні телефонні дзвінки.

— Це дуже нечемно! — кажу я Бену, плескаючи його по руці. — Вона й без того хвилюється, ти що, не бачиш?

Бен сміється і, стогнучи, драматично закочує очі.

— Ну гаразд.

Він іде слідом за Джордін. У вітальні залишаємося тільки ми з Ієном.

Раптом вхідні двері відчиняються. *Знову.* Господи милосердний, та скільки ж народу живе в цій рукавичці?

Заходить хлопець. Першим він бачить Ієна. Вони обіймаються, і він плескає Ієна по спині.

— Ти ж казав, що прилетиш завтра.

— За мене сьогодні попрацює Майлз. Тому я прилетів раніше. Бо на завтра обіцяють погану погоду, а я не хотів запізнюватися.

Той брат, якого я ще не знаю, каже:

— Якби ти пропустив репетицію весілля, Джордін відкрутила б мені...

І тут він замовкає, помітивши посеред вітальні мене. Чекаю, поки він щось скаже. Але він підозріло оглядає мене з ніг до голови, наче гості бувають у них нечасто.

Незручну тишу порушує Ієн, показуючи на мене рукою.

— Ти вже знайомий з дівчиною Бена?

Вираз його обличчя не змінюється, хіба що ледь помітно сіпається одна брова. Він умить випростовується, підходить до мене і простягає руку.

— Кайл Кесслер. А ви хто?

— Феллон, — кажу я тихо. — Феллон О'Ніл.

На відміну від Ієна з Беном, Кайл не здається надто дружелюбним.

Але й недоброзичливим його не назвеш. Просто він не схожий на своїх братів. Значно серйозніший. А ще в ньому відчувається якась загроза.

Помічаю, як він окинув поглядом ліву сторону мого обличчя, і мені стає цікаво, що він думає з приводу того, що Бен привів додому таку, як я. Та потім згадую, що він говорив мені у своїй кімнаті. Який він радий, що привів мене до себе додому. І замість того, щоб виконати свій звичний ритуал — прикрити обличчя волоссям, — я розправляю плечі й відчуваю, що стаю більш впевненою в собі.

Щойно Кайл відпускає мою руку, як до вітальні заходить Бен.

— Із Джордін усе гаразд, — каже він.

І раптом завмирає, помітивши Кайла. Здається, він не очікував побачити брата, бо аж очі витріщив від здивування. А ще помічаю, що й поводитися він став інакше. Розгубленість Бен намагається приховати за кривою посмішкою.

— Ти ж казав, що приїдеш пізно ввечері.

Кайл кидає ключі на найближчий до себе столик і вигукує, показуючи пальцем на Бена:

— Нам треба поговорити.

Не можу зрозуміти його тону. Не скажу, що він сердитий, але й на задоволеного не схожий.

Бен підбадьорливо всміхається мені й каже:

— Я зараз повернуся.

Вони виходять з вітальні, а я знову залишаюся з Ієном. Стою, запхавши руки в кишені джинсів, і не розумію, куди себе подіти, поки чекатиму Бена.

Ієн нахиляється й чухає за вушком маленьку білу собачку, яка крутиться в нього під ногами. Потім киває головою в бік сходів і каже:

— Я не приймав душ уже три дні. Якщо хтось із них спитає, я в душі.

— Гаразд, — кажу я. — Була рада познайомитися з тобою.

— І я був радий з тобою познайомитися, — відказує він і всміхається.

Я залишаюся сама. Останні декілька хвилин були якісь дивні. Бенова сім'я доволі цікава.

Роздивляюся вітальню, намагаючись зрозуміти, хто ж він такий. На столику стоять світлини Бена і його братів. Беру одну з них і підношу до очей. На цих знімках добре видно, що Бен — наймолодший, а Ієн — найстарший серед братів. Щоправда, я не знаю, яка в них різниця. А ще ніде не видно фотографії їхньої матері. І мені стає цікаво, як давно вона померла і де їхній батько? Бен жодного разу не згадав про нього.

Раптом я чую глухий удар з коридору. Занепокоївшись, що щось трапилося з Джордін, біжу на звук. Але зупиняюся, вгледівши, як Кайл припер Бена до стіни й міцно стискає його за горло.

— Ти що, дебіл?! — крізь зуби сичить Кайл.

Бен розлючено дивиться на нього, але й не думає опиратися. Я вже збираюся кинутися до них, щоб вирвати Бена з братових рук, аж тут Бен помічає мене бічним зором. Кайл обертається, щоб подивитися, що привернуло його увагу. Побачивши мене, він відступає на крок і відпускає Бена.

Я приголомшена побаченим. Кайл, який стоїть між мною і Беном, позирає то на нього, то на мене. Аж ось він розвертається, щоб піти, та раптом різко спиняється й заціджує Бену під око. Той відлітає до стіни й глухо вдаряється спиною об неї.

— Якого хріна?! — кричу я на Кайла й кидаюся до Бена.

Але Бен підіймає руку, не підпускаючи до себе.

— Усе гаразд, — каже він. — Іди нагору, я буду за мить.

Бен прикриває око рукою, а Кайл стоїть на місці, ніби збираючись ударити ще раз.

Коли на шум прибігає Джордін, він різко відступає. Ошелешена, вона переводить погляд з Бена на Кайла й назад. Здається, вона вперше стала свідком такої сцени. Тож ця ситуація спантеличує мене ще більше.

У мене немає братів, та, як я знаю, брати завжди б'ються між собою. Але, судячи з реакції Джордін, у цій сім'ї так не заведено. І в неї зараз, певно, почнеться істерика.

— Ти щойно *вдарив* його? — питає вона Кайла.

Мені здається, що на якусь мить йому стає соромно і він от-от вибачиться. Та потім він різко видихає і повертається до Бена.

— Ти заслужив це! — каже він і задкує по коридору. — Ти *заслужив* це, баран!

Бен

Ми стоїмо в моїй ванній. Я спираюся на раковину, а Феллон вологими ватними дисками витирає кров з мого обличчя.

Не можу повірити, що Кайл у неї на очах ударив мене. Почуваюся страшенно розлюченим і намагаюся бодай трохи розслабитися, але марно — нічого не виходить, особливо коли вона торкається мого обличчя.

— Ти не хочеш поговорити про те, що сталося? — запитує вона й бере пластир.

— Ні.

— Мені варто хвилюватися? — допитується вона, наліплюючи пластир на рану й розрівнюючи його.

Затим викидає обгортку в смітник і знов намочує ватний диск.

Я дивлюсь у дзеркало і мацаю синець, який набряк під оком.

— Ні, Феллон, тобі ніколи не варто хвилюватися про мене. Або про Кайла, якщо ми вже заговорили про це.

Мені й досі не віриться, що він ударив мене. Жодного разу в житті він не бив мене. Хоча пару разів був достатньо близько до цього. Або він дуже втомився через одруження, або цього разу я розізлив його надто сильно.

— Ми можемо кудись піти? — питаю я.

— Думаю, так, — відказує Феллон, знизуючи плечима. — А куди ти хочеш?

— Куди скажеш.

Бачу, як вона всміхається, і мені відразу легшає.

— У мене є ідея, — каже вона.

* * *

— Тобі не холодно? — уже втретє питаю, а вона втретє відповідає «ні», хоча й ледь помітно тремтить. Підсуваю її ближче до себе і щільніше обгортаю нас пледом.

Вона захотіла піти на пляж, попри те що зараз листопад і надворі вже темно. Певна річ, ми прихопили із собою їжу з «Чипотля», і вона влаштувала пікнік з пледами, взятими з дому.

Поївши, ми вже з пів години говоримо на різні несерйозні теми, щоб більше дізнатися одне про одного. Зважаючи на випадок, що стався вдома, усі питання були доволі нейтральні. Однак останні дві хвилини ми сидимо мовчки. Видно, несерйозні теми для балачок скінчилися. А може, це мовчання і є запитанням. Я тримаю руку Феллон під пледом, і ми мовчки дивимося, як розбиваються хвилі об прибережні скелі. Потім вона кладе голову мені на плече.

— Я з шістнадцяти років не була на пляжі, — каже вона.

— Ти боїшся океану?

Вона піднімає голову з мого плеча, підтягує до себе коліна й обхоплює їх руками.

— Раніше я ходила на пляж дуже часто. Чи не всі вихідні проводила біля води. А потім сталася пожежа, я дуже довго одужувала після неї: лежала в лікарні, проходила курси фізіотерапії. Сонце не дуже корисне для шкіри, коли намагаєшся залікувати її. Тож я... просто перестала ходити на пляж.

Навіть коли мені вже дозволили бувати на сонці. Я не наважувалася приходити туди, де треба було оголити своє тіло.

І знову я не знаю, що їй сказати. Мені страшенно прикро, що пожежа відібрала в неї впевненість у собі, але я й гадки не маю, скільки ще всього та пожежа забрала з її життя.

— Як добре знову прийти сюди, — шепоче вона.

Я стискаю її руку, бо певен, що це єдине, що вона наразі хоче. Ми знову сидимо мовчки, а я подумки повертаюся до інциденту з Кайлом. Не знаю, чи багато Феллон чула, та оскільки вона й досі зі мною, то, певно, небагато. Хай там як, але сказати, що вона побачила не той бік Кайла, який я хотів би їй показати, — це не сказати нічого. Вона, мабуть, думає, що він якийсь недоумок. Але з того, що вона побачила за ті пару хвилин, іншого висновку й не зробиш.

— Коли я навчався в четвертому класі, був один хлопець, трохи старший, який завжди чіплявся до мене, — розказую їй. — Щодня в шкільному автобусі він або бив мене, або ображав і кепкував з мене. Так тривало декілька місяців, і пару разів я виходив з автобуса з розквашеним носом.

— Ой лихо! — каже вона.

— Кайл на пару років старший за мене. Він тоді вчився у старших класах, але ми їздили на одному шкільному автобусі, бо школа в нас в окрузі була одна. Якось той хлопець ударив мене просто при Кайлові. Я сподівався, що він заступиться за мене, дасть йому по пиці, бо я ж його молодший брат, а старші брати мають захищати молодших від забіяк. — Я простягаю ноги і зітхаю. — Але Кайл просто сидів і дивився на мене. Він так і не втрутився. Коли ми приїхали додому, я дуже розсердився на нього. Сказав, що він мій брат і мусив би провчити того забіяку, а він розсміявся і мовив: «І чого б це *тебе* навчило?» Я не знав, що йому відповісти.

Бо чого мене мав навчити задерій, який щодня до мене чіплявся? Кайл сказав: «Якби я зупинив того пацана, чого б це тебе навчило? Нічого. Якби я втрутився, ти отримав би з цього лише один урок — що в разі проблем можна покластися на когось іншого, а не на власні сили. Козли і задерики будуть завжди. Ти повинен сам навчитися справлятися з ними, щоб вони не діставали тебе. А якщо я поб'ю якогось пацика, це тебе ні хріна нічому не навчить».

— І що, ти послухався його? — запитує Феллон, дивлячись на мене.

— Ні, — хитаю я головою. — Я пішов до своєї кімнати і розплакався. Бо думав, що він просто не любить мене. А той хлопець діставав мене ще кілька тижнів. Та одного дня до мене дійшло. Не знаю, що саме змінилося, але я потроху почав захищатися, тепер він уже не міг бити мене так сильно. Я перестав боятися його. Через якийсь час він зрозумів, що його образи більше не зачіпають мене, і зрештою відчепився.

Феллон мовчить, але я знаю, що вона зараз, мабуть, дивується, нащо я розповів їй цю історію.

— Насправді він гарний брат, — кажу я. — І добра людина. Дуже прикро, що сьогодні ти побачила його не з найкращого боку. Така поведінка геть нетипова для нього. Кайл мав право так зі мною сьогодні повестися, бо я його дуже засмутив. І я не хочу про це говорити. Але насправді мої брати — хороші люди. Просто хочу, аби ти про це знала.

Вона уважно дивиться на мене і, здається, розуміє, про що я говорю. Обійнявши її, притискаю до грудей і лягаю на плед. Дивлюся на зірки і питаю сам себе, коли востанне отак лежав і витріщався на них.

— Мені завжди хотілося мати брата або сестру, — каже вона. — Знаю, я не вельми зраділа, коли тато сказав торік, що

моя мрія скоро здійсниться. Але, на жаль, жінка, з якою він заручився, взагалі не була вагітна. Вона думала, що в нього багато грошей, адже він зірка. Та коли довідалася, що він у боргах як у реп'яхах, покинула його.

Ого. Тепер моя сімейна драма, свідком якої вона нещодавно стала, здається мені не такою вже й страшною.

— Це жахливо, — кажу їй. — Він дуже засмутився?

Хоча не скажу, щоб мене бодай трохи колихало, засмутився він чи ні. Цей чоловік заслуговує негативної карми, яка вочевидь повернулася до нього, за те, як він ставився до своєї доньки.

— Я не знаю, — знизує вона плечима, — це мені мама розповіла. Я не спілкувалася з ним з минулого року.

І мені стає шкода її. Хоча він і гімнюк, якого ще треба пошукати, все одно він її батько. Тож розумію, як це боляче.

— Це ж ким треба бути, щоб придумати вагітність, аби заарканити чоловіка? Якесь дике збочення. Хоча для книжки може стати непоганою сюжетною лінією.

— Це надто банально, — сміється вона мені в груди. — І про це написано вже сто тисяч разів.

Феллон спирається підборіддям на руки й усміхається до мене. Місячне сяйво освітлює її обличчя так, наче вона стоїть на сцені.

І я згадую про...

— А ти збираєшся розповісти мені про прослуховування, на які ходила? Тебе взяли кудись?

— До аматорського театру, — переставши усміхатися, відказує вона. — Завтра в нас відкриття. Вранці генеральна репетиція. Тому мені й треба повернутися так рано. У мене там не головна роль і грошей за виступ я не отримаю, але мені все одно подобається. Дуже багато акторів звертаються до

мене за порадами. Я не знаю чому. Можливо, тому що в мене вже є досвід знімання в серіалі. Та як не крути, а мені приємно. І добре, що завдяки театру не доводиться сидіти весь час удома, у чотирьох стінах.

Це мені подобається.

— А що в тебе з роботою?

— У мене гнучкий графік. Я й досі начитую аудіокнижки. Заробляю достатньо, щоб оплачувати рахунки. Усе досить непогано. Хоча мені й довелося переїхати на іншу квартиру, бо орендна плата була для мене трохи зависокою. А так, загалом, усе гаразд. Я там щаслива.

— Чудово, — кажу я, гладячи її по голові. — Я дуже радий, що ти знайшла там своє щастя.

І це справді так. Але не приховуватиму, що якась частина мене егоїстично сподівалася, що сьогодні вона скаже, що з Нью-Йорком у неї не склалося.

Що вона повернулася до Лос-Анджелеса і що вважає своє правило п'яти років дурною затією і хоче, аби завтра ми знову побачилися.

— А в тебе є якась робота? — питає вона. — Аж не віриться, що я не знаю про це. Я дозволила тобі пестити мої груди і навіть не знаю, чим ти заробляєш на хліб.

— Я навчаюся в Каліфорнійському університеті, — сміючись, відповідаю я. — На стаціонарі, на двох спеціальностях, тож на роботу часу не залишається. Але й рахунків у мене майже немає. У мене достатньо грошей від маминої спадщини, тож я поки що тільки навчаюся.

— А які в тебе спеціальності? — запитує вона.

— Письменницька майстерність і комунікації. Більшості письменників не дуже щастить із кар'єрою, тож хочу мати план Б.

— Тобі не потрібен план Б, — усміхається Феллон. — Тому що за п'ять років у тебе буде роман-бестселер, гонораром за який ти зможеш оплатити всі свої рахунки.

Дуже сподіваюся, що насправді вона так не думає.

— А як ти її назвеш? — питає вона.

— Ти про що?

— Про нашу книжку. Як вона називатиметься?

— «Дев'яте листопада».

Я спостерігаю за її реакцією, але з виразу обличчя не можу зрозуміти, чи сподобалася їй така назва. За мить вона кладе голову мені на груди, і більше я не бачу її обличчя.

— Я не сказала тобі це торік, — майже пошепки говорить вона. — Але дев'яте листопада — це річниця пожежі. І тепер, коли я щороку чекаю зустрічі з тобою, я вже зовсім інакше ставлюся до цієї дати. Я вже не боюся її. Тож дякую тобі за це.

Я нечутно зітхаю, але не встигаю нічого сказати їй у відповідь, бо Феллон підсовується ближче і припадає вустами до моїх.

Феллон

— Ти точно цього хочеш?

Він киває, але його поведінка свідчить про протилежне.

Пів години тому ми лежали й обіймались на пляжі, та після п'яти хвилин поцілунку Бен раптом схопився й оголосив, що хоче собі тату.

— Сьогодні, — сказав він. — Просто зараз.

І ось ми в салоні. Він сидить на стільці й чекає майстра. А я стою, обіпершись об стіну, і чекаю, коли він схаменеться й дремене звідси.

Бен не сказав мені, що означає його тату. Він хоче написати на кисті лівої руки слово «поетичний» на фоні нотного стану. Не знаю, чому він не зізнається, яке приховане значення криється за цим тату, але добре хоч, що це не моє ім'я. Ні, він мені подобається, і навіть дуже, але набити на своїй шкірі назавжди ім'я якоїсь дівчини — це надто в дусі альфасамця, особливо на ранній стадії наших стосунків. Особливо на кисті. Але чому я щойно подумала, що між нами є якісь стосунки?

О боже. А може, саме через це він і хоче зробити собі тату? Може, він хоче здаватися крутим хлопцем? То, напевно, я маю попередити його, що він чинить не зовсім правильно.

Я відкашлююся, щоб привернути його увагу.

— Ем-м... Вибач, що скажу тобі таке, Бене, але тату у вигляді слова «поетичний», вибите на лівій кисті, — це не дуже

в дусі альфа-самця. Власне кажучи, навіть навпаки. Ти певен, що не хочеш набити собі, скажімо, череп або колючий дріт? Чи, може, щось із кров'ю?

Його губи викривляються в дивну посмішку.

— Не хвилюйся, Феллон. Я роблю це не заради того, щоб справляти враження на дівчат.

Не знаю чому, але його відповідь мені дуже-дуже подобається. До приміщення повертається майстер і показує на кисть Бена, на яку він декілька хвилин тому наніс контури малюнка.

— Якщо вам усе подобається, можемо починати.

Бен ще раз дивиться на малюнок, киває і каже майстру:

— Я готовий. — Потім він показує на мене: — А можна вона сяде мені на коліна, щоб відволікати мене?

Хлопець знизує плечима і підтягує Бенову руку ближче до себе, але нічого не відповідає. У мене в голові рояться думки про те, що цей майстер, певно, дивується, що Бен робить з такою дівчиною. Аж тут Бен перериває вир моїх неспокійних думок.

— Ходи-но сюди, — каже він, поляскуючи себе по коліну. — Сідай і відволікай мене.

Я роблю, як він каже. А для цього доводиться вилізти до нього на коліна й обійняти його. Добре хоч, що я в джинсах. Та все одно трохи ніяково сидіти отак посеред салону. Бен обіймає мене за талію і притискає до себе. Чую, як дзижчить голка і як змінюється звук у моменти, коли вона торкається шкіри. Бен не виказує болю, приховуючи свої емоції за слабкою усмішкою. Намагаючись відволікати його, повертаюся до розмови, яку ми почали на пляжі.

— Який твій улюблений колір?

— Зелений малахіт.

Я здивовано вигинаю брови.

— Це дуже специфічний відтінок, але добре.

— Бо саме такого кольору твої очі. І разом з тим це мій улюблений мінерал.

— У тебе є улюблений мінерал?

— Тепер є.

Я опускаю очі, щоб він не помітив моєї зніяковілої усмішки. Відчуваю, як він міцніше стискає мене за талію, і припускаю, що голка відволікає його сильніше, ніж я, тому випалюю наступне запитання:

— Яка твоя улюблена страва?

— Пад тай, — каже він. — А твоя?

— Суші. Це майже одне й те саме.

— Ні, навіть близько не стояли, — не погоджується він.

— І те, й інше належить до азійської кухні. А який твій улюблений фільм?

— Це нудні запитання, давай щось серйозніше.

Я закидаю голову назад, дивлюсь у стелю і думаю.

— Гаразд, хто була твоя перша дівчина? — питаю я, знову поглядаючи на нього.

— Брін Фелоуз. Мені тоді було тринадцять років.

— А мені здається, ти казав, що її звали Абіта.

— У тебе чудова пам'ять, — відказує він, усміхаючись.

Я суворо підіймаю брову.

— Річ не в тім, що в мене гарна пам'ять, Бене. Просто я втрачаю контроль над собою і починаю страшенно ревнувати, коли йдеться про твої колишні кохання.

Він сміється.

— Абіта була першою дівчиною, з якою я поцілувався. Але вона не була моєю першою дівчиною. Мені було шістнадцять років, ми зустрічалися з нею рік.

— А чому розійшлися?

— Бо нам було по шістнадцять. — Бен каже так, наче це дуже вагома причина. Потім помічає, що я запитально дивлюся на нього, і додає: — Так завжди буває, коли з кимось зустрічаєшся у шістнадцять. Ви дорослішаєте. А в тебе? Хто був твій перший хлопець?

— Справжній чи фіктивний?

— Будь-який, — каже він.

— Ти, — відказую я і зазираю йому в очі, намагаючись знайти там жалість, але натомість бачу там гордість.

— Зі скількома дівчатами ти переспав?

Він міцно стуляє губи.

— Я не відповідатиму на це запитання.

— Їх було більше десяти?

— Ні.

— Менше однієї?

— Ні.

— Більше п'яти?

— Я не здам тобі цієї інформації, навіть за поцілунок.

— Здаси як миленький, — сміюся я. — За п'ять років ти розповіси цілому світу про нас у своїй книжці.

— За чотири роки, — уточнює він.

— Коли в тебе день народження? — питаю в нього.

— А в тебе?

— Я перша спитала.

— А що, як ти старша за мене? Хіба дівчат не відлякує перспектива того, що вони зустрічатимуться з молодшими хлопцями?

— А хіба хлопців не відлякує перспектива того, що вони зустрічатимуться з дівчатами, в яких пошрамовано пів обличчя?

Бен сильніше стискає мою талію і пильно дивиться мені в очі.

— Феллон.

Моє ім'я він промовляє так, наче одним словом прочитав мені цілу лекцію.

— Я просто хотіла пожартувати, — кажу я.

— Не думаю, що самоприниження — це дуже весело.

— Це тільки тому, що ти не той, хто займається оцим самоприниженням.

У нього сіпаються кутики губ, і він намагається стримати усмішку.

— Четвертого липня. Мій день народження щороку святкує вся країна. Це доволі епічно, — зрештою відповідає Бен.

— А в мене двадцять п'ятого липня, і це означає, що офіційно ти старший за мене, тож я можу спокійнісінько переслідувати тебе, і ніхто не назве мене старою збоченкою.

Він просуває свою руку вгору на декілька сантиметрів і починає повільно гладити шкіру великим пальцем.

— Ти не можеш переслідувати того, хто сам цього хоче, Феллон.

Ох, ні фіга собі! За такий коментар він заслуговує на поцілунок. Але поряд з нами стоїть хлопець з машинкою для набивання тату, а я не з тих дівчат, які показують свої почуття на людях.

Радше навпаки, я дуже добре вмію стримуватися.

— Я маю знати про тебе одну важливу річ, — каже Бен, не зводячи з мене пильного погляду. — І коли я спитаю тебе, то хочу, аби ти дуже добре продумала відповідь, бо вона або посилить, або знищить зв'язок, який є між нами.

Я ковтаю слину.

— Ну гаразд, що ти хочеш знати?

Він тихенько зойкає. Я не знаю, чи це від болю, чи від того, що він надто хвилюється, ставлячи запитання.

— Отже, — каже він, — якби ти до кінця свого життя могла слухати лише один гурт, то який ти вибрала б і чому?

Я вмить розслабляюся. Це легке запитання. Я думала, він копне значно глибше, а не просто спитає про мій улюблений музичний гурт

— *X Ambassadors.*

— Ніколи не чув про них, — каже Бен.

— А я двічі був на їхніх концертах, — кидає раптом майстер тату.

Ми з Беном дивимося на нього, але він і не думає відволікатися від роботи.

Я знову переводжу погляд на Бена і здивовано вигинаю брову.

— А чому мій улюблений музичний гурт міг або посилити або знищити зв'язок між нами?

— Про людину багато чого можуть розповісти її музичні смаки. Я майже певен, що вичитав це в одній з тих книжок, які ти мені порадила. Якби тобі подобався гурт, який я терпіти не можу, це була б серйозна причина для того, щоб розбігтися.

— Ну... цей гурт може тобі не сподобатися, коли ти його послухаєш. Ми ще остаточно не з'ясували це питання, тож поки що певності тут немає.

— У такому разі я ніколи його не слухатиму, — рішуче каже він. — Хіба що за крайньої потреби. А яка їхня пісня тобі найбільше подобається?

— Це залежить від настрою.

— Ну гаразд, тоді скажи, яка пісня зараз максимально відповідає твоєму настрою?

На мить я заплющую очі й мугикаю собі під ніс одну з пісень, доки не доходжу до слів, які відповідають цьому моменту. Затим розплющую очі й усміхаюсь.

— Ти такий розкішний, бо через тебе і я почуваюся розкішною.

На його обличчі з'являється легка тінь усмішки.

— Це мені подобається, — каже він, погладжуючи великим пальцем шкіру на моїй талії. Якусь мить ми не зводимо очей одне з одного. Бачу, що його груди почали важко здійматися, і розумію, що це від збудження, хоч його зараз і штрикають голкою. І почуваюся переможницею.

Думаю, чи не нахилитися трохи вперед і не поцілувати його в губи. Але поки розмірковую, майстер неочікувано повідомляє:

— Усе, готово.

Я зісковзую з Бенових колін, ми роздивляємося роботу, а потім майстер замотує його руку бинтом. Вийшло досить непогано, але все одно я не розумію, чому Бену припекло зробити це тату саме сьогодні. Однак радію, що була поряд із ним.

Він встає, дістає гаманця з кишені, розраховується з майстром, потім бере мене за руку, і ми йдемо до автівки. Відчуваю, що кожен наступний крок дається мені важче, ніж попередній, бо розумію, що з кожним кроком ми наближаємося до чергового прощання.

Дорогою до аеропорту я мало не плачу. Невже це через почуття до Бена я страшенно не хочу летіти до Нью-Йорка?

Так, я казала йому на пляжі, що цілком задоволена своїм життям у Нью-Йорку. Але насправді я там почуваюся такою самою нещасною, як і тут до переїзду.

Просто не хочеться, щоб він про це знав. Сподіваюся, що, працюючи в аматорському театрі, знайду нових друзів. Зрештою я прожила там лише рік. Хоча він був доволі важким. І хоч як я намагалася виконати домашнє завдання, яке дав мені Бен, ходити на безліч прослуховувань було доволі ви-

снажливо, а тим паче, коли мені всюди відмовляли. І це наштовхує мене на думку, що, може, батько казав правду. Може, я занадто розкатала губу. І попри те, що завдяки Бену я стала більш упевненою в собі, індустрія, побудована на бездоганних личках, не зробилася прихильнішою до мене.

А до Бродвею мені як до неба рачки. Від кількості людей, які приходять туди на прослуховування, я почуваюся маленькою мурашкою у величезному мурашнику. Мабуть, у мене лише тоді з'явиться шанс отримати роль, коли шукатимуть дівчину зі справжніми шрамами на обличчі. Але поки що така нікому не потрібна.

— Хочеш іще одну драматичну сцену в аеропорту? — питає Бен, коли ми під'їжджаємо до терміналу.

Я сміюсь і заперечно хитаю головою, він паркується на стоянці. Перш ніж заходимо в аеропорт, він міцно обіймає мене. Я бачу сум в його очах, а ще розумію, що на моєму обличчі великими літерами написано, як я не хочу з ним прощатися. І, безперечно, він це бачить. Він легенько торкається пучками моєї щоки, і я вся тремчу.

— Наступного року я прилечу до Нью-Йорка. Де ти хочеш зустрітися?

— У Брукліні, — відказую я. — Я там живу. Хочу показати тобі свій район. І там є чудовий ресторанчик мексиканської кухні. Ти мусиш там усе скуштувати.

Я вбиваю адресу одного з моїх улюблених ресторанів йому в телефон і додаю дату й час. Хоча навряд чи він забуде. Затим повертаю йому телефон.

Він кладе його до кишені й знову протягує до мене руки. Добрих дві хвилини ми стискаємо одне одного в обіймах. Його рука лежить на моїй потилиці, і я намагаюся запам'ятати це відчуття. Намагаюся запам'ятати, як він пахне, —

як пляж, на якому ми провели сьогодні години три, не менше. Намагаюся запам'ятати, як мої вуста ідеально поміщаються у вигині між його шиєю та ключицею так, наче його плечі були спеціально створені для того, щоб я поклала на них голову.

Нахилившись, цілую його в шию. Коротенький поцілунок, і все. Він підіймає мою голову зі свого плеча і дивиться мені в очі.

— Завжди думав, що я крутий хлопець, — каже він, — але щойно зрозумів, що прощатися з тобою — це найскладніше, що мені доводилося робити в житті.

Мені хочеться сказати: «Тоді попроси мене залишитися».

Але його губи накривають мої. Він прощається зі мною, цілуючи мене, пестячи руками мої щоки, торкаючись губами мого чола. І відпускає. Він майже відштовхує мене. Напевно, сподівається, що якщо відстань між нами збільшиться, то комусь від цього стане легше.

Він задкує, доки не дістається тротуару. А в мене всі слова застрягають у горлі, тож я міцно стискаю губи, щоб вони не вирвалися на волю. Ми дивимось одне на одного якусь мить, і біль від нашого прощання відчувається навіть у повітрі. Потім він розвертається і прямує до своєї автівки.

А я стримую сльози, бо плакати було б дурістю.

Правда ж?

* * *

Я ніколи не любила місця біля вікна. Тож, почувши, як жінка, яка сидить біля проходу, скаржиться, що їй не подобається її місце, пропоную помінятися.

Я не боюся літати, поки не починаю дивитися у вікно. Та коли мені випадає сидіти біля нього, чомусь вважаю, що му-

шу обов'язково визирати туди. І потім увесь політ дивлюся на землю внизу й починаю панікувати сильніше, ніж якби сиділа біля проходу.

Кладу свою сумку під сидіння й намагаюся вмоститися якомога зручніше.

Я дуже рада, що наступного року Бен прилетить до Нью-Йорка, тому що не вельми люблю ці перельоти з Нью-Йорка до Лос-Анджелеса.

Заплющую очі, сподіваючись, що зможу трохи поспати перед завтрашньою генеральною репетицією, на яку маю приїхати більш-менш живою.

— Агов!

Я чую голос Бена й усміхаюсь, адже це означає, що я вже починаю засинати, якщо плутаю реальність зі сном.

— Феллон.

Швидко розплющую очі й бачу Бена, який схилився наді мною.

Що за чортівня?

Дивлюся на його руку, в якій він тримає квиток на літак. Затим випростовуюся на сидінні.

— Що ти тут робиш?

Якийсь пасажир намагається протиснутися повз Бена, тож він підступає якомога ближче до мене. Коли пасажир проходить, Бен опускається навпочіпки.

— Я забув дати тобі домашнє завдання на цей рік, — каже він і простягає мені акуратно згорнутий аркуш паперу. — Довелося купити квиток на літак, щоб передати його тобі, поки ти не відлетіла. І це означає, що ти мусиш обов'язково виконати його. Інакше вийде, що я викинув купу грошей на вітер. Власне, це все. Не думаю, що цей мій учинок у дусі альфасамця, але вже як є.

Я дивлюся на папірець, який тримаю в руках, потім знову переводжу погляд на Бена.

Невже він справді купив квиток на літак, тільки щоб дати мені домашнє завдання?

— Ти божевільний!

Він усміхається, а потім знову підводиться, щоб пропустити ще когось. Підходить бортпровідниця і просить звільнити прохід і сісти на своє місце.

— Ну, — підморгує мені Бен, — я пішов, поки мене тут не замкнули.

Затим нахиляється до мене і швидко цілує в губи.

Я намагаюся приховати сум, який, знаю, зараз можна побачити в моїх очах. Навіть видавлюю із себе усмішку. А він розвертається і йде до виходу. Бортпровідниця зупиняє його і питає, чому він і досі не сів на своє місце. Він щось бурмоче їй про сімейні обставини і про терміновість, тому вона дозволяє йому вийти. Та перш ніж щезнути з очей, він ще раз обертається і підморгує мені. І зникає.

Невже все це щойно відбулося насправді?

Я дивлюся на папірець у своїх руках і боюся навіть розгорнути його, розмірковуючи над тим, що ж там за домашнє завдання таке, якщо заради нього довелося купити квиток на літак.

Феллон!

Я збрехав тобі. Трохи. У мене немає для тебе купи архіважливих домашніх завдань, бо, на мою думку, в тебе й так чудово виходить дорослішати. Просто дуже хотів віддати тобі цього листа, бо мав бажання подякувати за те, що прилетіла до мене сьогодні. Вибач, що не подякував раніше. Дуже шкода, що тобі доведеться не спати цілу добу, але

я високо ціную, що ти пожертвувала своїм сном заради нашої зустрічі та виконання умов угоди. Наступного року я постараюся тобі віддячити. Обіцяю. А на цей рік я маю для тебе лише одне завдання. Або радше прохання.

Зустрінься зі своїм батьком.

Так, я знаю. Я знаю. Він гімнюшник. Але він — єдиний батько, який у тебе є. І коли ти сказала, що вже цілий рік не спілкуешся з ним, я мимоволі відчув себе винним. За те, що спричинив сварку між вами. Бо моє втручання все одно не допомогло, я тільки зробив гірше. Мені взагалі не треба було лізти у ваші справи. Але якби я не вліз, я би ніколи не дізнався, які на тобі трусики. Тож, думаю, насправді я анітрохи не шкодую, що втрутився, але почуваюся винним через те, що, можливо, якби я не пхав свого носа куди не слід, твої стосунки з батьком не були б зараз такими напруженими. Тому, думаю, тобі варто дати батькові ще один шанс.

Зрозумівши, що забув сказати тобі про це, мусив купити за 400 баксів квиток на літак. Тож не підведи мене, гаразд? Зателефонуй йому завтра. Заради мене.

А наступного 9 листопада я хочу провести з тобою весь день. Пропоную зустрітися на годину раніше, і я залишуся до півночі.

І не забувай: я дуже сподіваюся, що люди з тебе сміються.

Бен

Перечитую лист іще раз, потім акуратно згортаю його і ховаю. Я дуже рада, що Бена в ці хвилини немає в салоні, бо усміхаюся так, як ніколи в житті. Аж соромно робиться. Аж не віриться, що він таке утнув. А ще сама собі не вірю, що поведуся на цю історію і зателефоную завтра батькові. І зроблю це просто тому, що Бен мене попросив.

Але ще більше почуваюся приголомшеною, що він витратив стільки грошей на авіаквиток лише заради того, щоб передати мені листа. Здається, це більше схоже на широкий жест, ніж на приємний випадковий збіг. І це мені подобається так само, якщо не більше, як і ті приємні випадковості, які Бен робив.

Можливо, я зеленого уявлення не маю про те, що таке закоханість, бо я весь час кажу собі, що ще не закохалася в нього. Ще зарано, куди там.

Але насправді, здається, ситуація абсолютно протилежна. Те, що відбувається наразі в моєму серці, надто цілісне й обґрунтоване, щоб ним нехтувати. Мабуть, я неправильно розуміла концепцію стрімкого кохання. Якби ще тепер збагнути, як нам прожити ці декілька років так, аби все закінчилося щасливим фіналом.

ТРЕТЄ
9 ЛИСТОПАДА

Вона «кохала» мене в лапках.
Вона цілувала мене жирним шрифтом.
Я НАМАГАВСЯ ВТРИМАТИ ЇЇ як міг.
Вона покинула мене, залишивши
по собі три крапки...

Бентон-Джеймс Кесслер

Феллон

Я принесла в ресторан свій нотатник.

Трохи дивно, але за цей рік трапилося стільки всього, що я із січня почала вести щоденник. А ще я велика акуратистка, тож Бену дуже пощастило. Йому не доведеться довго мене розпитувати, бо тут усе записано. Про всіх чотирьох хлопців, з якими я ходила цьогоріч на побачення. Про всі прослуховування, які я відвідала. Про те, що знову спілкуюся з батьком. Про всі чотири прослуховування, після яких мені зателефонували. І про одну (дуже маленьку) роль, яку нарешті отримала в невеличкій, хай і *небродвейській* виставі. І хоч від цього я була на сьомому небі, однак дуже сумую за аматорським театром. Навіть не очікувала такого від себе. Може тому, що мені дуже подобалося, що там усі питали в мене поради. А тепер, коли я отримала бодай і невеличку роль у трішки більшому театрі, усе здається інакшим.

Тут кожен намагається видертися нагору і готовий лізти по трупах. У цьому світі так багато амбіційних людей, які живуть у постійній боротьбі. І я з'ясувала, що не належу до їх когорти. Але сьогодні я не думатиму про те, що так і що не так у моєму житті, тому що сьогоднішній день належить лише нам з Беном.

І я вже його весь розпланувала. Після сніданку ми займемося типовими для туристів справами. Я живу в Нью-Йорку

вже два роки, і досі не була в Емпайр-Стейт-Білдінг. А після обіду буде те, чого я чекаю із захватом і нетерпінням. Пару тижнів тому я проходила повз артстудію і помітила оголошення про мініївиставу «Життя і смерть Ділана Томаса. Але здебільшого смерть». Бен декілька разів згадував ім'я Ділана Томаса, тож я знаю, що йому подобається його творчість. І той факт, що ця подія відбудеться саме сьогодні, 9 листопада, вражає ще не так, як інша інформація, яку я довідалася з того оголошення.

Ділан Томас помер у Нью-Йорку 1953 року. *Дев'ятого листопада.*

Збіг обставин?.. Не думаю. Я навіть загуглила цю інфу, щоб пересвідчитися. Так і є. Тільки я не в курсі, чи знає Бен таку деталь про Ділана Томаса. Відверто кажучи, сподіваюся, що не знає, бо дуже хочеться побачити вираз його обличчя, коли я скажу йому про це.

— Вибачте, ви — Феллон?

Я підіймаю очі й дивлюся на офіціантку. Це та сама дівчина, яка вже двічі наливала мені дієтичну пепсі. Але цього разу в неї якийсь винуватий вигляд... і в руці вона тримає телефон.

У мене душа в п'яти опускається.

Будь ласка, нехай він просто запізнюється. Благаю, тільки не кажіть мені, що він телефонує сказати, що не прилетить сьогодні.

Я киваю.

— Так.

Вона простягає мені телефон.

— Тут хлопець. Він каже, що в нього термінова розмова. Коли поговорите, принесіть телефон на барну стійку, будь ласка.

Я беру телефон і обома руками притискаю його до грудей. Та наступної миті рвучко прибираю його, тому що боюся, що Бен почує, як шалено стукає моє серце. Дивлюся вниз і повільно вдихаю повітря.

Мені самій не віриться, що я так реагую.

Я й гадки не мала, як чекала цього дня, поки не з'явилася реальна загроза того, що його в мене може не бути. Повільно підношу телефон до вуха, заплющую очі й ледь чутно бельокочу:

— Алло?

І одразу впізнаю його зітхання на тому кінці. Здуріти можна, навіть не обов'язково чути його голос, аби впізнати, що це він. Так глибоко тримаю його у свідомості. Я впізнаю його без слів, лише за диханням.

— Привіт, — каже Бен.

І це привітання звучить зовсім не так, як я собі думала. Я хотіла почути в його голосі відчай і паніку — він запізнився на свій літак. Або його рейс затримався, він щойно вибіг з літака і боїться, що я можу не дочекатися його й поїхати додому. Натомість я чую сонний, ледачий голос. Наче він валяється десь у ліжечку, весь такий на релаксі. І взагалі не панікує, що не встигне побачити мене.

— Де ти? — випалюю я страшне запитання, наперед знаючи, що він зараз відповість — майже за п'ять тисяч кілометрів від Нью-Йорка.

— У Лос-Анджелесі, — відказує він.

Я заплющую очі й чекаю продовження. Але його немає. Він нічого не пояснює, а це означає лише одне — він почувається винним.

Він зустрів іншу.

— О, — кажу я. — Ну гаразд.

Я намагаюся стримувати емоції, але мій сум через усю країну чути.

— Мені дуже шкода, — каже він.

Я чую правду в його словах, але вона мене не вельми тішить.

— У тебе все нормально?

Він не поспішає з відповіддю. Між нами наростає густа тиша, аж поки він не перебиває її різким зітханням.

— Феллон, — він промовляє моє ім'я так, наче підкреслює його на письмі двома рисками. — Я навіть не знаю, як сказати про це м'якше, але... Мій брат... Кайл... Він... е-е... Він два дні тому потрапив у аварію.

Я рвучко прикриваю рот рукою, коли до мене доходить смисл його слів.

— О ні... Бене, з ним усе гаразд?

І знову клубочиться ця щільна тиша, а потім я чую його слабеньке:

— Ні.

Бен промовляє це так тихо, наче говорить і сам не вірить, що це правда.

— Він... Феллон, він не вижив.

І гадки не маю, що йому сказати на таке. Не можу дібрати слів, бо, здається, вони всі повилітали з голови. І я не так добре знаю Бена, щоб розуміти, як можу втішити його по телефону. І Кайла я знала не так добре, щоб висловити своє співчуття з приводу його смерті. Минає декілька секунд, перш ніж Бен знову починає говорити.

— Я зателефонував би тобі раніше, але ж... ну ти в курсі, я не знав, як із тобою зв'язатися.

Я хитаю головою, наче він може мене бачити.

— Годі тобі. Все нормально, Бене. Мені дуже шкода.

— Еге, — сумно каже він. — Мені теж.

Я хочу спитати, чи можу чимсь допомогти, але розумію, що він уже, напевно, втомився чути це запитання. Нова хвиля тиші заповнює ефір, і я злюся на себе, бо не знаю, що ще сказати. Просто це все так несподівано, і я ніколи в житті не переживала нічого подібного, тож навіть не намагаюся удавати співчуття.

— Мені так хріново, що здохнути хочеться, — гарячково шепоче він. — Зустрінемося наступного року. Обіцяю.

Я заплющую очі. Чую, скільки болю в його словах, і мені стає боляче за нього.

— О тій самій порі наступного року? — питає він. — На тому самому місці?

— Так, авжеж, — швидко відказую я, побоюючись, що не стримаюся і розревуся. А ще не стримаюся, і скажу, що я не витримаю ще один рік.

— Ну гаразд, — каже він. — Мені треба йти. Пробач, будь ласка. Мені дуже шкода.

— Я потерплю, Бене. Я все розумію... і твоєї провини тут немає.

Між нами знову зависає тиша, поки він нарешті не зітхає:

— Бувай, Феллон.

І кладе слухавку, перш ніж я встигаю щось сказати. Я дивлюся на телефон, і сльози застять мені очі.

Моє серце розбите. На друзки!

Яка ж я жалюгідна нікчема! Бо як не намагалася б переконати себе, що плачу через смерть Бенового брата, усе марно. Це не так. Насправді я плачу зі своїх, абсолютно егоїстичних причин. І коли усвідомлюю, яка ж я ниця, мізерна істота, плачу ще сильніше.

Бен

Я міцно стискаю в руці телефон, тамуючи в собі бажання загилити ним об стіну. Я так сподівався почути від офіціантки, що Феллон там немає. Я так уповав на те, що вона не прийшла і мені не доведеться її засмучувати. Як на мене, то краще б вона зустріла когось, закохалася б у нього й забула про мене, ніж тепер почуватися винним за смуток, який почув у її голосі.

Я перекочуюся на спину, закидаю голову назад і дивлюсь у стелю, намагаючись стримати сльози, з якими борюся відтоді, як дізнався про трагедію з Кайлом.

За весь цей час я ще не плакав. Жодного разу.

Чим би я допоміг Джордін, якби геть розклеївся, повідомляючи про те, що її чоловік помер за тиждень до першої річниці їхнього весілля, за три місяці до народження їхнього первістка?..

Чи стало б Ієну легше, якби я бекав-мекав і ковтав шмаркліі, коли зателефонував сказати йому, що його середній брат віддав богові душу? Я розумів, що після нашої розмови він негайно владнає справи на роботі й терміново вилетить додому. Він мав бути певним, що я в порядку, що в мене все більш-менш під контролем, а отже, він може спокійно зібратися, без паніки й гарячки.

І ось я готовий розплакатися лише тепер, після розмови з Феллон. Не знаю чому, але їй повідомляти цю трагічну звістку було найважче. Напевно тому, що я знав — не Кайл був головною темою нашої розмови. Ми обоє з нетерпінням чекали цього дня, відколи відірвалися одне від одного рік тому.

І хоч я намагався запевнити її, що неодмінно прилечу до неї наступного року, насправді ж хотів одного — впасти на коліна і благати її прилетіти до мене. Сьогодні.

Ще ніколи в житті я не хотів так когось обійняти, як її зараз. Я усе віддав би за те, щоб вона була тут, зі мною. Щоб я міг заритися обличчям у її волосся, відчути її руки на своєму тілі, на своїй спині. Ніщо і ніхто у світі не розрадить мене так, як вона. Та я їй цього не сказав. Не зміг. Може, і варто було, але я не можу собі дозволити попросити її в останню мить кинути все й терміново прилетіти до мене.

У двері дзвонять. Намагаюся зібрати себе докупи, витягнути за чуприну з трясовини жалю, яка засмоктує мене і тягне на дно після телефонної розмови з Феллон.

Кидаю телефон на ліжко і спускаюся на перший поверх. Коли доходжу до останньої сходинки, Ієн уже відчиняє двері. Заходить Тейт і з порога обіймає його. Я не здивувався, побачивши тут Тейт і Майлза. Ієн з Майлзом були ліпшими друзями ще до мого народження, тож я радий, що Ієна є кому підтримати.

Щоправда, через це починаю жаліти себе ще більше, адже Ієнові друзі тут, з ним, а єдина людина, яку мені хотілося б побачити, майже за п'ять тисяч кілометрів звідси.

Тейт відпускає Ієна й обіймає мене. Затим заходить Майлз і мовчки обіймає Ієна. Тейт обертається і простягає руку до сумок, які тримає Майлз, але він їх не віддає.

— Не треба, — каже він і дивиться на її живіт. — Я сам занесу речі до нашої кімнати, а ти краще піди на кухню і зроби собі щось поїсти, бо ти ще й досі не снідала.

Ієн зачиняє двері й дивиться на Тейт.

— Що, він і досі не дозволяє тобі брати до рук нічого важкого?

— Так, — відказує вона й закочує очі. — Ніколи не думала, що мені набридне, що зі мною поводяться як із принцесою. Але це вже занадто! Швидше б уже народити дитя, щоб він зосередив усю свою увагу на ньому, а не мені.

— Не дочекаєшся, — усміхається Майлз. — У мене вистачить уваги на вас обох.

І йде до гостьової кімнати. Проходячи повз мене, вітається кивком голови.

— Є щось таке, з чим я могла б допомогти? — запитує мене Тейт. — Благаю, дайте мені якусь роботу. Мені треба щось робити, аби відчути себе корисною.

Я запрошую її на кухню. Побачивши штабелі контейнерів, вона завмирає.

— Боже милостивий...

— Це точно, — кажу я, обводячи очима гори харчів.

Нам уже другий день поспіль приносять ці контейнери. Кайл працював в ІТ-компанії, в якій налічується до двох сотень співробітників, а офіс розташовується за десять кілометрів від нашого дому. Здається, чи не половина його колишніх колег принесли нам їжу за ці дні.

— Ми вже забили і той холодильник, що стоїть на кухні, і той, що в гаражі. А викидати в мене рука не підіймається.

Тейт закочує рукави й проходить повз мене.

— Нічого страшного. У мене підійметься, якщо треба буде. — Вона відкриває один контейнер, принюхується, кри-

виться і швиденько закриває його. — Оце вже точно залишати не варто, — каже вона й викидає зіпсовану їжу в смітник.

Я стою посеред кухні, дивлюся на неї і вперше розумію, що в неї приблизно такий самий термін, як у Джордін. А може, навіть трішки більший.

— Коли ти маєш народити?

— За дев'ять тижнів, — відповідає вона. — На два тижні раніше за Джордін. — Вона дивиться на мене й відкриває наступний контейнер. — Як вона?

Я сідаю на стілець біля столу і протяжно зітхаю.

— Та не дуже. Ніяк не можу примусити її з'їсти бодай щось. Вона навіть з кімнати не виходить.

— А вона хоч спить?

— Сподіваюся. Вчора прилетіла її мама, але її вона теж не хоче бачити. Я мав надію, що та якось допоможе.

Тейт киває і відвертається, але я встигаю помітити, як вона змахує рукою сльозу.

— Навіть не уявляю, що вона зараз переживає, — шепоче вона.

Я теж не можу. І не хочу навіть намагатися. Мені ще стільки всього треба зробити до похорону Кайла, що я не можу дозволити собі загрузнути в потоці думок про те, яка доля чекає тепер на Джордін і їхню дитину.

Я йду до кімнати Ієна і стукаю у двері. Коли заходжу, бачу, що він одягає футболку. Очі червоні, він крадькома потирає їх і нахиляється, щоб узутися. Я удаю, ніби не помітив його сліз.

— Ти готовий? — питаю його.

Ієн киває, і ми виходимо з кімнати. Він дуже важко переживає втрату Кайла, що зрозуміло, бо ж він його брат. Але це

ще одна причина, чому я не можу дозволити собі розклеїтися. Зараз не можна. Бо я єдиний, хто тримає нас усіх укупі.

Пару днів тому я думав, що проведу сьогоднішній день з Феллон у Нью-Йорку. І навіть припустити не міг, що опинюся в похоронній агенції, де вибиратиму труну для єдиної людини в цьому світі, яка знала мене краще за всіх.

* * *

— А що ви плануєте робити з будинком? — питає мій дядько, дістаючи пиво з холодильника. Зачинивши дверцята, він знову відчиняє їх і дістає якийсь контейнер. Піднімає кришку, нюхає, потім знизує плечима і бере виделку із шухляди.

— Що ти маєш на увазі? — питаю я, поки дядько запихає до рота холодні макарони.

— Я про дім, — каже він із набитим ротом і обводить перед собою виделкою. Ковтає і наколює на виделку чергову порцію макаронів. — Я певен, що Джордін повернеться до мами, в Неваду. А ти що, житимеш тут сам-один?

Я ще не думав про це, але він має рацію. Дім досить великий, і я сумніваюся, що мені буде комфортно тут самому. Але від думки про продаж мені стає моторошно. Я живу в цьому домі з чотирнадцяти років. І якби мама була жива, вона ніколи не захотіла б, щоб ми продавали будинок. Вона й сама так казала.

— Не знаю, я ще якось і не думав про це.

Він відкриває банку з пивом.

— Якщо надумаєте продавати, обов'язково скажіть мені, я виставлю його на продаж і зроблю гарну ціну.

— Ентоні, ти серйозно? — озивається тітка позаду мене. — А тобі не здається, що зараз про це трохи зарано гово-

рити? — Потім вона переводить погляд на мене. — Вибач, Бен. Твій дядько — гімнюк.

І коли вона це сказала, я подумав, що й справді, обговорювати зі мною таке питання, щойно переступивши поріг мого дому, не вельми чемно.

Я вже збився з ліку і не можу точно підрахувати, скільки людей наразі перебуває в мене вдома. Уже майже сьома вечора, і до нас приїхали щонайменше п'ятеро двоюрідних братів. Дві пари дядьків і тіток принесли їжу. Ієн з Майлзом сидять на ґанку, на задньому подвір'ї. Тейт і досі бігає по всьому дому й прибирає, ігноруючи відчайдушні благання Майлза сісти відпочити. А Джордін... ну... Вона так і не вийшла зі своєї кімнати.

— Бене, ходи-но сюди! — гукає знадвору Ієн.

Я радію, що можу нарешті припинити неприємну розмову з дядьком і відчиняю двері, які ведуть на задній двір. Ієн з Майлзом сидять на ґанку й дивляться на подвір'я.

— Що? — питаю я

— Ти телефонував йому на роботу? — обернувшись до мене, питає Ієн. — Повідомив колег? Бо я чогось і не подумав про це.

— Так, — киваю я. — Учора телефонував.

— А отому його другу з рудим волоссям?

— Який був на весіллі?

— Так.

— Він теж у курсі. Уже всі в курсі, Ієне. Це називається фейсбук.

Він киває й знову озирається навколо. Ієн буває в нас дуже рідко, бо в нього досить щільний графік, і тепер, коли він не знає, що йому робити, чим допомогти, почувається якимсь непотрібним. Проте він помиляється. Насправді він добряче

допомагає мені лише тим, що дозволяє всім займатися самому.

Це неабияк розвантажує мізки, особливо з огляду на те, що я сьогодні не побачу Феллон, як планував.

Зачиняю двері, розвертаюсь і натикаюся на Тейт.

— Вибач, — каже вона і відступає на пару кроків. — Здається, мені вдалося вмовити Джордін щось поїсти.

Вона підбігає до холодильника і суворо зиркає на мого дядька, помітивши, як він лазить по всіх контейнерах.

— Скільки можна жерти? Збирайся, поїхали. У нас сьогодні ще вечеря з Клаудією та Біллом, — говорить йому тітка.

Обійнявши мене на прощання, вони обіцяють бути на похороні й прямують до виходу. Щойно тітка відвертається, дядько Ентоні підсовує мені свою візитівку рієлтора. Зачинивши за ними двері, я притуляюся спиною до них і полегшено видихаю.

Необхідність спілкуватися з усіма гостями — це, мабуть, найгірше, що доводиться робити, коли помирає хтось із твоєї сім'ї. Проте не пригадую, щоб у нас було стільки гостей декілька років тому, коли померла мама. Але знову-таки, тоді Кайл був живий, і він займався всіма організаційними питаннями, які сьогодні доводиться розгрібати мені. А я тоді забився до своєї кімнати, заховався від усього світу, як оце Джордін зараз. Кайл тоді про все подбав, з усім упорався, хоч і був ще доволі юним. І від усвідомлення цього мене охоплює почуття провини. Йому ж, мабуть, тоді було так само боляче, як і мені, але він мусив триматися, бо від мене не було жодної користі.

Я тру руками обличчя, мріючи про одне — щоб усе це чимшвидше закінчилося. Я хочу, аби цей день нарешті добіг кінця, настало завтра, а потім ще пережити похорон, і все.

Я просто хочу, щоб усе це вже якось уладналося. А з іншого боку, боюся того, як почуватимуся, коли все завершиться.

Щойно відступаю від дверей і йду на кухню, як знову лунає дзвінок. *Знову.* Я знесилено стогну.

— Я відчинила б, але... — говорить Тейт, яка саме проходить повз мене з тарілкою їжі.

— Якщо ти зробиш так, що вона поїсть, то я готовий розважати хоч десять мільйонів гостей.

Тейт співчутливо киває мені та йде до кімнати Джордін.

Я рвучко відчиняю двері.

Двічі кліпаю очима, щоб переконатися, що бачу її насправді.

На мене дивиться Феллон, а я від хвилювання наче онімів. Боюся, що якщо скажу бодай слово, то марево розвіється.

— Я зателефонувала б, щоб попередити, — каже вона тремтливим голосом, — але ж у мене немає твого номера. Тому я вирішила... — Вона робить різкий видих. — Я вирішила прилетіти, щоб переконатися, що з тобою все гаразд.

Я відкриваю рота, щоби щось сказати, та вона підіймає руку й зупиняє мене.

— Пробач, будь ласка, я щойно збрехала. Я прилетіла не для того, щоб переконатися, що з тобою все гаразд. І так знаю, що не гаразд. Але я не могла нічого робити після нашої розмови. Від думки про те, що сьогодні не побачу тебе і доведеться чекати ще один рік, у мене серце розривалося на шматки і...

Я ступаю крок уперед і накриваю її вуста своїми. Феллон зітхає просто мені в губи й обвиває мене руками. Я пристрасно цілую її і не можу повірити, що вона справді тут, ось стоїть переді мною. Що одразу після нашої розмови вона поїхала в аеропорт, витратила купу грошей на квиток і проле-

тіла через усю країну з Нью-Йорка до Лос-Анджелеса лише для того, щоби побачити мене. Не відриваючись від неї, заводжу її в дім. Міцно притискаю до себе, бо боюся, що, якщо відпущу, вона розчиниться в повітрі.

— Мені треба...

Феллон намагається щось сказати, але я не відпускаю її вуст, тож вона не може промовити ні слова. Зрештою вона відчиняє вхідні двері й намагається відірватися від мене. Я наважуюся відпустити її рівно настільки, щоб вона змогла сказати те, що хоче.

— Треба сказати водієві, щоб їхав. Бо я не знала, чи захочеш ти мене тут бачити.

Обійшовши її, я ширше відчиняю двері й махаю рукою водієві, а тоді зачиняю двері й беру її за руку.

Я веду її сходами нагору до своєї кімнати.

Подалі від усіх у цьому світі, тому що нікого, окрім неї, не хочу ні бачити, ні чути.

Феллон — єдина людина, яка мені сьогодні була потрібна. І ось вона тут. Прилетіла заради мене. Тому що я їй теж потрібен.

Якщо так піде й далі, я можу закохатися в неї. Просто сьогодні.

Феллон

Він зачиняє за нами двері своєї кімнати, притискає мене до себе і ми довго-довго стоїмо, притулившись одне до одного.

Щойно я купила квиток, відразу почала сумніватися, чи правильно зробила. Сотні разів була ладна розвернутися і поїхати додому. Думала, він не захоче мене бачити, зважаючи на те, що в нього сталося. Думала, а раптом він розсердиться, адже сказав, що побачимося наступного року, а я таки прилетіла без попередження.

Не очікувала побачити полегшення на його обличчі, коли він відчинив двері й побачив мене. Не думала, що він цілуватиме мене, ніби скучив за мною так само сильно, як і я за ним. А ще я навіть уявити собі не могла, що ми так довго стоятимемо й обійматимемося. Бен не сказав мені ще жодного слова, але його вчинки кричать мені мільйони маленьких «Дякую!».

Заплющую очі й стою, уткнувшись обличчям йому в груди. Однією рукою Бен обіймає мене за шию, другою міцно тримає за талію. Я могла б простояти так усю ніч. Навіть якби ми нічого більше не робили, якби він не промовив ні слова, лише заради цього варто було приїхати.

Цікаво, а він почувається так само, як і я? Він теж думає про мене зранку до вечора, як і я про нього? Чи хоче, щоб я була поряд, хай де б він був і що робив би?

Бен осипає мою голову поцілунками, а потім бере моє обличчя в долоні й нахиляє до свого.

— Досі не віриться, що ти тут, — каже він.

Я бачу, як усмішка на його обличчі бореться з відчаєм. Мовчу, бо й досі не знаю, що сказати. Просто гладжу його рукою по щоці, а затим проводжу великим пальцем по його вустах.

За цей рік він став ще привабливішим. І це не дивно. Він став справжнім чоловіком. Від юнака, якого бачила торік, не лишилося й сліду.

— Ще маєш сили, аби триматися? — питаю я, пестячи рукою його обличчя.

Але Бен не відповідає. Натомість він притискається вустами до моїх і повільно відводить мене від дверей. Потім обережно опускає мене на ліжко, головою на свою подушку. Він перериває наш поцілунок і притуляється до мене усім тілом. Затим, міцно стискаючи мене в обіймах, кладе голову мені на груди і слухає, як б'ється моє серце.

А я починаю ніжно й повільно гладити його по голові.

Ми так довго лежимо в цілковитій тиші, що я починаю думати, чи не заснув він часом. Але за декілька хвилин він з невимовним відчаєм притискає мене до себе, утикається обличчям мені в сорочку й починає плакати.

Здається, моє серце зараз вибухне мільйонами крихітних сльозинок. Мені хочеться оповити його всього собою, поки він тужить. Він плаче дуже тихо. Може, не хоче, аби я про це знала. Йому просто треба виплакатися. І я його розумію.

* * *

Хвилин за п'ять Бен поволі заспокоюється, але лише за пів години нарешті відпускає мене. Він відриває голову від моїх

грудей і лягає поруч зі мною на подушку. Я повертаюся і дивлюся на нього. Очі й досі червоні, але сліз уже немає. Він простягає руку до мого обличчя, відкидає набік пасмо волосся і вдячно дивиться на мене.

— Як це сталося? — питаю я.

Його очі знову наповнюються сумом, але він не вагається з відповіддю.

— Він повертався з роботи додому, і його автівка злетіла з дороги, — каже він. — Просто на якусь мить утратив пильність. Три секунди — і він улетів у грьобане дерево. Того вечора вони з Джордін мали їхати у відпустку. Я майже певен, що він писав їй повідомлення на мобільному, коли це сталося. Принаймні так стверджують поліціянти. Я лише сподіваюся, що Джордін ще не знає про це. І маю надію, що ніколи не дізнається.

Я тихенько починаю гладити його руку.

— Вона вагітна, — додає він.

Моя рука на мить завмирає, і я зойкаю.

— Я знаю, — каже він. — Це просто люта підстава. Цими вихідними вони мали святкувати свою першу річницю.

Я не думала про це, та після його слів одразу згадую, якою заклопотаною була Джордін торік, як нервувала, готуючись до весілля з Кайлом. А тепер, рік по тому, вона готується до похорону Кайла.

— Це дуже сумно. А коли вона має народити?

— Начебто в лютому.

Намагаюся поставити себе на її місце. Майже певна, що зараз їй двадцять чотири роки. І не можу собі уявити, як у такому юному віці втратити чоловіка, до того ж за кілька місяців до народження первістка.

Це в голові не вкладається.

— А коли тобі треба повертатися до Нью-Йорка? — питає Бен.

— Завтра вранці, першим рейсом. А сьогодні я можу переночувати в мами, якщо треба. Бо мені дуже рано вставати.

Він торкається моїх губ і шепоче:

— Ні, ти спатимеш лише в цьому ліжку.

Він хоче поцілувати мене, та його відволікає гучний стукіт у двері. За мить вони відчиняються і заходить Ієн. Він окидає мене поглядом, струшує головою і ще раз уважно придивляється.

— У твоєму ліжку якась чіка, — говорить він до Бена, вказуючи на мене.

Ми підводимось і сідаємо на ліжку. Ієн схиляє голову набік і, примруживши, дивиться на мене.

— Чекай. Здається, ми вже бачилися. Тебе звуть Феллон, так?

Відверто кажучи, приємно, що його брат запам'ятав, як мене звати. Не те щоб моє обличчя легко забути, але він абсолютно не мусив запам'ятовувати моє ім'я, однак таки запам'ятав, і це може означати тільки одне — дівчата в Беновому ліжку бувають нечасто.

— Добре, що ти приїхала, — каже Ієн. — Ви голодні? Бо я якраз піднявся сказати, що вечеря вже на столі.

Бен стогне і підводиться з ліжка.

— Дай угадаю. Знову якесь рагу з контейнерів?

— Ні, — хитає головою Ієн, — Тейт захотіла піцу, тож ми замовили, і кур'єр уже привіз її.

— Дякувати богу, — говорить Бен і допомагає мені підвестися. — Ходімо поїмо.

Бен

— Так, ану давайте ще раз, — каже Майлз і дивиться через стіл на нас із Феллон. — Отже, ви заблокували одне одного в соцмережах. Ви не знаєте телефонних номерів одне одного і не маєте жодної можливості законтактувати. Але ви зустрічаєтеся щороку, відколи вам виповнилося по вісімнадцять, так?

— Божевілля якесь, правда? — каже Феллон і ставить свою склянку на стіл.

— Це трохи нагадує фільм «Несплячі в Сіетлі», — каже Тейт.

— Нічого подібного, — відказую я, заперечно хитаючи головою. — Вони там домовилися зустрітися лише один раз.

— Точно. Ну тоді як у фільмі «Один день». Там іще Енн Гетевей знімалася.

Але я знову не погоджуюся з її порівнянням:

— Ні, там герої домовлялися зустрічатися щороку в певний день, але спілкувалися протягом року. А ми з Феллон протягом року не спілкуємося.

Не знаю, чому я так захищаюся. Мабуть тому, що всі письменники починають захищати свої ідеї, коли їх порівнюють з ідеями інших людей. Навіть якщо це робиться без задньої думки. Наша з Феллон історія унікальна, тому я й від-

чуваю, що повинен захищати її. Ба більше, я мушу захищати її за всяку ціну.

— А коли ви це припините? Чи ви плануєте отак зустрічатися до кінця життя?

Феллон дивиться на мене й усміхається.

— Ми припинимо, коли нам виповниться по двадцять три.

— А чому саме по двадцять три? — запитує Ієн.

Феллон відповідає на низку запитань, які посипалися на нас, а я підводжуся з-за столу і йду, аби підлити собі води. Обіпершись об стільницю, з кухні спостерігаю за їхнім спілкуванням.

Я дуже радий, що вона тут. Здається, ніби її присутність якось полегшує наш біль. Вона ніяк не була пов'язана з Кайлом, тож ніхто не вважає за потрібне ходити навшпиньки перед нею. Вона — наче ковток свіжого повітря, який усім нам дуже потрібен цього тижня. Я вже подякував їй, що вона прилетіла до мене сьогодні, та колись я обов'язково скажу, як багато для мене значив її приїзд.

Вона кидає на мене погляд, бачить легеньку усмішку на моєму обличчі, вибачається, встає з-за столу і йде до мене на кухню.

Відчуваю, як усе моє тіло розслабляється, коли вона обіймає мене за талію. Вона цілує мене в плече і стримує позіхання.

— Стомилася?

Вона дивиться на мене і киває.

— Так, я ж живу за нью-йоркським часом, а там зараз уже дванадцята ночі. Ти не проти, якщо я сходжу в душ перед сном?

Я підношу палець до її рота.

— У тебе щось застрягло між зубів.

Феллон відкриває рота, і я прибираю з її зуба щось схоже на шматочок зеленого перцю.

— Усе, вже нічого немає, — кажу я і швидко цілую її в губи. — І так, звісно, ти можеш піти в душ. — І підморгнувши, додаю: — Якщо потрібна буде допомога, клич.

Тут до нас підходить Ієн, спирається на стільницю і, примруживши очі, дивиться на мене.

— Ти щойно дістав у неї щось із зубів?

Я нічого не кажу, бо не знаю, як він прореагує на мою відповідь.

— Ні, я серйозно, — не вгаває він, цього разу дивлячись на Феллон. — Він вийняв щось у тебе із зубів?

Феллон нерішуче киває.

— Ого, — усміхається Ієн. — То мій братик закохався в тебе.

Я відчуваю, як Феллон уся напружується.

— Але нічого поганого в цьому немає, — саркастично зазначаю я.

Ієн хитає головою і хитро всміхається.

— Я не кажу, що це погано, Бене. Навпаки, дуже мило. Ти закохався.

— Припини, — наказую йому.

З вуст Ієна злітає безтурботний смішок, і я вперше в житті не ображаюся на його підкол. Це перша емоційна розрядка в цьому домі за останні два дні.

— Лише закохані люди роблять таке, — каже Тейт з-за столу. — Це доведений факт. Я чи то в інтернеті читала, чи ще десь.

Я беру Феллон за руку й забираю її з кухні, подалі від цих приколів.

— Добраніч, люди. У Феллон є ще деякі інші гігієнічні проблеми, з якими я повинен їй допомогти.

Чую, як вони сміються, коли ми виходимо з кухні й піднімаємося нагору.

Ми йдемо до моєї кімнати. Де проведемо цілу ніч. Разом. У моєму ліжку.

Мене трохи збиває з пантелику, що ми знову не бачитимемося цілий рік, тож я й гадки не маю, як далеко вона схоче зайти. Думаю, це залежатиме від того, як далеко вона заходила з іншими хлопцями. Певна річ, мені зовсім не хочеться думати, що вона може чи могла бути з кимось іншим, але саме в цьому й полягає сенс наших щорічних зустрічей. Я хочу бути певен, що Феллон отримує такий самий життєвий досвід, як і будь-яка інша дівчина її віку. І, зрозуміло, це означає, що вона спілкується з різними людьми. Однак щоночі, заплющуючи очі, я егоїстично молюся, щоб вона засинала у своєму ліжку сама.

Хочу розпитати її про це, але не знаю, як підступитися до такої теми.

Я відчиняю двері своєї кімнати, і ми заходимо всередину. Наразі, переступивши поріг, почуваюся зовсім інакше. Наче в мене є якісь очікування, які мають здійснитися, перш ніж ми вийдемо з цієї кімнати вранці. Чекаю, що будуть якісь особливі розмови. Чекаю, що наші тіла торкатимуться одне одного. Чекаю, що ми заснемо поряд. І обмаль часу, аби встигнути все це, перш ніж вона знову покине мене на цілий рік.

Зачинивши за нами двері, замикаю їх на замок. Феллон дивиться на ліжко й проходить уперед, а затим швидко збирає волосся у хвіст і скріплює його резиночкою, яку весь день носила на руці. Я стою і захоплено дивлюся на бездоганний вигин між її плечем і шиєю. Підходжу до неї, обіймаю

за талію і притискаюся губами до цього вигину. Обсипаю її ніжними поцілунками від плеча до вушка і назад, намагаючись вицілувати з неї всю ніяковість. Вона видає тихий звук, схожий на стогін.

— Але спершу я дам тобі помитися, — кажу я, хоча так і не наважуюся відпустити її. — Рушники під раковиною.

Феллон стискає мої руки, якими я міцно тримаю її за талію, і відривається від мене. Та перш ніж піти у ванну, вона підходить до моєї шафи.

— Можна я спатиму в якійсь твоїй футболці? — питає вона.

Я дивлюся на шафу, потім переводжу погляд на неї. Там, у шафі, на поличці лежить рукопис. Ну принаймні те, що я встиг написати на сьогодні. І дуже не хочу, аби вона прочитала бодай слово. Миттю стягую через голову футболку, в якій стою, простягаю її Феллон і кажу:

— На. Одягни цю.

Феллон бере футболку, дивиться на неї, а потім на мене, і завмирає. Вона ковтає слину, витріщаючись на мій живіт.

— Бене?

— Що?

— У тебе кубики на пресі? — говорить вона, показуючи на мій живіт.

Я сміюся й дивлюся на свій прес. Вона промовила це із запитальною інтонацією, тож я даю їй очевидну відповідь:

— Ем-м... так. Напевно.

Вона прикриває рот моєю футболкою, ховаючи усмішку.

— Ух ти! — каже вона приглушено, бо слова розчиняються у футболці. — Це мені подобається.

Наступної миті вона заходить у ванну й зачиняє за собою двері.

Феллон

Перш ніж стати під душ, перевіряю, чи добре замкнула двері. Не скажу, що я зовсім не хочу, аби він склав мені компанію, просто я ще не готова до цього. Бо для мене, за моєю особистою шкалою, приймати душ разом із кимось — це випробування значно вищого рівня, ніж будь-що інше, включно із сексом. Принаймні під час сексу я можу сховатись у темряві під ковдру.

Секс.

Я обмірковую це слово. Навіть катаю його на язику, змиваючи кондиціонер з волосся.

— Секс, — тихо промовляю я.

Яке ж усе-таки дивне слово.

Що старшою я стаю, то більше мене непокоїть думка про те, як я втрачатиму цноту. З одного боку, я відчуваю, що вже готова до цього, що вже хочу зрозуміти, у чому ж фішка того сексу. Певно, це має бути чудово, інакше секс не відігравав би таку величезну роль у житті всього людства. А з іншого боку, відчуваю якийсь острах, бо якщо виявиться, що секс мені *не подобається*, то я трохи розчаруюся в людстві як такому. Бо схоже, секс породжує купу різних проблем, і якщо він здасться мені посереднім, і я не захочу негайно продовження, то почуватимуся так, ніби весь світ мене обдурив.

Може, я трохи драматизую, але нехай. Я боюся виходити з душу, хоча змила кондиціонер з волосся ще хвилин десять тому. Я й гадки не маю, чого від сьогоднішньої ночі очікує Бен. Якщо він просто захоче спати, я його зрозумію. За цей тиждень він такого натерпівся, що й ворогу не побажаєш. Та якщо він захоче чогось іще, *окрім* сну, то я, безперечно, з ним погоджуся.

Витершись рушником, одягаю його футболку і дивлюсь у дзеркало. Мені подобається те, як вона звисає з плечей. Я ще ніколи не одягала футболку якогось хлопця, і мені завжди було цікаво, чи буде мені в ній так само зручно, як я це собі уявляла.

Мені справді дуже зручно.

Знімаю з голови рушник і кілька разів проводжу пальцями по волоссю. Потім беру Бенову зубну пасту, вичавлюю трохи собі на палець і натираю зуби близько хвилини. Закінчивши, роблю глибокий вдих, щоб заспокоїтися, потім вимикаю світло і відчиняю двері.

У кімнаті ввімкнене світло, Бен лежить на ліжку, підклавши руки під голову. Ковдру він скинув на підлогу, сам лежить у шкарпетках і трусах. Якусь мить я стою і милуюся ним, поки в нього заплющені очі. Може, він уже й заснув, та я від цього анітрохи не засмучуюся. Сьогоднішня ніч — для нього і тільки для нього, бо я знаю, як йому боляче. Я хочу допомогти йому, поки тут. І якщо йому треба поспати, зроблю все можливе, аби він виспався так, як не висипався ще ніколи в житті.

Підійшовши до лампи, вимикаю її і підіймаю ковдру з підлоги. Потім обережно сідаю на ліжко, вкриваю його ковдрою і лягаю поруч, притулившись спиною до його грудей і намагаючись не розбудити його, коли поправляю подушку.

— Йоханий!

Почувши його голос, повертаюся до нього обличчям. У кімнаті темно, тож я не знаю, чи він прокинувся, чи розмовляє вві сні.

— Що таке? — пошепки питаю я.

І відразу ж відчуваю, як він обіймає мене рукою і підсуває ближче до себе.

— Я навмисно не вимикав світло, щоб подивитися на тебе, коли ти вийдеш з ванної у моїй футболці. Але ти приймаєш душ якось нереально довго, і, здається, я трохи задрімав.

— Футболка ще досі на мені, — відказую я, усміхаючись. — Хочеш, аби я ввімкнула світло?

— Бляха-муха, авжеж, будь ласка.

Я сміюсь і перекочуюся ближче до лампи. Вмикаю світло і знову дивлюся на нього. Бен, не моргаючи, пожирає мене очима.

— А встань, будь ласка, — каже він, піднімаючись на лікті.

Я встаю, але наші погляди не перетинаються. Його очі блукають по моїх стегнах, талії і грудях. Не маю нічого проти того, що він не дивиться на моє обличчя. Його футболка завдовжки на кілька сантиметрів вища моїх колін. Вона достатньо довга, щоб він не міг напевно визначити, є на мені зараз трусики чи немає. І достатньо коротка, аби він зараз *молився,* щоб трусиків на мені не було. Його погляд знову ковзає по моїх ногах, і він починає говорити дуже повільно, наче декламує вірш:

— Єдине море, що я бачив,
То була гойдалка,
В якій каталась ти.
Лягай, розслабся

І дозволь мені
Розбитись кораблем
Об твої стегна.

Бен повільно підводить очі вгору, поки не зустрічається з моїми.

— Ділан Томас, — каже він.

Я повільно видихаю.

— Ого, — дивуюся я. — Справжня порнопоезія. І таке буває?

Бен ліниво усміхається, піднімає вгору палець, показує на мене й каже:

— А тепер я хочу, щоби ти віддала мені мою футболку.

— Зараз?

— Так, — киває він. — Прямо зараз. І перш ніж вимкнеш світло. Знімай футболку, вона моя.

Я нервово сміюсь і тягнуся рукою до лампи. Він, не чекаючи, поки я вимкну світло, підскакує, біжить по матрацу й зістрибує на підлогу просто переді мною. Його погляд грайливий, але разом із тим суворий і безкомпромісний. Він хапає футболку за край і, не вагаючись, стягує її з мене. Потім кидає її кудись позаду себе, і я стою перед ним оголена й знерухомлена, а він буквально пожирає очима кожен сантиметр мого тіла. А за мить судомно зітхає.

— Йохана гичка, — шепоче він.

Я стою й не можу пригадати жодного разу, навіть до пожежі, коли б ще почувалася такою гарною. Бен поїдає мене очима так, наче це неабиякий привілей для нього. Коли він нахиляється й бере в долоні моє обличчя, мої вуста розкриваються самі собою, очікуючи його поцілунку. Я ще ніколи нічого так сильно не хотіла, як прагну зараз поцілувати його.

Бенові губи вологі, і він цілує мене так, наче я цілком і назавжди належу йому. Язик брутальний і безпощадний, і мені це подобається. Мені подобається почуватися такою бажаною. І коли його пальці повільно опускаються вниз по моїй спині, я раптом розумію, що напруга — це зовсім не обов'язковий фактор для поцілунку на десять балів. Тому що в цьому поцілунку напруги немає і близько, а він уже тягне на тверду дев'ятку.

Бен рвучко притискає мене до себе, і я своїми оголеними грудьми відчуваю його груди.

І тепер цей поцілунок уже тягне на тверду десятку.

Розвернувшись, він опускає мене на ліжко, сам лягає поряд, обличчям до мене. І не відриває свої вуста від моїх. Я тихо, пристрасно стогну, сама дивуючись звукам, які пробуджують у мені його поцілунки.

Мені вже навіть байдуже, що світло й досі увімкнене. Якщо це означає, що Бен знову дивитиметься на мене так, як дивився до цього поцілунку, то нехай вмикає хоч *усі* лампочки в домі. Якби могла, то ще й від себе лампочок додала.

— Феллон, — раптом промовляє він, відірвавшись на мить від моїх вуст. Я розплющую очі й бачу, що він дивиться на мене. — Ми з тобою читали однакові книжки. Ти знаєш правила. Якщо захочеш, аби я зупинився або діяв повільніше, просто...

Я хитаю головою.

— Усе прекрасно, Бене. Навіть ідеально. Якщо раптом я чогось не схочу або почну хвилюватися, я скажу тобі, обіцяю.

Він киває, та все одно мені здається, що він хоче сказати ще щось. Або спитати. І тут я пригадую, що ми ніколи не говорили на цю тему.

— Я ще ніколи не робила цього, але це зовсім не означає, що я не готова, — кажу я і відчуваю, як його тіло ледь помітно напружується.

— То ти незаймана, — говорить він, і це звучить радше як ствердження, ніж запитання.

— Так, але це триватиме ще хвилин десять, не більше.

Почувши мій коментар, він усміхається, та потім його знов охоплює хвилювання. Його погляд вмить стає зосередженим, а усмішка якоюсь похмурою.

— Феллон, — говорить він, похитуючи головою, — я не хочу бути в тебе першим. Але я точно хочу бути в тебе останнім.

Я тихо зітхаю, коли усвідомлюю його слова. Він мене не цілує, але лише за таку фразу ця мить заслуговує дванадцяти балів. Торкаюся пучками його щоки й усміхаюся до нього.

— А я хочу, щоб ти в мене був і першим, і останнім.

Його очі робляться серйозними, він накриває мене своїм тілом і міцно обіймає. Я відчуваю, як він притискається до мене твердим членом і ледве стримуюся, щоб не застогнати.

— Феллон, такими словами не розкидаються.

А я й не думала розкидатися ними. Я сказала їх абсолютно серйозно.

І раптом я вперше розумію, що мені начхати на ті п'ять років. Мені начхати на те, що мені зараз не двадцять три. Наразі мене цікавить лише Бен. А ще те, як я з ним почуваюся. І те, що мені вже несила терпіти.

— Я хочу, щоб ти був *тільки* мій, — кажу я тихо, але рішуче.

Він скрикує, наче від болю, та тепер я вже знаю, що це хороший знак. Навіть дуже хороший.

Бен проводить пальцем по моїх губах.

— Я теж *хочу* бути тільки твоїм, Феллон. Я хочу цього понад усе на світі. Але сьогодні цього не станеться, якщо ти не пообіцяєш, що я зможу почути твій голос завтра й у всі наступні дні.

Я киваю, здивована, що ми говоримо про це. Я навіть не могла собі такого уявити, коли сідала вранці на літак. Але знаю, що це правильно.

Я ніколи більше не зустріну хлопця, з яким почуватимусь так само, як із ним.

Таке щастя випадає тільки раз у житті.

— Обіцяю, — говорю я.

— Я серйозно, — каже він. — І я хочу, щоб ти дала мені свій номер телефону, перш ніж вранці полетиш додому.

— Я дам тобі свій номер, — знову киваю я. — Я *хочу*, щоб він у тебе був. А ще я дам тобі адресу своєї електронної пошти. Я навіть готова піти й купити принтер із факсом, щоб дати тобі й цей номер.

— Кицюнька, — каже він, знову всміхаючись. — Ти вже зробила цей секс найкращим у моєму житті, а я ще навіть не увійшов у тебе.

Я прикушую губу й пробігаю пальцями по його руках угору, аж до самої шиї. Потім ніжно торкаюся його обличчя.

— То чого ж ти чекаєш?

Він смішно пирхає.

— Мабуть, чекаю, поки прокинуся. — Він нахиляється і цілує мене в шию. — Бо зараз я сплю, правда?

Я заперечно хитаю головою, а він притискається до мене стегнами. Я стогну, відчуваючи, що ніжні поцілунки, якими Бен осипає мою шию, стають дедалі пристраснішими.

— Ні, я *точно* сплю, — шепоче він і пестить губами мою ключицю, ніжно торкається кінчиком язика шиї й повільно

проводить ним угору, доки його губи не натрапляють на мої. Нічого сексуальнішого я ще ніколи не відчувала.

Секунди перетворюються на хвилини. Пальці перетворюються на руки. Збудження перетворюється на муку. А мука перетворюється на неймовірну насолоду.

Його труси вже на підлозі. Демонструючи надзвичайну силу волі, він притискається до мене, але не входить усередину.

— Феллон, — шепоче він, повільно рухаючись своїми губами по моїх. — Дякую тобі за цей прекрасний подарунок.

Його слова ніби шурхотять над моїми губами. І тут він накриває їх нестримним поцілунком. Усе моє тіло стискається від різкого болю, який пронизує мене, коли Бен уходить у мене. Але ми ідеально пасуємо одне одному, тож за мить біль стає лиш невеличкою незручністю.

Це прекрасно.

Він прекрасний.

І якимось чином від того, що він так дивиться на мене, я починаю вірити, що і *я* прекрасна.

Він притискається губами до мого вуха й шепоче:

— Ніякими написаними словами не передаси красу цього моменту.

У перервах між стогонами я всміхаюся.

— А як же тоді ти про це писатимеш?

Він ніжно цілує мене в кутик рота.

— Мабуть, цю частину мені доведеться зробити менш виразною...

***

Не певна, що після сексу має здаватися, наче ти щойно віддала частку себе людині, яка входила в тебе, але саме так

я й почуваюся. Таке враження, що тієї миті, коли ми з'єднали наші тіла, крихітні часточки наших душ так розхвилювалися від бурхливих емоцій, що аж збентежились, і шматочок його душі полетів до мене, а шматочок моєї — до нього. І наразі це найсильніша емоційна мить, яку мені доводилося пережити з іншою людиною.

Я відчуваю, як тепло піднімається вгору моїм обличчям, наче я зараз заплачу, але стримую сльози. Чудово розумію, що після такого не зможу просто взяти і сказати йому «па-па». Це розірве мене на шматки. Буде навіть гірше, ніж торік. Тепер я не зможу прожити жодного дня, якщо в цьому дні не буде Бена. Після того, що наразі сталося, це просто нереально.

Він лагідно обіймає мене. Хоч минуло вже декілька хвилин — він навіть устиг сходити в душ і повернутися в ліжко — Бен і досі дихає так важко, наче вийшов із мене секунду тому. Думаю, мені подобається ця частина статевого акту. Підсумок. Спокій. Відчуття близькості. Хоча сам фізичний контакт уже закінчився.

Він торкається губами мого плеча — того, яке зі шрамом — і дарує найніжніший у світі поцілунок. Цей поцілунок такий витончений і довершений, що здається мені чимось значно більшим за поцілунок. Він радше схожий на обіцянку, і я б зараз віддала все на світі за те, щоб прочитати його думки.

— Феллон, — шепоче він, підсуваючи мене ближче до себе. — Хочу дещо сказати тобі з приводу тих любовних романів, які ти примусила мене прочитати.

— Я примусила тебе прочитати лише п'ять. А решта — то була вже твоя власна ініціатива.

Він повільно проводить носом уздовж мого підборіддя, доки його губи не опиняються біля мого вуха.

— Так от, — продовжує він, — я думав про деякі речі, які хлопець може сказати дівчині, коли вони наодинці. Ну, ті, які ми з тобою пообіцяли не говорити одне одному. Типу, що я ніколи не скажу тобі, що я оволодів тобою. Я знаю, ми сміялися з цього, але... *йохана бамбетля!* — Бен схиляється наді мною і дивиться на мене так пильно, що я ледве витримую його погляд. — Ніколи досі мені так сильно не хотілося щось сказати, як цю фразу, коли був у тобі. Довелося докласти титанічних зусиль, аби стриматися.

Ніколи не думала, що звичайні слова можуть довести мене до сліз.

— Якби ти сказав мені щось таке... я не просила б тебе припинити.

Бен ковзає губами по моїй щоці, доки не дістається до вуст.

— Я не скажу тобі нічого такого, доки ти *справді* не станеш моєю.

Він обіймає мене обома руками, пригортає до себе і мовчки про щось благає. Я відчуваю це. Я відчуваю його відчай.

— Феллон, — каже він, і слова застрягають у нього в горлі. — Я не хочу прощатися з тобою, коли ми прокинемося вранці.

Від цих слів у моєму серці утворюється величезна діра.

— Тепер у тебе буде мій номер телефону. І ти зможеш телефонувати мені.

— Щодня? — з надією питає він.

— Я дуже сердитимуся, якщо ти не телефонуватимеш щодня.

— А двічі на день можна?

Я сміюся.

— А можна ми *бачитимемося* щодня?

Я заперечно хитаю головою, тому що це справді неможливо.

— Це буде трохи задорого, — кажу йому.

— Ні, якщо ми житимемо в одному місті.

Я миттю перестаю всміхатися. Але не тому, що мені не подобається те, що я щойно почула, а тому, що це зовсім не схоже на безневинний коментар. Людина не говоритиме, що готова переїхати на інший кінець країни, якщо вона справді не має наміру це зробити.

Я намагаюся проковтнути клубок, який підступив до горла.

— Я не зрозуміла, ти про що, Бене?

Він перекочується на свою половину і підпирає голову рукою.

— Я думаю продати будинок, якщо Ієн не заперечуватиме. Мама Джордін каже, що та повернеться до неї, у рідний дім. Кайл помер. Ієн буває тут украй рідко. А єдина людина, з якою я хочу бути поряд, живе в Нью-Йорку. То мені цікаво, що вона думає з приводу того, що я переїду ближче до неї.

Повірити не можу, що ми наразі це обговорюємо. Як я знаю, такі речі не варто говорити в поспіху, а тим паче після сексу, коли в головах паморочиться. І разом з тим розумію, що понад усе на світі хочу бачити його щодня. Хочу, аби він став частиною мого життя.

Тільки є одна невеличка деталь.

— А як же книжка? — питаю його. — Ми ж мали зустрітися ще тричі. Ти що, не хочеш закінчувати її?

Якусь коротку мить він обмірковує моє запитання, а потім повільно хитає головою.

— Ні, — каже він просто і щиро. — Якщо це означає, що через неї ми не зможемо бути разом, то нащо вона мені здалася, та книжка?

Я уважно дивлюся йому в очі й бачу, що він не жартує.

Бен каже це абсолютно серйозно. Він справді хоче переїхати до Нью-Йорка. Я теж до безтями цього хочу.

— Тоді тобі треба буде купити теплу куртку.

Його обличчя осяває несмілива усмішка. Він гладить мене рукою по щоці, проводить великим пальцем по вустах і каже:

— І жили вони довго й щасливо.

* * *

Учора ввечері, коли Бен відчинив мені двері і я побачила його вперше за рік, помітила, що кожна його клітинка просякнута болем. Наче після братової смерті він постарів на п'ять років.

Але зараз він точнісінько такий самий, як того дня, коли ми вперше зустрілися. Скуйовджений і неохайний. Дуже милий. Прекрасний. І нарешті спокійний.

Я легенько цілую його в щоку й тихо встаю з ліжка, щоб не розбудити. Одягнувшись, вислизаю з кімнати і йду на перший поверх, щоб подивитися, може, там треба щось прибрати. А тоді планую знову піднятися до Бена й розбудити його, щоб попрощатися.

Зараз майже четверта ранку. Звісно, я не думала, що когось там застану о такій порі. Але Джордін сидить за барною стійкою.

Щойно заходжу на кухню, вона відразу дивиться на мене. Очі червоні, набряклі, але вона не плаче. Перед нею лежить велика коробка з піцою, і вона бере звідти величезний шматок пепероні.

Почуваюся ніяково, бо якось невчасно приперлася сюди. Бен говорив, що останні кілька днів Джордін хотіла лише одного — щоб їй дали спокій. Тож майнула думка, що краще

зараз повернутися до Бенової кімнати, аби не мозолити їй очі. Певно, вона помічає мої вагання, тому що мовчки підсовує коробку до мене.

— Ти голодна? — питає вона.

Відверто кажучи, є трохи. Тож умощуюся біля неї і беру шматок піци. Ми сидимо мовчки, поки вона не доїдає другий кусень. Потім устає і кладе коробку з піцою в холодильник. А коли повертається, дає мені банку содової.

— То це ти та дівчина, про яку Бен пише книжку?

Моя рука із содовою завмирає в повітрі. Почуваюся приголомшеною, що вона знає про неї. Учора за вечерею, здавалося, ніхто нічого не знав про його книжку. Я знову киваю і відпиваю содової.

Джордін видавлює із себе усмішку і дивиться на свої руки, складені на столі.

— Бен — чудовий письменник, — каже вона. — Думаю, книжка принесе йому успіх. Цікава ідея.

Я прокашлююся, сподіваючись, що вона не почує, як я шокована почутим.

— А ти вже щось читала з неї?

— Невеликі шматки й уривки, — відказує вона, усміхаючись. — Бен сім разів подумає, перш ніж дасть мені щось почитати. Але за фахом я мовознавець, тож іноді він радиться зі мною.

Я роблю ще один ковток. Просто аби чимось зайняти рота й нічого більше не питати. А розпитати хочеться ой як багато. Але стримуюся, бо не хочу, аби вона знала, що я не прочитала з Бенової книжки жодного слова.

— Кайл так радів за нього, коли він підписав угоду з агентом.

Коли вона згадує про Кайла, її очі затуманюються слізьми.

Я відвертаюся й дивлюся в інший бік.

У нього є агент?

Чому він не сказав, що підписав угоду з агентом?

— Як він? — питає Джордін.

— Бен?

— Так, — киває вона. — Бо я й досі ні з ким не говорила. Знаю, це дуже егоїстично з мого боку, адже не самій мені боляче. Але я просто...

Я накриваю своєю рукою її долоню й стискаю її.

— З ним усе гаразд. І він усе розуміє, Джордін. Усі все розуміють.

Узявши серветку, вона витирає сльозу. Я дивлюся, як вона намагається стримуватись, і в мене аж серце крається. Дуже боляче за неї, а надто коли подумаю, що їй доведеться пережити самій.

— Просто мені дуже погано. Я зосередилася лише на собі, останні два дні я думала тільки про свою втрату і навіть не замислювалася над тим, як важко тепер Бену з Іеном. Розумієш, вони обоє тут живуть, а тепер вони застрягли з дівчиною, яка от-от народить дитину. Я дуже не хочу, щоб вони почувалися зобов'язаними допомагати мені, але... Насправді я зовсім не хочу повертатися в Неваду. Я не хочу знову жити зі своєю матір'ю, адже мій дім — тут. Я просто... — Вона закриває руками обличчя. — Я не знаю, що мені робити. Я не хочу ні для кого бути тягарем. Але боюся, що сама з цього не вигребуся.

Я обіймаю її, і вона починає плакати мені в сорочку. Я й гадки не мала, що вона не хоче повертатися в батьківський дім, жити з мамою. Цікаво, а Бен знає про це?

— Джордін.

Ми обоє підіймаємо голови на Бенів голос. Він стоїть у дверях кухні геть спантеличений.

Угледівши його, Джордін починає плакати ще сильніше. Він підходить і обіймає її. Я встаю й обходжу барну стійку, щоб не заважати їм.

— Нікуди ти звідси не поїдеш, чула? — каже він. — Ти моя сестра. Ти сестра Ієна. І наш племінник зростатиме в тому домі, в якому ви з Кайлом планували його ростити. — Бен відхиляється трохи назад і прибирає пасмо волосся з її обличчя. — Пообіцяй, що дозволиш допомагати тобі?

Джордін киває, витираючи сльози. Вона ледве встигає видавити із себе «дякую» у коротких перервах між схлипуваннями.

Я більше не можу дивитися, як вона плаче. Сама вже ледве стримую сльози, бо розумію, як їй страшно. Тому біжу сходами нагору до Бенової кімнати, де спробую бодай трохи заспокоїтися. Думки одна за одною снують у голові, але здебільшого це страхи. Боюся, що він прийняв надто поспішне рішення щодо переїзду. Боюся, що коли скажу, як сильно хочу, аби він таки переїхав до Нью-Йорка, то він так і зробить. Але ж він значно потрібніший тут, потрібніший Джордін. І це не кажучи вже про те, що він втратить, якщо кине писати книжку. Я розумію: що правдивішою буде історія, то більше в нього шансів продати книжку. Так, я дуже хотіла б розпочати справжні серйозні стосунки вже зараз, але це не те, про що ми домовлялися спочатку. Якби ми не дійшли згоди зустрічатися щороку дев'ятого листопада, він вже давно закинув би книжку, на яку, як я розумію, його агент покладає великі надії.

А мені й досі не віриться, що в нього є агент.

Це ж дуже важливо, і я не розумію, чому Бен не сказав мені ні слова. Припускаю, що сьогодні він готовий відмовитися від книжки. Але ж немає ніяких гарантій, що він не пожалкує про

це завтра. Тож боюся, що це рішення він приймає на емоціях, які переповнюють його останні дні. Дуже не хочу, аби він прийняв якесь серйозне рішення, як-от переїхати в інший кінець країни, а потім шкодував про це. Звісно, я віддала б усе, лиш би бачити його щодня. Однак ще більше я хочу, щоб він почувався щасливим від прийнятих рішень. Я розумію, три роки для нас — це дуже багато, і тягтимуться вони довго. Але ці три роки можуть неабияк вплинути на успіх його як письменника. Той факт, що наша історія правдива, має припасти читачам до душі, і хоч я ще не прочитала жодного слова з його книжки, переконана, він мусить її закінчити.

Не хочу, аби через мене він не завершив розпочате. Колись, через багато років, він, згадавши сьогоднішній день, сам собі дивуватиметься, як міг прийняти таке рішення. Водночас з тим ніхто не каже, що ми не будемо разом. Якщо нам судилося, то три роки не мають значення. Зате він здійснить свою мрію і завершить книжку, яку пообіцяв написати.

Завдяки Бену моє життя дуже змінилося. Якби не він, я ніколи не повірила б у свої сили, не повірила б у себе. І точно не наважилася б ходити на прослуховування. Він з'являється в моєму житті лише раз на рік, але справляє на мене колосальний позитивний вплив. І я ніколи собі не пробачу, якщо справлятиму на нього і його життя протилежний ефект.

І це все ще без урахування того, що я з'ясувала за останні десять хвилин. Бен ніяк не може переїхати до Нью-Йорка, поки він потрібен своїй сім'ї, причому більше, ніж будь-коли. Він значно потрібніший Джордін тут, ніж мені в Нью-Йорку. Бен та Ієн мусять побути певний час із нею. І я не хочу бути тією мерзотницею, яка переконуватиме його покинути Джордін у скрутний для неї час.

Хапаю телефон і викликаю таксі, поки не передумала.

Бен

Я саме зачиняю двері до кімнати Джордін, як раптом чую, що Феллон спускається сходами вниз. Обходжу сходи з іншого боку, щоб перестріти її, а вона скрикує від несподіванки й притискає руку до серця.

— Ти налякав мене, — каже вона, сходячи з останньої сходинки. — Як вона?

Я дивлюся на двері кімнати Джордін.

— Трохи краще, — відказую. — Мабуть, піца таки допомогла.

Феллон схвально усміхається.

— Насправді їй допомогла не піца, Бене.

І вона робить ще два кроки, але цього разу до виходу. Лише тепер я нарешті помічаю, що на плечі в неї висить сумка і вона взута. Схоже, що готова їхати.

Феллон переминається з ноги на ногу, потім знизує плечима, наче я щось спитав її, а потім знову дивиться на мене.

— Трохи раніше...

— Феллон, — перебиваю я її. — Благаю, тільки не кажи, що ти передумала.

Вона піднімає очі вгору, наче намагається стримати сльози.

Ні, вона не передумала. Вона не може так вчинити.

Я підбігаю до неї й хапаю за руки.

— Будь ласка! У нас усе вийде. Можливо, я не зможу переїхати просто зараз, але приїду пізніше. Тільки нехай спершу тут усе трохи владнається.

Феллон стискає мої руки й зітхає.

— Джордін сказала, що в тебе з'явився агент.

Її голос звучить дещо ображено, і вона має на це повне право. Я мусив би повідомити їй це сам. Та голова в мене сьогодні була забита трохи іншим.

— Так, — киваю я, — пару місяців тому. Я надіслав ідею свого твору декільком агентам, і один із них відгукнувся. Йому дуже сподобалося. — Розумію, до чого йдеться, і хитаю головою: — Але це не має жодного значення, Феллон. Я можу написати щось інше.

По стіні пробігають мерехтливі вогники, вона обертається, щоб глянути у вікно. Приїхало таксі.

— Будь ласка, — благаю я. — Хоча б дай мені свій номер телефону. Я завтра зателефоную, і ми з усім розберемося, гаразд?

Намагаюся говорити рівно і спокійно, але з кожною секундою дедалі важче приховати паніку, що наростає в мене в грудях.

Феллон дивиться на мене, і в її погляді я бачу жаліть.

— Бен, останні кілька днів були надто емоційними. І з мого боку було б нечесно дозволити тобі прийняти таке рішення просто зараз.

На коротку мить вона притуляється губами до моєї щоки, потім розвертається і прямує до дверей. Я йду за нею, сповнений рішучості не дати їй так швидко передумати.

Підійшовши до таксі, Феллон розвертається і дуже серйозно дивиться на мене.

— Я ніколи не пробачу собі, якщо не допоможу тобі йти до здійснення твоєї мети, як ти допоміг мені йти до здійснення моєї. Тож, будь ласка, не проси мене більше ні про що. Я не хочу, аби через мене ти відмовився від своєї мрії. Це нечесно.

Я чую відчай у її словах, і всі мої аргументи так і залишаються невимовленими. Феллон обіймає мене, уткнувшись обличчям мені в шию. Я тримаю її дуже міцно, сподіваючись, що вона відчує, як сильно я хочу, аби вона залишилася зі мною, і передумає. Але вона непохитна. Відпустивши мене, вона відчиняє дверцята таксі.

Досі в мене ніколи в житті не виникало бажання застосувати грубу фізичну силу до дівчини, але зараз нестерпно хочеться штовхнути її на землю і тримати, доки поїде таксі.

— Я прилечу наступного року, — каже вона. — Познайомлюся з твоїм племінником. Зустрінемося в тому самому ресторані, гаразд? На тому самому місці, у той самий час?

Що?

Ми точно провели останні вісім годин разом? Чи вона скотилася зі сходів і вдарилася головою?

Ні, я не погоджуюся на це. Вона з дуба впала, якщо думає, що я просто помахаю їй ручкою і скажу: «Ну гаразд, побачимося за рік». Я категорично хитаю головою і рішуче зачиняю дверцята таксі, не дозволяючи їй сісти в автівку.

— *Ні,* Феллон, не можна спершу сказати, що ти кохаєш мене, а потім забрати свої слова назад, бо ти вирішила, що так для мене буде краще. Так не робиться.

Мої слова лякають її.

Мабуть, вона сподівалася, що я відпущу її без сварок і зайвих слів, але вона не з тих дівчат, яких обираєш для одного поєдинку.

Вона з тих, за кого воюєш на смерть.

Вона притуляється спиною до автівки і схрещує руки на грудях. Дивиться униз, а я не зводжу з неї пильного погляду.

— Бене, — каже вона ледве чутно, — тобі не треба їхати до Нью-Йорка. Ти потрібен тут. Інакше ти тільки відволікатимешся і не закінчиш свою книжку. Залишилося ще якихось три роки. Якщо нам судилося бути разом, то три роки — це ніщо.

Я сміюся, але смішок виходить коротенький і непереконливий.

— Судилося бути разом? Ти себе чуєш, Феллон? Це тобі не котрась із твоїх казочок. Це реальне життя, а в реальному житті іноді доводиться добряче рвати дупу задля того, щоб бути щасливими разом! — Хапаюся за голову й відступаю від неї на крок, намагаючись опанувати себе. Але щойно подумаю, як просто Феллон може сісти в це таксі і не бачитись зі мною увесь наступний рік, мене знову розриває на шматки. — Коли ти знаходиш свою любов, то повинен тримати її. Учепитися за неї обома руками й робити все можливе, щоб не втратити її. Не можна отак узяти та відійти від неї подалі, сподіваючись, що вона дочекається, коли ти будеш готова.

Не знаю, звідки в мені це все. Я ніколи не сердився на Феллон.

Але зараз я страшенно розлючений. Бо це дуже боляче. Боляче усвідомлювати, що після всього, що відбулося в моїй кімнаті, вона вирішила, що це для неї ні хріна не важить. Що *я* для неї ні хріна не важу.

Широко розкривши очі, вона спостерігає, як я борюся з усіма можливими емоціями, які в принципі бувають у людей.

А цей тиждень виявився надто щедрим на них. Починаючи зі смерті Кайла, розмови з Феллон учора вранці, зустрічі з нею на порозі свого дому і закінчуючи коханням у моєму ліжку. Якби мені треба було у вигляді графіка зобразити емоції, які охоплювали мене впродовж цього тижня, то в мене вийшов би зиґзаґ.

Помітивши, як Феллон скоса зиркає на таксі, припускаю, що вона ще раз обмірковує своє рішення.

Підходжу до неї, кладу руки їй на плечі, привертаючи до себе її увагу.

— Не їдь від мене отак.

Її плечі здригаються від зітхання. Вона легенько хитає головою.

— Бене, зрозумій, я не кидаю тебе. Я не роблю нічого такого, про що ми не домовлялися б під час нашої першої зустрічі. Я лише додержуюся правил, от і все. Ми домовилися про п'ять років. І так, я згодна, у твоїй кімнаті у нас сталася невеличка накладка, і ми ледь не виявили слабкодухість...

Я перебиваю її.

— Накладка? — питаю я, показуючи на свій дім. — Ти щойно назвала наше спільне рішення почати серйозні стосунки... *накладкою?*

Її обличчя вмить стає винуватим, але я не хочу слухати її виправдань. Мабуть, я помилився, бо коли кохався з нею, то був певен, що мало кому на цьому світі пощастило пережити те, що переживаємо ми. Якби вона бодай на краплину відчувала те саме, що й я, то хріна лисого ляпнула б зараз таку фігню.

Судома прошиває мій шлунок, і я докладаю всіх зусиль, аби не скорчитися від болю. Тримаюся мужньо і даю Феллон

останній шанс. Дуже хочу, аби вона підтвердила, що я не нафантазував собі те, що відбулося між нами вчора.

Я ніжно обхоплюю її обличчя руками і проводжу великими пальцями по щоках, піднімаючи голову, щоб вона подивилася на мене. Феллон нервово ковтає слину, і я розумію, що моя поведінка змушує її нервувати.

— Феллон, — кажу я якомога спокійніше, — мені начхати на книжку. Я не хочу її закінчувати. У цьому житті мені потрібна лише ти. Хочу бути з тобою щодня. Хочу бачити тебе щодня. Я тільки почав закохуватися в тебе. Та якщо ти не хочеш закохуватися в мене, скажи про це просто зараз. Чи хочеш ти, аби я став частиною твого життя не лише на дев'яте листопада? Якщо скажеш «ні», я розвернуся й піду в дім, і все буде так, як було доти, доки ти не з'явилася тут учора. Я й далі працюватиму над книжкою, і ми побачимося наступного року. А якщо ти скажеш «так»... Якщо ти скажеш, що хочеш бути зі мною щодня упродовж наступного року, хочеш закохуватися в мене, тоді я поцілую тебе. І обіцяю, що це буде на одинадцять балів. А потім я кожен божий день старатимуся довести тобі, що ти зробила правильний вибір.

Я міцно тримаю її обличчя. А вона не зводить з мене пильного погляду.

Потім у кутиках її очей збираються сльозинки і стікають по щоках. Вона хитає головою.

— Ні, Бене, так не можна...

— Феллон, скажи «так» чи «ні». Це все, що я хочу почути.

Благаю, скажи «так». Благаю, скажи, що ти теж тільки почала закохуватися в мене.

— Цей рік ти маєш бути тут, зі своєю сім'єю. Ти знаєш це не гірше за мене. І стосунки по телефону нам наразі зовсім не потрібні. Бо замість того, щоб зосереджуватися на своїх

цілях, ми щохвилини прагнутимемо поговорити одне з одним. Ми все переробимо і підлаштуємо так, щоб бути разом, а це неправильно. Принаймні тепер. Треба закінчити розпочате.

Усі її слова влітають мені в одне вухо і вилітають у друге, бо це зовсім не та відповідь, яку я хотів почути. Я нахиляюся доти, доки наші очі опиняються на одному рівні.

— Так. Чи ні?

Здригнувшись, вона вдихає повітря. А потім, докладаючи зусиль, щоб голос прозвучав щиро, каже:

— Ні. Ні, Бене. Повертайся в дім і закінчуй свою книжку.

Ще одна сльоза стікає по щоці, але цього разу з *мого* ока. Відступаю на крок назад і відпускаю її. Феллон сідає на заднє сидіння таксі й опускає віконце. Але я не дивлюся на неї. Стою, втупившись у землю й чекаючи, коли вона розколеться навпіл і проковтне мене цілком.

— Понад усе я хочу одного — щоб увесь світ сміявся з тебе, Бене. — Я чую сльози в її голосі. — А цього не станеться, якщо я не зроблю для тебе те, що ти зробив для мене того дня, коли ми зустрілися. Ти відпустив мене. І *надав* мені сил. Я хочу віддячити тобі тим самим. Хочу, аби ти йшов за своєю пристрастю, а не за велінням серця.

Таксі починає здавати назад, і в мене мелькає думка, що, може, Феллон нарешті зрозуміє, як переплуталися в неї пріоритети. Тому що моя пристрасть — це *вона*. А книжка — то було так, лише для відмазки.

Якусь мить розмірковую, чи не кинутися за нею й не влаштувати сцену, як у любовних романах.

Я міг би побігти за таксі, а коли воно зупинилося б, я відчинив би дверцята, згріб її в обійми і сказав би, що кохаю її понад усе на світі. Що я закінчив закохуватися в неї, щойно

почавши. Бо вся наша зустріч була, як вихор. Усе відбулося за лічені секунди. Це було стрімке кохання. Але вона ненавидить стрімке кохання. І, як я розумію, ненавидить і нестрімке кохання. І навіть повільне кохання, яке розвивається зі швидкістю руху равлика. І кохання загалом, і...

— Бляха-муха!

Я голосно лаюся посеред порожньої вулиці, бо нарешті отримую те, що заслужив.

ЧЕТВЕРТЕ
9 ЛИСТОПАДА

У своїй темряві
Вона мовчить.
У моїй темряві —
Вищить-кричить.

Бентон-Джеймс Кесслер

Феллон

Ще ніколи в житті так не хвилювалася, навіть того вечора, коли мене викликали в театр на заміну, а потім виявилося, що я не потрібна.

Я приїхала на годину раніше, але наш столик виявився зайнятий, тож я сіла за сусідній. Постукую пальцями по столу і дивлюся на двері щоразу, коли хтось заходить або виходить.

І гадки не маю, як почати цю розмову. Як сказати йому, що відразу зрозуміла, що зробила найбільшу помилку у своєму житті, щойно таксі від'їхало? Як сказати йому, що я прийняла те миттєве рішення заради його блага? Бо думала, що допоможу йому, якщо скажу, що не хочу закохуватися в нього. І найважливіше: як повідомити йому, що я повернулася до Лос-Анджелеса лише заради нього? Ну гаразд, *не лише* заради нього. Декілька місяців тому в моїй кар'єрі відбулися значні зміни. Коли я працювала в аматорському театрі, актори часто питали в мене поради, бо вірили в те, що я доволі компетентна. Можна навіть сказати, що я навчала їх акторської майстерності. Я залюбки допомагала їм, і з часом зрозуміла, що мені подобається навчати акторів більше, ніж *грати* самій.

Минуло декілька місяців, і я остаточно переконалася, що моя мета стати акторкою остаточно вичерпала себе. Люди змінюються, розвиваються. Життєві уподобання теж змі-

нюються, і моє прагнення стати акторкою переросло в бажання допомагати людям розвивати їхні таланти.

Я по всій країні розглядала різні варіанти акторських шкіл, та оскільки мама, Ембер і Бен живуть у Лос-Анджелесі, не треба було бути провидцем, щоб здогадатися, яке місто я врешті обрала.

І хоч скільки разів я перепитувала себе, чи правильно зробила, не погодившись залишитися з ним торік, я знала, що це все одно на краще.

Ніколи ще я не була такою впевненою у правильності свого вибору. Так, я хочу надалі займатися саме цим. Однак навряд чи дійшла б до цього, якби тоді залишилася з Беном. Тому якщо я торік і припустилася помилки, то сьогодні ні про що не шкодую. Переконана, усе склалося так, як і мало бути.

Певно, в житті Бена за цей рік теж відбулося чимало змін. Можливо, він передумав і вже не захоче більше бути зі мною. А може, він і досі сердиться на мене і взагалі не прийде.

Але насправді я хвилююся не через це. Я хвилююся, бо точно знаю — він *прийде.* Він завжди приходить. Тільки цьогоріч я не знаю, хто ми одне для одного. Торік ми розпрощалися дуже погано. І я впевнена, що в усьому винна лише я. Однак Бен мусить розуміти: якби він опинився на моєму місці, то вчинив би для мене так само. Якби я зробила таку гучну заяву у важкий для себе період, він визнав би, що це не найкращий час для доленосних рішень. І він, ясна річ, не може звинувачувати мене в тому, що я наполягла, аби він залишився із сім'єю. Його брат щойно помер. Дружина покійного потребувала його допомоги. Маленький племінник теж потребував його допомоги. Тож я вчинила правильно. Бен зробив би так само. Просто він сприйняв це так болісно, бо

в нього видався надто важкий тиждень. Часом я вже навіть думаю, що не варто було мені тоді їхати до нього без попередження. Від тієї поїздки було більше шкоди, ніж користі.

Я відволікаюся від думок, відчувши на своєму плечі чиюсь руку. Піднімаю очі, сподіваючись побачити Бена. І я бачу його... але не самого. Я бачу Бена і... *малюка.*

Так, це його племінник.

Розумію це одразу, тому що в малюка Бенові очі. *Кайлові очі.* Це все так неочікувано, що я намагаюся розібратися з усім по черзі. По-перше, Бен прийшов. Він усміхається мені, коли я підводжуся, щоб обійняти його. Цього вже достатньо, аби полегшено зітхнути.

По-друге, Бен обіймає малюка, який сидить у нього на руці. Побачивши його з племінником на руках, я ще раз переконуюся, що торік зробила правильний вибір, хоч Бен і не погоджувався тоді зі мною.

Звісно, я сподівалася побачити сьогодні його племінника, але думала, що спершу ми з Беном поговоримо про наше торішнє прощання. Але я можу й потерпіти. Особливо заради такого милого малюка.

Він сором'язливо всміхається до мене, і я бачу, що він дуже схожий на Джордін. У ньому майже порівну від Джордін і Кайла. Цікаво, як вона почувається... коли дивиться на сина і бачить, що він так схожий на татка, якого вже немає.

Бен відпускає мене з обіймів і усміхається до малюка.

— Феллон, будь ласка, познайомся з моїм племінником, Олівером. — Він бере крихітну ручку Олівера й махає мені. — Олівер, це Феллон.

Я підіймаю руку, й Олівер одразу простягає до мене ручки. Приголомшена, беру його на руки й тримаю так, як щойно це робив Бен. Давненько в мене на руках не сиділи малю-

ки. І це дуже добре, що він сам попросився. Було б гірше, якби я полізла до нього, а він розплакався.

— Йому подобаються гарні дівчатка, — каже Бен і хитро всміхається до мене. — Я принесу дитячий стілець.

Бен відходить, а я сідаю на місце і саджу Олівера на стіл перед собою.

— Який же ти красунчик! — кажу я йому. Він і справді гарненький. На вигляд дуже щасливий малюк. І я рада за Джордін, хоча й прикро, що Кайл ніколи не побачить свого сина. Бен повертається з дитячим стільцем, і я проганяю від себе такі думки.

Поставивши стілець поряд зі столом, Бен садовить у нього Олівера і пристібає його. Я й не помічала, що в Бена через плече висить сумка з підгузками, доки він не зняв її, щоб сісти. Він копирсається в сумці, доки не знаходить контейнер з перекусками, ставить його на стіл перед Олівером, спершу ретельно витерши поверхню. І весь час говорить з малюком як із дорослим. Він не сюсюкає з ним, і мушу визнати, що це дуже мило — бачити, як він розмовляє з малюком на рівних.

У Бена справжній талант спілкуватися з дітьми. Це вражаюче. І... доволі сексуально.

— Скільки йому зараз?

— Десять місяців, — каже Бен. — Він народився під Новий рік. На кілька тижнів раніше, але з ним усе гаразд.

— То тепер весь світ святкуватиме його день народження із салютами і феєрверками, так само, як і твій?

Бен усміхається.

— Знаєш, а я про це якось ще й не думав.

Олівер грається з пластівцями, які лежать перед ним, цілком задоволений, що на нього ніхто не звертає уваги. І мене

це втішає, бо з'являється надія, що ми з Беном зможемо серйозно поговорити, попри компанію його племінника.

— Я дуже радий бачити тебе, Феллон, — каже він, проводячи своїм великим пальцем по моєму. — Справді, дуже радий.

Він такими щирими очима дивиться на мене, що хочеться схопитися й поцілувати його просто тут. Бен не зненавидів мене. Він не образився на мене. Почуваюся так, наче вперше за рік вдихнула ковток свіжого повітря.

Я перевертаю руку, щоб стиснути його пальці, та він раптово зривається з місця, щоб підсунути пластівці ближче до Олівера.

— Вибач, що довелося прийти з ним. Джордін сьогодні працює, а нянька в останню хвилину сказала, що не зможе допомогти.

— Усе гаразд, — кажу я йому. І так воно є й насправді. Мені подобається дивитися, як він спілкується з Олівером. Це ще одна риса, про яку я не знала. — Як там Джордін?

— Добре, — відказує Бен і киває так, наче й себе хоче переконати в цьому. — Ні, справді добре. Вона чудова мама. Кайл пишався б нею. — Останнє речення він промовляє тихіше. — А ти як? Як там Нью-Йорк?

Не знаю, що йому відповісти. Мені здається, зараз не найкращий час, аби говорити на цю тему, тож лишаю його запитання без відповіді.

— Щоразу почуваюся дуже дивно, — кажу я, змінюючи тему, — коли бачу тебе вперше за рік. І щоразу не знаю, що казати і що робити.

Насправді я брешу. Раніше нічого дивного в цьому не було, та через минулорічне прощання зараз я почуваюся вкрай ніяково.

Бен простягає руку через стіл, накриває нею мою і легенько стискає.

— Я теж хвилююся, — каже він, ніби намагається втішити мене. Аж раптом, глянувши на наші руки, він відсмикує свою і прочищає горло. Дуже цікаво спостерігати, як він намагається поводитися шляхетно перед Олівером.

— Ти вже щось собі замовила?

Бен бере меню і якусь мить мовчки вдивляється в нього, але видно, що він його не читає.

Він хвилюється значно більше, ніж варто було б, але торік ми розійшлися не вельми люб'язно. Починаю думати, що він не так хвилюється, як почувається згорьованим і розчарованим. Знаю, що минулого року завдала йому болю, але ж він мав удосталь часу, аби зрозуміти, чому я зробила те, що зробила. І сподіваюся, він розуміє, як важко мені було йти від нього в ту хвилину, коли його душа нестерпно боліла. Значно важче було мені йти, ніж йому залишатися. Я прожила весь минулий рік із важким серцем, бо з голови не йшли ці думки.

Ми робимо замовлення, Бен додатково бере картопляне пюре для Олівера, і я знову аж млію від того, як він чудово дбає про хлоп'я. Намагаюся розрядити атмосферу якоюсь балаканиною і розповідаю про те, що в мене з'явилася нова мета в житті — відкрити студію талантів. Він усміхається і каже:

— Отже, ти більше не *Феллон Переломна.*

— А як же тепер мене звати? — запитую я.

Він задумливо дивиться на мене й за мить говорить:

— *Вчителька Феллон.*

І мені дуже подобається моє нове ім'я.

Потім він розповідає, що у травні закінчив коледж, і мені стає сумно, що не була з ним поряд у такий важливий для

нього період. Але я знаю, що попереду в нас ще багато визначних подій. Я піду на його випускну церемонію, коли він отримає бакалавра, бо, за його словами, наразі він працює саме над цим. А ще підробляє фрілансером в онлайн-журналі та планує розвивати свою кар'єру до ступеня магістра з технічної документації.

Затим Бен узявся годувати Олівера картопляним пюре. Хлопчик слухняно відкриває рота, а Бен набирає в ложку пюре і запихає йому до рота. Малюк тре оченята і, здається, збирається заснути просто над тарілкою.

— Він уже говорить якісь слова?

Бен усміхається до Олівера і гладить його по маленькій голівці.

— Зовсім мало. І я певен, що це в нього виходить якось випадково. А здебільше він лепече щось своєю дитячою мовою, як усі малюки. — Бен сміється і додає: — Думаю, він уже промовив своє перше лайливе слово! Минулого тижня ми, як завжди, залишили в його кімнаті радіоняню на ніч, і він чітко і ясно сказав *«гімно»*. Тож можна вважати, що процес пішов.

Бен грайливо щипає Олівера за щічку, а хлопчик усміхається до нього. І цієї миті я прозріваю.

Бен ставиться до Олівера як батько до сина.

Олівер дивиться на Бена як на батька.

Бен каже про себе з Джордін *«ми»*.

І вони залишають на ніч у кімнаті Олівера радіоняню... а це означає... *що вони сплять разом, в одній кімнаті?*

Я різко втягую ротом повітря, відчуваючи, що весь мій світ перевернувся догори дриґом. Від усвідомлення нової реальності хапаюся за стіл.

Почуваюся такою ідіоткою.

Бен одразу помічає зміни в моїй поведінці, і коли ми зустрічаємося очима, починає повільно хитати головою, розуміючи, що бовкнув зайвого.

— Феллон, — тихо каже він. Але більше не говорить ані слова.

Певна річ, він бачить, що я все зрозуміла. І не робить нічого, аби переконати мене в тому, що я помилилася. Тільки дивиться на мене винуватими очима.

А мене вмить охоплюють ревнощі. Несамовиті, *люті* ревнощі. Я зриваюся з місця й біжу до вбиральні, бо не хочу, аби він бачив, як за лічені секунди знищив мене під корінь. Бен кричить мені вслід, але я не зупиняюся. І добре, що він прийшов з Олівером, тож не зможе побігти за мною.

Я підбігаю до раковини, хапаюся за неї обома руками й дивлюся на себе в дзеркало.

Феллон, заспокойся. Не плач. Потерпи. Вдома оплакуватимеш своє розбите серце.

Я не була готова до такого. А тепер і гадки не маю, що мені з цим робити. Здається, я й справді відчуваю, як моє серце буквально розбивається на друзки, вкривається тріщинами і наповнює легені кров'ю. Я просто задихаюся.

Стримувати сльози стає все важче. Раптом двері до вбиральні відчиняються і різко зачиняються. Піднявши голову, бачу позаду себе Бена з Олівером на руках. Він дивиться на мене з гірким жалем. Заплющую очі, щоб не бачити його відображення в дзеркалі, опускаю голову й заходжуся сльозами.

Бен

Я не хотів, щоб Феллон дізналася про все саме так. Певна річ, я збирався все їй розповісти, але трохи згодом, бо хотів якось підготувати її до цієї новини. І зовсім не очікував, що звістка про нас із Джордін розіб'є їй серце. Ба більше, я думав, що вона порадіє за мене, а не засмутиться. А такої реакції геть не очікував. Чому вона поводиться так, ніби все це зачіпає її, якщо торік чітко дала зрозуміти, що її цікавить лише наша домовленість?

Але якщо вона так зреагувала, то, виходить, я їй не байдужий. І ніколи не був байдужим. Однак чомусь таки відмовилася залишитися зі мною тоді, коли була потрібна мені як повітря.

Я намагаюся триматися й нагадую собі, що в мене Олівер на руках, але кожна моя клітинка ладна впасти на коліна і волати.

Я роблю декілька несміливих кроків і стаю позаду Феллон. Ніжно торкаюся її ліктя, намагаючись розвернути до себе, та вона вивертається й відходить у протилежний кінець вбиральні. Зриває паперовий рушник і витирає очі, повернувшись до мене спиною.

— Я не хотів. Я ненавмисне.

Слова мимоволі зриваються з моїх вуст, наче якимось чином можуть втішити її. Нестерпно хочеться забрати їх назад.

Тепер уже неважливо, що Феллон залишила таку велику діру в моєму серці, що я не зміг опиратися, коли хтось інший спробував залатати її. Тепер уже неважливо, що ми із Джордін були розбиті після смерті Кайла. Неважливо й те, що між нами нічого не було, допоки не народився Олівер. Як неважливо й те, що із Джордін я ніколи не відчуватиму того, що відчував із Феллон. Хоча Олівер компенсує все, чого бракує нашим стосункам.

Єдине, що наразі має значення, — Феллон. Для неї це стало несподіваним поворотом у нашій історії. Ніхто з нас цього не очікував. Не очікував і не хотів. Однак саме на Феллон значною мірою лежить відповідальність за те, що сталося. І я не повинен про це забувати. Їй боляче зараз. А мені боліло тоді, коли вона вибрала Нью-Йорк, а не мене. І боліло не менше, ніж їй тепер.

Глянувши на Олівера, бачу, що він притулився до мого плеча й заснув. Йому вже давно час поспати, тож я обережно перекладаю його на одну руку й притримую другою, умощуючи зручніше. Щоразу, коли дивлюся на нього, на душі стає тепліше. І емоції, які мене охоплюють, відрізняються від того, що я відчуваю до Феллон чи до Джордін. Я завжди маю про це пам'ятати. Це не стосується жодної з них. Ідеться лише про малюка, який спить у мене на руках. І я роблю те, що буде краще для нього. Він — єдине, що має значення. Я вже кілька місяців нагадую собі про це. Думав, це невеличке нагадування допоможе мені пережити розлуку з Феллон, та зараз уже не певен цього.

Феллон робить глибокий вдих, повільно видихає і розвертається до мене. Зустрівшись з нею очима, бачу, що її серце ущент розбите. Інстинктивно хочу спробувати все виправити, розповісти, як насправді почуваюся. Хочу сказати, що

вперше поцілувався із Джордін, коли почувався купою мотлоху. Власне, я перетворився на купу мотлоху тієї миті, коли Феллон сіла в таксі й поїхала від мене.

— Ти кохаєш її? — видавлює вона із себе й одразу ж закриває рота рукою. Вона вся тремтить і, очевидно, шкодує, що запитала про це. — Будь ласка, нічого не відповідай.

Вона підходить ближче й опускає погляд.

— Я хочу піти, — каже вона й проходить повз мене.

Я задкую, доки не впираюся спиною у двері, не випускаючи її.

— Тільки не так. Будь ласка, не йди. Дай мені шанс усе пояснити.

Я не можу відпустити її, доки вона не зрозуміє всієї ситуації. Ба більше, я сподіваюся, що вона зрештою пояснить, який ґедзь укусив її торік і чому тепер вона поводиться так, наче від моєї новини їй справді боляче.

— Що ти хочеш пояснити? — тихо питає вона. — Ти хочеш, аби я стояла тут і слухала, як ти не хотів закохуватись у дружину свого покійного брата? Хочеш, щоб я посперечалася з тобою, коли ти скажеш, що головне не те, чого *ти* хочеш, а те, як буде краще для твого племінника? Ти хочеш, аби я вибачилася за те, що збрехала тобі торік, коли сказала, що не хочу закохуватися в тебе?

Кожне її слово падає на мене важким тягарем і тягне мене на самісіньке дно. *Вона збрехала мені?*

— Я все розумію, Бене. Це я в усьому винна. Я поїхала від тебе торік, коли ти покохав мене.

Феллон хоче взятися за дверну ручку позаду мене, та я відступаю вбік, не підпускаючи її до ручки. А затим вільною рукою обіймаю її за шию й притискаю її обличчя до свого плеча. Припадаю вустами до її голови, хоч вона й пручається.

Феллон хапається за мою сорочку і я відчуваю, що вона знову плаче. Хочу обійняти її міцніше, та заважає Олівер.

Хочу якось утішити її і разом з тим страшенно серджуся на неї. За те, як легковажно вона торік викинула моє серце, коли я сам поклав його їй до рук. І за те, що вона робить це знову, зараз, коли вже пізно.

Уже надто пізно.

Олівер починає крутитися, і доводиться відпустити Феллон, щоб він не прокинувся. Вона користується нагодою і проскакує повз мене. Я виходжу слідом за нею й бачу, як вона хапає свою сумочку зі стільця і прямує до дверей. Також підходжу до столика й забираю свою сумку з підгузками. Їжа, яку ми замовили, вистигає на столику, але зрозуміло, що їсти її вже ніхто не буде. Кидаю гроші на стіл і поспіхом виходжу надвір.

Феллон стоїть біля автівки і копирсається в сумочці. Я підходжу до неї саме тоді, коли вона дістає ключі. Вихоплюю ключі в неї з рук і відходжу до свого автомобіля, припаркованого неподалік.

— Бене! — кричить вона. — Віддай мої ключі!

Відкривши свою автівку, заводжу двигун, опускаю вікна і саджаю Олівера в його дитяче крісло. Переконавшись, що він спить, повертаюсь до Феллон.

— Ти не можеш поїхати, відчуваючи до мене ненависть, — кажу я й простягаю їй ключі. — Після всього, через що ми пройшли...

— У мене немає до тебе *ненависті*, Бене, — відказує вона тремтливим голосом, а по щоках у неї течуть сльози. — Зрештою, це ж була частина нашої домовленості, так? — Вона сердито витирає очі й додає: — Жити своїм життям. Зустрічатися з іншими людьми. Закохуватися у дружин покійних

братів. А наприкінці ми побачили б, що з цього вийде. Ну от, ми й дійшли до кінця. Трохи зарано, але це *точно* кінець.

Я дивлюся повз неї, не наважуючись глянути їй в очі.

— Феллон, у нас є ще два роки. Не обов'язково закінчувати все сьогодні.

Вона хитає головою.

— Я знаю, я обіцяла, але... не можу. Ні за що у світі я не погоджуся пережити це все ще раз, дідька лисого! Ти й гадки не маєш, як я почуваюся, — каже вона, притискаючи руки до грудей.

— Правду кажучи, Феллон, я *чудово* знаю, як ти почуваєшся.

Пильно дивлюся на неї. Хочу, щоб вона побачила, що я не вважаю, що в цій ситуації винен лише я. Якби торік вона не відвернулася від мене, чим просто знищила мене, мені не довелося б цілий рік на неї сердитися. І я б ніколи не почав стосунки ні з ким, а особливо із Джордін, щоб ризикувати тим, що в нас могло бути з Феллон. Але я думав, що вона не відчуває до мене й крихти того, що я відчуваю до неї.

Феллон і гадки не має, що торік розбила мені серце. І не знає, що Джордін підтримала мене, коли її не було поруч. А я підтримав Джордін, коли поруч з нею не було Кайла. Ми обоє втратили коханих. А потім нас об'єднав Олівер... Однак ми не планували цього. Я навіть не певен, що хотів цього. Але сталося те, що сталося. І тепер для Олівера я єдиний батько, якого він знає. То чому ж мені тепер здається, що все це неправильно? Чому ж я відчуваю, що ще більше споганив своє життя?

Феллон відштовхує мене й намагається відчинити дверцята своєї автівки. Я почуваюся так, наче мені зацідили аперкотом у сонячне сплетіння.

Я задихаюся.

Не знаю, чому лише тепер я це помітив. Хапаю Феллон за руку і стискаю, мовчки благаючи зупинитися, перш ніж вона встигає відчинити дверцята. Вона зиркає на мене.

Якусь мить дивлюсь на її автомобіль, потім знову на неї.

— А чому ти сьогодні на автівці приїхала?

По її обличчю пробігає тінь збентеження. Вона хитає головою.

— Бо так ми домовилися. Сьогодні дев'яте листопада.

Я стискаю її руку сильніше.

— Правильно. Але зазвичай ти приїздила просто з аеропорту. То чому ж зараз ти на автівці, а не на таксі?

Вона піднімає на мене зацькований погляд, потім різко зітхає і втуплюється в землю.

— Я повернулася, — каже вона, знизуючи плечима. — Сюрприз.

Її слова обпікають мені груди. Я аж скрикую.

— Коли?

— Минулого місяця.

Я спираюся на її автомобіль і затуляю обличчя руками, намагаючись зібрати себе докупи. Коли їхав сюди, сподівався, що розберуся, що відбувається. Сподівався, що, зустрівшись із Феллон, зупиню нарешті війну, яка розриває мене через стосунки з Джордін.

І я таки розібрався. Щойно зайшов до ресторану і побачив її, мене охопили давні відчуття. Відчуття, яких не було з жодною іншою дівчиною. Відчуття, які безмежно лякали мене.

Ні до кого, окрім Феллон, я не відчував нічого подібного. І все одно не певен, чи цього достатньо, щоб змінити ситуацію. Тому що Феллон мала слушність, коли сказала, що головне не те, чого хочу *я*. Головне те, що буде краще для

Олівера. А тепер, коли я стою перед єдиною дівчиною, яка змушує мене так почуватися, це твердження звучить якось зовсім нелогічно.

Олівер спить у моїй автівці, тож руки в мене вільні. Не вагаючись ні секунди, я обіймаю Феллон і міцно притискаю до себе. Відчайдушно обіймаю, бо мені вкрай потрібно відчути її. Заплющивши очі, намагаюся дібрати слова, які можуть усе виправити, але в голову лізе тільки таке, чого не варто проказувати вголос.

— Як таке могло статися? Як ми опинилися в такій ситуації?

І щойно ці слова злітають з моїх вуст, як я розумію, що дуже несправедливий до Джордін.

Але й Джордін не вельми справедлива до мене, адже вона ніколи не покохає мене так, як кохала Кайла. І сама вона мусить розуміти, що я ніколи не відчуватиму до неї того, що відчуваю до Феллон.

Феллон намагається вирватися, але я тримаю її міцно.

— Чекай. Будь ласка, дай відповідь на одне запитання.

Вона перестає пручатися і дозволяє й далі себе обіймати.

— Ти повернулася до Лос-Анджелеса заради мене? Заради нас?

Почувши ці слова, вона миттю розслабляється. А моє серце провалюється кудись униз, стукаючись об стінки грудної клітки. І коли вона не заперечує цього, я притискаю її до себе ще міцніше.

— Феллон, — шепочу я. — *О боже,* Феллон. — Обережно торкаюся її підборіддя і змушую подивитися мені в очі. — Ти кохаєш мене?

Її очі наповнюються страхом, ніби вона не знає, що відповісти. А може, навпаки, питання лякає її, бо вона добре знає,

що відчуває до мене, але не хоче цього відчувати. Я знову питаю, і цього разу майже благаю її.

— *Будь ласка,* я не зможу прийняти рішення, доки не знатиму, що ти відчуваєш до мене те саме, що і я до тебе.

Вона пильно дивиться на мене й рішуче хитає головою.

— Я не збираюся змагатися з жінкою, яка сама виховує дитину, Бене. Я не стану тією мерзотницею, яка забере тебе в неї. Вона вже й так добряче настраждалася. Тож не переймайся. Тобі не треба приймати ніяких рішень. Я вже все зробила за тебе.

Вона намагається пройти повз мене, але я беру її обличчя руками й благально зазираю їй у вічі. І бачу в них непохитність. Хоча вона ще не промовила ні слова.

— Благаю, — шепочу я. — Не роби цього ще раз. Ми не зможемо нічого виправити, якщо ти знову від мене підеш.

Вона роздратовано дивиться на мене.

— Цього разу ти не залишив мені вибору. Ти прийшов закоханий в іншу. Ти ділиш ліжко з іншою жінкою. Твої руки торкаються іншої, а не мене. Твої губи пестять шкіру іншої, а не мою. І байдуже, хто в цьому винен. Може, я, бо поїхала від тебе торік. Чи ти, бо не зрозумів, що я вчинила так лише заради тебе. Ми вже нічого не змінимо. Маємо, що маємо.

Феллон вислизає з моїх рук і відчиняє дверцята своєї автівки, не зводячи з мене очей, повних сліз.

— Їм дуже пощастило, що в них є ти. Бене, ти будеш чудовим батьком для нього.

Вона сідає в автівку й гадки не має, як моя душа кривавиться. Отетерілий, стою і не можу її зупинити. Не можу промовити ні слова. Не можу благати. Бо знаю — що я не сказав би, нічого не зміниться. Принаймні сьогодні. Доки я не наведу лад у своєму житті.

Феллон опускає вікно зі свого боку, витирає чергову сльозу зі щоки й говорить:

— Я не приїду наступного року. Вибач, якщо це зашкодить твоїй книжці. Я зовсім цього не хотіла. Але я так не можу.

Вона не може покинути мене назавжди. Я хапаюся за ручку дверцят і нахиляюся до відчиненого вікна.

— *Хрін* з тією книжкою, Феллон! Мені до неї байдуже. І завжди було байдуже! Мені потрібна лише ти! І тоді, і тепер.

Вона мовчки дивиться на мене, потім піднімає скло і рушає з місця. Не зупиняється навіть тоді, коли я починаю бігти за автівкою, буцаючи її ногами, доки мені вистачає сил.

— Трясця! — кричу я, копаючи гравій під ногами. Копаю його ще і ще, здіймаючи куряву. — Хай йому грець!

І як мені тепер повертатися до Джордін, коли в мене більше немає серця, щоб віддати його їй?

П'ЯТЕ
9 ЛИСТОПАДА

Мої недоліки вона загорнула в своє милосердя
Й підтримує своїм хибним сприйняттям.
Але, пестячи своїми губами мою шкіру,
Вона розкриє мій обман.

Бентон-Джеймс Кесслер

Феллон

Раніше, думаючи про своє життя, я завжди розділяла всі події на *«до пожежі»* і *«після пожежі»*.

Більше такого не роблю. Але не тому, що подорослішала. Навпаки, адже нині думаю про своє життя як *«до Бентона-Джеймса Кесслера»* і *«після Бентона-Джеймса Кесслера»*.

Знаю, це жалюгідно. І навіть гірше. Бо вже минув рік, відколи наші шляхи розійшлися, а я й досі думаю про нього так само, як думала до періоду *«після Бентона-Джеймса Кесслера»*. Однак нелегко перестати думати про того, хто так сильно вплинув на твоє життя.

Я не бажаю йому зла. І ніколи не бажала. Особливо після того, як побачила, як він страждав торік, коли ми порвали стосунки. Певна, якби я розплакалася і благала обрати мене, він би так і зробив. Але я не хочу бути з тим, кого треба просити про це. І не хочу стосунків, у яких, крім нас двох, може бути ще хтось третій. Навіть якщо така можливість мінімальна.

Я не з тих, хто вірить, що всі події в цьому світі навіщось відбуваються. Тому відмовляюся вірити в те, що нам судилося розійтися. Бо якщо повірю в це, то доведеться повірити і в те, що Кайлу судилося померти в такому молодому віці. Тому мені комфортніше жити з думкою, що іноді просто трапляється якесь лайно.

Постраждала від пожежі? *Лайно трапляється.*

Зруйнована кар'єра? *Лайно трапляється.*

Втратила любов свого життя через вдовицю з маленьким дитям? *Лайно трапляється.*

І я не хочу вірити, що все моє життя розписано наперед, а я аж ніяк не можу вплинути на те, де і з ким я врешті буду. Але якщо моє життя таки справді визначене наперед, і воно аж ніяк не залежить від того, що я вирішу й що оберу, то хіба важливо, вийду я сьогодні ввечері з дому чи ні?

Аж ніяк. Але Ембер вважає, що це дуже важливо.

— Скільки можна сидіти вдома й горювати? — питає вона, сідаючи на диван біля мене.

— Я не горюю.

— Горюєш-горюєш.

— А от і ні.

— Тоді чому ти не хочеш піти сьогодні з нами до міста?

— Не хочу бути п'ятим колесом до воза.

— Тоді зателефонуй Тедді.

— Теодору, — поправляю я.

— Ти ж знаєш, я не можу називати його Теодором, зберігаючи при цьому серйозний вираз обличчя. Вважаю, це ім'я має бути зарезервовано за членами королівських родин, і крапка.

Я сподівалася, що вона забула його ім'я. Я декілька разів зустрічалася з ним, і тепер вона щоразу згадує про нього. Ембер бачить, що я починаю дратуватися, тому продовжує захищатися.

— Він носить штани, на яких вишиті малесенькі *кити,* Феллон. Я двічі гуляла з вами, і він тільки й знав, що торочив про своє дитинство на острові Нантакет. Але ніхто з Нантакета не розмовляє як серфер. Повір мені.

Вона має рацію. Він і справді без угаву править про той Нантакет, наче всі мають заздрити, що він там жив. Та попри це його невеличке дивацтво і чудернацькі штани, він один з небагатьох хлопців, з якими я можу забути про Бена бодай на декілька годин.

— Якщо ти так ненавидиш Теодора, то нащо наполягаєш, аби я сьогодні запросила його піти з нами?

— У мене немає до нього ненависті, — відказує Ембер. — Просто він мені не подобається. Та, як на мене, краще піти з ним погуляти, ніж сидіти тут і горювати, що сьогодні дев'яте листопада і ти більше не проводиш цей день з Беном.

— Я горюю зовсім не через це, — брешу я.

— Можливо, але принаймні ми обоє зійшлися на тому, що ти *таки* горюєш. — Вона бере мій телефон. — Я напишу Тедді, що ми чекатимемо його в клубі.

— Завдаєш собі й Ґленну халепи, бо я в клуб не поїду.

— Так, годі дурню молоти. Збирайся мерщій. І одягни щось гарненьке.

* * *

Вона завжди перемагає.

І ось я... у клубі. А не горюю тихенько вдома на дивані, як планувала.

І Теодор знову натягнув ці дурнуваті штани з китами. Невже для нього це так принципово? Виходить, що Ембер знову перемогла, і вона таки має рацію.

— Теодоре, — каже Ембер, проводячи пальцем по обідку своєї майже порожньої склянки. — У тебе є якесь прізвисько чи всі так і звуть тебе Теодор?

— Просто Теодор, — каже він. — Мого батька часом називають Тедді, тож виникне плутанина, якщо і мене почнуть

так кликати. Особливо коли ми повернемося на Нантакет і зберемось у родинному колі.

— Страх як цікаво, — каже вона й переводить погляд на мене. — Сходиш зі мною до бару?

Я киваю і встаю з-за столу. Дорогою до бару Ембер бере мене за руку і стискає її.

— Благаю, скажи, що ти не займалася з ним сексом.

— Ми з ним лише чотири рази зустрічалися, — відказую я. — А я не така доступна.

— З Беном ти займалася сексом на третьому побаченні, — зауважує вона у відповідь.

Мені неприємно, що вона згадала про Бена, та, мабуть, якщо ти обговорюєш із подругою своє статеве життя, то єдиний хлопець, з яким ти займалася сексом, неодмінно спливе в розмові.

— Може, й так, але то зовсім інше. Ми вже давно знали одне одного.

— Ви знали одне одного три дні, — наполягає вона. — Не можна зараховувати всі три роки, якщо ви спілкувалися лише один день на рік.

Ми підходимо до бару.

— Давай змінимо тему, — пропоную я. — Що питимеш?

— Це залежить від наших потреб, — каже вона. — Ми питимемо, щоб запам'ятати цю ніч назавжди? Чи щоб забути минуле?

— Звісно, щоб забути.

Ембер обертається до бармена й замовляє чотири шоти. Коли він ставить їх перед нами, беремо по чарці й цокаємося.

— За те, аби ти прокинулася десятого листопада і не пам'ятала дев'ятого, — виголошує Ембер.

— За це й вип'ємо.

Ми випиваємо перші шоти й одразу закріплюємо успіх наступною порцією. Зазвичай я п'ю небагато, але зараз готова на все, аби лише цей день швидше минув.

* * *

Спливає пів години, і шоти роблять свою справу. Я почуваюся веселою і трохи п'яною, і навіть не серджуся на Теодора, що він сьогодні розпускає руки. Ембер з Ґленном пару хвилин тому пішли танцювати, а Теодор весь цей час монотонно розповідає мені про якусь... *хрінь.*

Але я й гадки не маю, про що він белькоче. Здається, я взагалі його не слухаю.

Ґленн повертається за столик, сідає навпроти нас, а я примушую себе зосередитися на обличчі Теодора, удаючи, що уважно слухаю його маячню про якусь рибалку, на яку він їздив зі своїм двоюрідним братом під час літнього сонцестояння. А коли воно, в біса, буває те літнє сонцестояння?

— Я можу вам чимось допомогти? — запитує Теодор Ґленна якось не вельми доброзичливо. Мене дивує його інтонація. Обертаюся, щоб глянути на Ґленна.

І бачу... що це не Ґленн.

На мене дивиться пара карих очей, і мені раптом хочеться скинути із себе липкі рученята Теодора і переповзти на протилежний бік столу.

Пішла ти, доля! Пішла ти в дупу!

По Беновому обличчю повільно розповзається усмішка, коли він знову переключає увагу на Теодора.

— Вибачте, що втручаюся, — каже Бен, — але я ходжу від столика до столика і ставлю парам декілька запитань для свого дипломного проєкту. Дозволите і вас дещо запитати?

Теодор попускається, збагнувши, що Бен прийшов не для того, аби помітити його територію. Або він просто так думає.

— Так, авжеж, — відказує Теодор і через стіл стискає Бенову руку. — Я — Теодор, а це — Феллон, — каже він, представляючи мене єдиній людині, яка побувала в мені.

— Радий познайомитися, Феллон, — говорить Бен, стискаючи мою долоню відразу обома руками. Потім швиденько проводить пальцями по моєму зап'ястку, і від його дотику моя шкіра аж горить. Коли він відпускає мою руку, я обдивляюся її, упевнена, що на ній залишилися сліди.

— Я Бен.

Я ліниво підіймаю брови, сподіваючись, що маю наразі доволі байдужий вигляд. *Заради всього святого, що він тут робить?*

Бен дивиться мені в очі, потім переводить погляд на мої губи, та вже наступної миті уважно дивиться на Теодора.

— Скажіть, ви живете в Лос-Анджелесі, Теодоре?

Моєму затуманеному алкоголем мозку треба обробити купу інформації.

Бен зараз тут.

Тут.

І він розпитує хлопця, з яким у мене побачення.

— Більшу частину свого життя. Думаю, років двадцять.

Я кидаю погляд на Теодора.

— А я думала, що ти виріс на острові Нантакет.

Він нервово совається й хихотить, стискаючи мою руку, яка лежить на столі.

— Я там народився, а не виріс. Ми переїхали до Лос-Анджелеса, коли мені виповнилося чотири роки.

Потім він знову повертає голову до Бена, і, *хай ти згориш,* Ембер знову перемагає.

— Отже, — каже Бен, показуючи пальцем то на мене, то на Теодора, — ви зустрічаєтеся?

Теодор обіймає мене й підсуває ближче до себе.

— Ми працюємо над цим, — відповідає він і усміхається мені. А потім знову дивиться на Бена. — У вас якісь дивні запитання, надто особисті. Яка тема вашої роботи?

— Я досліджую ймовірність існування споріднених душ, — відказує Бен, потираючи шию.

— Споріднених душ? — перепитує Теодор і усміхається. — Це така тема дипломної роботи? Хай бог милує!

— А ви не вірите в існування споріднених душ? — цікавиться Бен, вигнувши брову.

Теодор обіймає мене за плечі й відкидається на спинку диванчика.

— А ви, як я розумію, вірите? Зустріли вже свою половинку? — Теодор обводить зал глузливим поглядом. — Може, ще й скажете, що вона зараз тут, з вами? І як же її звати? Попелюшка?

Я повільно переводжу погляд на Бена. Не певна, що хочу почути це ім'я. Він поїдає мене очима, час від часу кидаючи погляд на пальці Теодора, які ковзають по моїй руці вгору-вниз.

— Ні, зараз вона не зі мною, — каже Бен. — Власне, вона мене сьогодні продинамила. Я чекав її чотири години, а вона так і не прийшла.

Його слова, наче бурульки. Гарні й гострі, як ножі. Я ковтаю клубок, який підступив до горла. *Невже він справді прийшов на зустріч?* Навіть після того, як я торік йому сказала, що мене не буде? Від його слів усе всередині перевертається. Мені здається, що все неправильно. Передусім те, що я сиджу тут з хлопцем, дотики якого викликають у мене огиду.

— Що ж то за дівка, яку доводиться чекати аж чотири години? — питає Теодор крізь сміх.

Бен відкидається на спинку диванчика, а я уважно стежу за кожним його рухом.

— Вона така одна на цілім світі, — тихо каже він, щоб ніхто не почув. А може, його слова були адресовані лише мені.

До речі, ось і Ембер. Чи, може, я *вже казала* про Ембер. Відколи тут з'явився Бен, не пам'ятаю, що казала, а що — ні, бо мій мозок перетворився на купу вати. Словом, Ембер повернулася.

Я дивлюся на неї, витріщивши очі. Вона здивовано кліпає, переводячи погляд з мене на Бена і назад, наче один із нас — міраж. І я чудово розумію її, бо почуваюся так само. А може, в усьому винні шоти? Я хитаю головою і не зводжу з неї очей, намагаючись подати знак, щоб вона не показувала, що знає Бена. Сподіваюся, вона розуміє мої мовчазні сигнали. Слідом за нею підходить і Ґленн. Намагаюся підморгнути і йому, та він не звертає на мене уваги, підходить до столика, широко всміхається і кричить:

— Бене!

Затим радісно підсідає до нього і згрібає в обіймах, наче зустрів давнього друзяку.

Так, Ґленн нічогенько напився.

— Ти його знаєш? — здивовано питає Теодор, киваючи на Бена.

Ґленн намагається вказати на мене, і нарешті помічає мої виразні очі. На щастя, він не такий п'яний, щоб не зрозуміти мої натяки.

— Ну... ем-м... — починає він, затинаючись. — Ми... той... Ну... ми зустрічалися сьогодні. У туалеті.

Теодор захлинається своїм напоєм.

— Ви зустрічалися в туалеті?

Розуміючи, що мені треба конче здиміти звідси, вислизаю з-за столика. Це вже занадто.

— Хочеш, я піду з тобою? — питає Ембер, хапаючи мене за лікоть.

Я заперечно хитаю головою. Думаю, вона має здогадатися, що я сподіваюся, що Бен піде за мною й нарешті пояснить, якого біса він тут робить.

Я швиденько йду до вбиральні, почуваючись трохи ніяково, що так раптово зірвалася з місця. Аж смішно стає, як доросла жінка може раптово забути, як слід поводитися, опинившись поряд з певною людиною. Відчуваю, що зсередини мене пече вогнем, наче аж кістки палахкотять. Щоки горять вогнем. Шия горить вогнем. Усе горить вогнем. Треба просто вмитися холодною водою.

Заходжу до вбиральні, і хоч не відчуваю, що конче треба йти до кабінки, однак прямую туди й сідаю попісяти. Ембер змусила мене одягнути спідницю, а в спідниці так легко ходити в туалет, що було б дурістю не скористатися нагодою. Крім того, я майже певна, що викличу таксі й поїду додому відразу після того, як дам Бену по пиці, тож не зайвим буде попісяти на дорогу.

Чому я виправдовуюся за те, що пісяю?

Може, тому що знаю, що насправді я лише тягну час. Не впевнена, чи готова вже вийти з убиральні.

Коли мию руки, помічаю, як вони тремтять. Дивлюся на себе в дзеркало і намагаюся дихати глибоко й рівномірно, аби бодай трохи заспокоїтися. Зараз я дивлюся на себе в дзеркало зовсім не так, як до знайомства з Беном. Я вже не зациклююся на своїх недоліках. Іноді, звичайно, почуваюся трохи невпевнено, та, дякуючи Бену, навчилася приймати

себе такою, як я є, і бути вдячною за те, що залишилася жива. Часом серджуся на себе, усвідомлюючи, що стала така впевнена в собі завдяки Бену, і намагаюся переконати себе, що насправді повинна ненавидіти його. Тоді моє життя стало б значно легшим.

Але важко ненавидіти людину, яка позитивно вплинула на твоє життя. Тому й не забуваю негативні моменти, пов'язані з ним. А ще наразі безмежно вдячна Ембер за те, що змусила мене сьогодні причепуритися. На мені обтислий фіолетовий топік, який підкреслює мої зелені очі, а волосся відросло на декілька сантиметрів порівняно з минулим роком. І добре, що Бен бачить цю версію мене, а не ту, яка валялася й горювала вдома на дивані дві години тому. Я не хочу йому мститися, але було б непогано, якби він, дивлячись на мене, зрозумів, що втратив. Знаючи, що він бодай трохи шкодує, я легше б сприймала те, що він закохався в іншу.

Поки витираю руки, в голові крутиться безліч запитань. Чому він сам, без Джордін? Вони що, розійшлися? Чому він узагалі прийшов? Як він довідався, що *я* буду тут? Чи він випадково тут опинився? Невже він сподівався, що зустріне мене в цьому клубі?

Моє відображення не дає жодної відповіді, тому я сміливо рушаю до виходу, знаючи, що він, напевно, вже десь там. Чекає.

Щойно відчиняю двері, як чиясь рука хапає мене за зап'ясток і тягне по коридору, подалі від юрби. Мені навіть не треба його бачити, щоб знати, що це він. Усе моє тіло пронизує знайоме відчуття електричного розряду, яке виникає між нами, варто нам опинитися поряд.

Я спиною притуляюся до стіни, він упирається в неї руками біля моєї голови і свердлить мене очима.

— Наскільки в тебе все серйозно з цими *Штанцями З Китами?*

А хай йому! Бен змушує мене сміятися прямо з ходу.

— Я ненавиджу ці його штани, — кажу я, стогнучи.

Його обличчя розпливається в кривій самовдоволеній усмішці. Та за мить вона зникає, змінюючись розчаруванням.

— Чому ти не прийшла сьогодні? — питає він.

Я не можу відрізнити стукіт свого серця від ритмів музики. Через те, що Бен стоїть так близько до мене, вони злилися воєдино.

— Я ж сказала торік, що не прийду сьогодні. — Я дивлюся через увесь коридор на зал. Тут дуже темно, ми далеко від людей, від туалетів. Якимось дивним чином у будівлі, переповненій розпашілими тілами, ми знайшли, де усамітнитися. — Як ти довідався, що я сьогодні буду тут?

Бен байдуже відмахується.

— Відповідь на це питання навіть близько не така важлива, як відповідь на моє. То наскільки в тебе все серйозно з цим хлопцем?

Він говорить дуже тихо, а його обличчя надто близько до мого. Я відчуваю тепло, що йде від його шкіри. Важко за таких умов зосередитись.

— Я забула, що ти запитав.

Я стою, похитуючись. Він стискає моє стегно, тому я й не падаю.

— Ти що, п'яна? — запитує Бен, примруживши.

— Не п'яна, а напідпитку. А це різні речі. Як там *Джордін?*

Не знаю, чому я промовляю це ім'я з такою лютістю. Адже не тримаю на неї зла. Ну хіба що трішечки. Але не більше. Бо Олівер — такий милий малюк, і важко сердитися на жінку, яка привела на цей світ таку милоту.

Бен зітхає і на мить відводить очі.

— Джордін у порядку. З ними все гаразд.

Гаразд. Я рада за них. Я рада за нього, і за Олівера, і за всю їхню грьобану сімейку.

— Це все дуже класно, Бене, але мені треба повертатися до свого кавалера.

Я намагаюся протиснутися повз нього, але він нахиляється ближче, придавлюючи мене всім тілом до стіни. Притуляється лобом до моєї скроні. Стогне, і його дихання торкається мого волосся. Я міцно-міцно заплющую очі.

— Не будь такою, — шепоче він мені на вухо. — Я сьогодні збився з ніг, розшукуючи тебе.

Мене аж пересмикує від того, що його слова пурхають метеликами у мене в животі. Бен просуває руки мені за спину й обіймає мене. Він став сильнішим. І рішучішим. Він став уже справжнім чоловіком. Уся напружившись, питаю його:

— Ти досі з нею?

Він миттю сумнішає і каже:

— Феллон, ти ж чудово мене знаєш. Якби в мене була дівчина, я точно не стояв би тут із тобою й не намагався переконати тебе поїхати зі мною додому.

Бен не зводить із мене погляду. Він чекає, як я зреагую на його слова. Кожен міліметр мого обличчя він обмацує очима, сповненими бажання.

Я намагаюся не зважати на те, як він притулився до мене всім тілом, міцно затиснувши ногами моє стегно. Він тисне з такою силою, що я розумію — його очі не брешуть. Я відчуваю його кожною клітинкою. Його губи небезпечно близько до моїх. І я згадую ніч, яку ми провели разом. Єдину ніч, коли я вся віддалася чоловіку: тілом, серцем і душею. І від думок про те, що він тоді робив зі мною, я мало не схлипую.

Але я сильніша за свої гормони. Повинна бути сильнішою. Я не можу дозволити йому знову розбити моє серце, бо ще не залікувала торішні рани. Вони ще й досі не загоїлися, а він лізе в них голими руками і вивертає м'ясом назовні.

— Поїхали зі мною додому, — шепоче він.

Ні. Ні, ні, ні, Феллон.

Я енергійно хитаю головою з боку в бік і докладаю титанічних зусиль, аби випадково не кивнути.

— Ні, Бене. *Ні.* Минулий рік був найважчим у моєму житті. Не сподівайся, що я все покину й побіжу за тобою на край світу лише тому, що ти сьогодні раптом об'явився.

Він ледь чутно торкається пучками моєї щоки.

— А я цього й не сподіваюся, Феллон. Однак молюся про це щовечора. Падаю на коліна й благаю всіх богів, які мене можуть почути.

Здається, що його слова проникають у мої груди й витискають усе повітря з легень. Я заплющую очі й відчуваю на підборідді його дихання.

Він користується тим, що ми далеко від людей, а ще — моєю слабкістю. І мені хочеться вдарити його за це. Та спершу треба дізнатися, чи він такий самий на смак. Чи рухається його язик так само, як колись. Чи торкатиметься він мене так, наче це привілей.

Ззаду я спираюся на стіну, спереду мене підтримує Бен, та все одно, коли його рука лягає на моє стегно, а пальці починають повільно згрібати спідницю, відчуваю, що ще мить — і я гепнуся на підлогу. Нам треба стільки всього обговорити, але моє тіло хоче, щоб я тримала рот на замку, а його рука не спинялася. Я так скучила за його дотиками, і хай скільки б зусиль докладала, щоб вирватися й спробувати піти від Бена, не певна, що коли-небудь відчуватиму такий само фізичний

потяг до іншої людини. Ні з ким я не почувалася такою бажаною, як з ним. І мені цього бракує. Того, як він дивиться на мене, як торкається мене, як змушує відчути, що мої шрами — це приємний бонус, а не вада. Важко сказати «ні» цьому почуттю, хай як боляче мені було торік.

— Бене! — шепочу я. І я зовсім не протестую. Просто мені хочеться вголос промовити його ім'я.

Він заривається обличчям у мою шию і вдихає мене. Я миттю забуваю, проти чого там хотіла протестувати. Відкидаю голову на стіну й відчуваю, як його рука ковзає ззаду по моєму стегну. Ось він торкається країв моїх трусиків, а наступної миті його пальці вже ковзають під тканину. Я здригаюся всім тілом. Доводиться припасти обличчям до його плеча і схопитися за його сорочку, аби встояти на ногах. Він тільки торкнувся моїх сідниць, а в мене весь світ пішов обертом. Мені має бути соромно.

Бен відхиляється назад, зовсім трішечки, щоб озирнутися. Не знаю, кого чи що він там виглядає, та, побачивши, що поряд нікого немає, він різко шарпається праворуч — до дверей. Натискає на дверну ручку, і вона піддається. Бен не зволікає ні секунди. Хапає мене за стан і заштовхує до якоїсь темної кімнати. Двері відразу ж зачиняються за нами, і гучні баси з танцполу стають майже нечутними.

Тепер чую, як важко я дихаю. Мало не задихаюся. І він так само. Відчуваю, що він десь переді мною, але не бачу його. Чую, як обмацує кімнату в цілковитій темряві. Оскільки в мене за спиною немає стіни, а переді мною немає Бена, виникає стійке відчуття порожнечі.

Але вже за мить його руки знову опиняються на моїй талії.

— Це склад, — каже він і підштовхує мене до дверей, доки я не впираюся в них спиною. — Чудово!

Потім я відчуваю його дихання майже біля своїх вуст. Він наближається. І коли його вуста врешті торкаються моїх, мене пронизує потужний електричний розряд, який розтікається від його губ до кожної клітинки. Мене аж підкидає, і мимоволі я штовхаю його в груди.

Відкриваю рота, щоб обуритися, але Бен накриває мій крик своїм гарячим язиком і ніжними губами, які в нього добре вміють працювати в парі. Тож замість слова «Припини!» до нього долітає стогін, а потім я підіймаю руку і занурюю йому в волосся, притягаю до себе, відштовхую — і знову притягаю.

Він притискається до мене ще сильніше, просуваючи свою ногу між моїх стегон. Цілує мене так пристрасно, що всі мої думки зараз зосереджені лиш на фантастичних піруетах, які він виписує язиком, і я не одразу помічаю, що його рука вже підіймається по передній поверхні мого стегна. Розумію, що повинна зупинити його, відштовхнути, вимагати пояснень. Але його руки роблять зі мною такі дива, що я просто німію.

Ноги напружуються, і я хапаюся однією рукою за комір його сорочки, а другою тягну за волосся, намагаюсь відірвати від свого рота, бо задихаюся. Щойно встигаю зробити глибокий вдих, як він знову налітає на мої вуста ще жадібніше, ніж досі.

А його пальці повільно блукають спереду по моїх трусиках. Я знову стогну. І ще раз. Він залишає рівно стільки простору між нашими губами, щоби чути, як я стогну щоразу, коли він ковзає рукою по трусиках.

У мене підгинаються коліна. Я й не знала, що моє тіло здатне так реагувати. Здається, я щойно полюбила своє тіло ще більше.

— О боже, Феллон, — каже Бен, пестячи мене руками й важко дихаючи мені в рот. — Ти така мокра.

І хоч мені дуже приємно чути ці слова, не можу стриматися й починаю хихикати. Спохватившись, швиденько закриваю рота рукою, та запізно. Він почув, як я сміюся. І що найважливіше, роблю це під час одного з найдивовижніших звабленъ у своєму житті.

Він притискається чолом до моєї скроні і я чую, що він теж тихенько хихотить. Потім нахиляється до мого вушка, і, присягаюсь, я чую, як він щиро всміхається, коли каже:

— Господи, як же я за тобою скучив, бляха-муха.

І одне це речення справляє на мене більше враження, ніж усе сказане за вечір. Я не знаю чому. Може, тому що на якусь мить ми перетворилися на колишніх Феллон і Бена. А може, тому що він прибирає свою руку з моїх трусиків і стискає мене в міцних і таких знайомих обіймах. Він прихиляється своїм лобом до мого. І я вже починаю думати, що краще б він повернувся до фізичних пестощів, бо їх витримувати значно легше, ніж емоційні зізнання.

І хоч мені дуже приємно знову опинитися в його обіймах, мене не залишає відчуття тривоги, наче я щось роблю неправильно. Не знаю, що мені робити. Не знаю, чи варто отак просто впускати його знову в своє життя. Тому що етап злуки буде не менш важким, ніж етап розлуки. А те, що відбувається зараз — це для нього занадто легко. Думаю, мені потрібен час. Не знаю. Навряд чи я здатна зараз прийняти таке серйозне рішення.

— Феллон, — каже він ледь чутно.

— Що? — видихаю я.

— Поїхали зі мною додому. Я хочу поговорити з тобою, але не хочу робити цього тут.

Ми знову повертаємося до цієї теми. Мені вже навіть цікаво, чому він такий наполегливий. Тому що до кінця дев'я-

того листопада залишилося ще кілька годин і він хоче використати їх на повну? Чи він хоче, аби я була з ним і в усі інші дні?

Я натикаюся спиною на дверну ручку. Коли намацую її рукою, відштовхую Бена від себе і відчиняю двері. Щойно встигаю вилетіти в коридор, як він хапає мене за праву руку. І відразу ж відчуваю, що за дверима хтось стискає мою ліву руку! Я скрикую і зустрічаюсь очима з Ембер.

— А я тебе шукаю, — каже вона. — Що ти тут робиш, у цьому... — Вона замовкає, побачивши, що слідом за мною виходить Бен. Та за мить опановує себе й додає: — Вибачте, що перериваю ваше возз'єднання, але там Тедді хвилюється за тебе.

Ембер осудливо дивиться на мене. Певно, вона геть не схвалює мого рішення позажиматись у темному закутку з Беном, тоді як хлопець, з яким я прийшла на побачення, сидить неподалік. *От халепа.* Щойно подумала про це, мене аж у жар кинуло. Як же паскудно я вчинила.

— От срань! — вигукую я. — Треба негайно повернутися за стіл.

Бен супиться, бо, здається, не очікував, що я вмію лаятися.

— Оце правильне рішення, — каже Ембер і суворо дивиться на Бена.

Він мене знайде згодом. А зараз треба повернутися на своє місце, поки Теодор не зрозумів, яка ж я жалюгідна істота.

Я біжу слідом за Ембер до нашого столика. На щастя, музика грає дуже голосно, тож я не чую ані слова з того, що вона мені говорить усю дорогу. Можу лише припустити, що вона вичитує мене. Щойно ми підбігаємо до столика, як Бен

наздоганяє нас, хапає стілець і підставляє його до нашого гурту. Затим сідає і схрещує руки на грудях.

Теодор обіймає мене за плечі й нахиляється до мене.

— З тобою все гаразд?

Я видавлюю із себе кислу посмішку й киваю. І це все, що наразі можу зробити, бо бічним зором помічаю, що в Бена такий вигляд, наче він зараз кинеться через стіл і зірве Теодорову руку з мого плеча.

Сідаю рівніше, щоб Теодор, чого доброго, не подумав, що мені подобаються його обійми. А потім нахиляюся вперед, звільняючись від його руки, і удаю, ніби хочу щось сказати Ембер. Та щойно відкриваю рота, Бен починає під столом гладити моє коліно. Розгнівано зиркаю на нього, а він лиш невинно кліпає очима.

На щастя, Ґленн відволікає Теодора, і той не помічає, як я вся напружуюся. А Бенова рука тим часом уже дістається мого стегна. Обережно опустивши руку під стіл, скидаю її. У відповідь він тільки всміхається й відкидається на спинку свого стільця.

— Так, — каже Ембер і пильно дивиться на Бена. — Позаяк ми познайомилися з тобою лише хвилин п'ятнадцять тому і зовсім нічого про тебе не знаємо, бо ж ми ніколи раніше не зустрічалися, чужі, незнайомі люди, то, може, ти розкажеш нам щось про себе? Чим займаєшся? Теодор казав, що ти письменник. Пишеш щось цікаве? Може, любовний роман? Як просувається справа?

Я під столом буцаю Ембер по нозі. Невже не можна бути трохи делікатнішою?

Бен сміється. А Теодор і Ґленн уважно дивляться на нього й чекають, що він відповість на купу запитань, якими його засипала Ембер.

— Що ж, — каже Бен і випростується. — Власне кажучи, так, я письменник. Хоча цьогоріч у мене була дуже важка творча криза. Жахлива криза. За триста шістдесят п'ять днів я не написав ані слова. Та, як не дивно, здається, декілька хвилин тому на мене найшло натхнення.

— Ви тільки подумайте! Це ж треба, — уїдливо каже Ембер і закочує очі.

Я нахиляюся вперед, вирішивши долучитися до цієї зашифрованої бесіди.

— Ти знаєш, Бене, творча криза в письменників — це дуже підступне явище. І якщо пару хвилин тому на тебе найшло натхнення, то це зовсім не означає, що воно залишиться з тобою назавжди.

Бен удає, ніби обмірковує мій коментар, а потім поважно хитає головою.

— Ні. Я не сумніваюся, що натхнення, яке на мене найшло, залишиться зі мною назавжди. І я абсолютно певен, що пару хвилин тому пережив одне з найпотужніших осяянь, відомих людству.

Я вигинаю брови.

— Між упевненістю і самовпевненістю тонка межа.

Бен копіює вираз мого обличчя й опускає руку під стіл. Мить — і вона знову на моїй нозі. Я заклякаю на місці.

— Обожнюю цей вислів. Як і ніжки довгоногої брюнетки.

Ой, що він меле?!

Ґленн сміється, а Теодор нахиляється вперед, щоб привернути увагу Бена.

— У мене на Нантакеті живе дядько, який написав одну книжку. То він казав, що мороки було...

— Теодоре! — перебиває його Бен. — Мені здається, ти... непоганий хлопець.

— Дякую, — усміхається Теодор.

— Дай мені закінчити, — каже Бен і застережливо піднімає вказівний палець. — Бо за декілька секунд ти зненавидиш мене. Я збрехав. Ніякої дипломної роботи я не пишу. — Він переводить палець на Ґленна. — Сьогодні цей чувак сказав, куди мені треба прийти, аби знайти ту дівчину, з якою я планую прожити все своє життя. І вибач, та вже так вийшло, що це саме та дівчина, з якою в тебе сьогодні побачення. І я кохаю її. Тобто я *реально* її кохаю. Це любов, яка і лічить, і калічить, і благословляє, і паралізує. Тож, будь ласка, прийми мої найщиріші вибачення, тому що вона сьогодні поїде зі мною додому. Я сподіваюся на це. І молюся про це. — Бен заглядає мені в очі. — Будь ласочка. Інакше я здаватимуся ідіотом, коли ми розповідатимемо цю історію нашим онукам.

Бен простягає мені руку, але я оніміла від почутого. Так само, як і бідолашний Теодор. Ґленн прикриває рота рукою, намагаючись приховати свій п'яний сміх. А Ембер, мабуть, уперше в житті забракло слів.

— Якого хріна?! — розриває тишу Теодор.

Я ледве встигаю відхилитись, як він кидається повз мене, хапає Бена за комір сорочки і тягне до себе, щоб задушити його, чи вдарити, чи я не знаю що... Я швиденько вибираюся з-за столу, щоб не бути в епіцентрі цієї катавасії. Обернувшись за мить, бачу, що Теодор стоїть навколішки на диванчику й душить Бена. Бен, не зводячи з мене очей, намагається відтягнути Теодорову руку від свого горла.

— Ах ти скотиняка паскудна! — репетує Теодор.

Бен опускає одну руку й підкликає мене вказівним пальцем. Я несміливо ступаю вперед, і гадки не маючи, як витягнути його з цієї халепи. Коли до них залишається не більше

метра, Бен через силу хрипить до мене, не полишаючи при цьому спроб відірвати від горла Теодорову руку:

— Скажи... ти поїдеш сьогодні зі мною додому чи ні?

О боги, який же він невгамовний! І тут двоє охоронців нарешті звільняють його з міцної Теодорової хватки. Затим, не вагаючись, вони попід білі рученьки виводять із клубу і Бена, і Теодора. Ембер, Ґленн і я йдемо надвір слідом за ними. Коли ми підходимо до дверей, Ембер зациджує Ґленну в плече.

— Нащо ти сказав Бену, де ми будемо сьогодні ввечері?! — сичить вона.

— А що таке? — відказує Ґленн, ухопившись за плече й потираючи його. — Він прийшов до нас додому і запитав, чи не знаю я, де йому знайти Феллон.

— І ти просто взяв і сказав, де вона буде? Нащо ти це зробив?

— Бо він *кльовий чувак!* — каже Ґленн із такою інтонацією, наче це цілком законне, юридично обґрунтоване виправдання.

Ембер кидає на мене через плече винуватий погляд. Але я не кажу їй, що нічого поганого в цьому немає. Хоча наразі я навіть рада, що Ґленн сказав Бену, де я буду сьогодні ввечері. І мені було дуже приємно дізнатися, що він чекав мене в ресторані чотири години, а потім пішов на мою колишню квартиру, сподіваючись, що Ембер із Ґленном і досі там живуть. Це мене дуже тішить, та все одно цього замало, аби заслужити моє прощення.

Надворі я відразу підбігаю до Теодора, який розлючено крокує тротуаром туди-назад. Побачивши мене, він зупиняється і показує пальцем на Бена.

— Це правда? — гнівно питає він. — Ви двоє, що, типу... шпекаєтесь? Я не знаю... Які між вами стосунки? Ви зустрі-

чаєтеся? Ви зустрічалися раніше? Я взагалі якимось боком вписуюся в цю картинку чи тупо гаю свій грьобаний час?!

Я збентежено хитаю головою.

Не знаю, що йому на це відповісти, бо й сама не в курсі, хто ми з Беном. Зате я точно знаю, що відчуваю до Теодора. Тому, мабуть, почну з цього.

— Пробач, будь ласка, — кажу я. — Присягаюся, до сьогодні я цілий рік його не бачила, ми навіть не спілкувалися. Не хочу, щоб ти думав, що я зустрічалася одночасно з вами обома, але... Пробач, будь ласка. Мабуть, мені потрібен час, щоб розібратися з усім.

Теодор схиляє голову набік, наче його шокували мої слова.

— Тобі треба розібратися? — перепитує він і хитає головою. — У мене немає часу на це гімно. — І він рішуче крокує подалі від нас, але ми чуємо, як він бурмоче собі під ніс: — Не така вже ти й красуня.

Я тільки починаю усвідомлювати, що це була образа, як Бен пролітає повз мене, наче ураган. Я навіть не встигаю сфокусувати на ньому погляд, а його кулак уже злітає в повітря. Затим бачу, як Ґленн поспішає втрутитися, але... чекайте... Ні! Ґленн *теж* заціджує Теодору в пику.

На щастя, охоронці ще не встигли зайти до клубу, тож вони розтягають цю трійцю, поки хтось когось не травмував. Теодор намагається вирватися з міцних обіймів одного з охоронців і без упину вкриває Бена лайками та прокльонами. Тим часом Ембер, яка стоїть поруч зі мною, тримаючись за паркомат, щоб не впасти, знімає з ноги туфельку на високому підборі.

— Негайно залиште територію клубу, інакше ми викличемо поліцію! — кричить один з охоронців.

— Чекайте! — каже Ембер, піднявши вгору палець, поки знімає туфельку. — Я ще не закінчила.

Нарешті роззувшись, вона сердито зиркає на Теодора, а потім розвертається, замахується і жбурляє в нього парою взуття. І влучає просто йому в пах.

— І штани в тебе блазенські, козляра ти такий! — кричить йому Ембер. — Феллон заслуговує кращого за тебе! ТОМУ БУВАЙ, ЗАСРАНИЙ НАНТАКЕТ!

Вау! Молодчина, Ембер.

Охоронець, який притримує Теодора, питає, де він припаркував свою автівку. Потім проводжає його у вказаному напрямку, поки Ембер підбирає взуття. Бена з Ґленном не відпускають, доки охоронець не повертається без Теодора.

— Так, ви, четверо! Геть звідси! Негайно.

Щойно охоронець відпускає Бена, він кидається до мене, обхоплює моє обличчя долонями й роздивляється, чи не перепало й мені. А може, він хоче побачити, як я на це все реагую, не знаю. Хай там що, а вигляд у нього дуже занепокоєний.

— З тобою все гаразд?

Судячи з його інтонації, він хвилюється через те, що Теодор образив мене.

— Я в порядку, Бене. Як можна образитися на хлопця, який добровільно, за власним бажанням, носить такі штани?

Бен полегшено всміхається і цілує мене в чоло.

— Ти на автівці? — питає Ґленн Бена.

— Так, — киває той і додає: — Я підвезу вас обох додому.

— Нас *трьох,* — кажу я, натякаючи на те, що хоч він і заступився за мене, це ще не означає, що я автоматично поїду з ним на край світу. — Висади мене біля моєї квартири.

Ембер стогне, а тоді, підійшовши ближче, легенько штурхає мене в плече.

— Та пробач ти вже йому нарешті, — каже вона. — Ґленн щойно знайшов представника чоловічого роду, який йому справді сподобався. Тож якщо не пробачиш Бена, то розіб'єш Ґленну серце.

Бен і Ґленн мовчки витріщаються на мене. Ґленн дивиться оченятами бездомного цуцика, а Бен зиркає, відкопиливши нижню губу.

Розумію, що подальший опір не має сенсу. Капітулюючи, знизую плечима.

— Ну гаразд. Коли вже ти так сподобався *Ґленну*, то нехай буде по-вашому. Мабуть, доведеться-таки поїхати до тебе.

Не відриваючи від мене очей, Бен простягає руку в бік Ґленна, і вони, не сказавши ні слова, переможно вдаряють кулак об кулак.

Прямуючи на стоянку, зупиняюся навпроти Бена, примружуюся й стукаю вказівним пальцем його в груди.

— Але тобі доведеться багато чого пояснити. *Ой як багато.* А ще більше доведеться повзати переді мною на колінах, аби я тебе пробачила.

— І те, й інше я зроблю з превеликою радістю! — каже Бен, ідучи слідом за мною.

— А ще ти приготуєш мені сніданок, — додаю я. — Я люблю добре просмажений бекон і яєчню, обсмажену з обох боків.

— Я зрозумів, — каже Бен. — Спершу все пояснити, потім повзати на колінах, а потім туди-сюди, бекон-яєчка і все таке.

Він обіймає мене за плечі, підводить до своєї автівки й відчиняє переді мною дверцята. Та сісти я не встигаю, бо він бе-

ре моє обличчя в долоні й накриває своїми вустами мої. Коли він перериває поцілунок, я на мить вражено завмираю. Він уклав у нього стільки почуття! І це після того безглуздя, яке відбувалося тут упродовж останніх п'ятнадцяти хвилин.

— Феллон, ти не пошкодуєш. Обіцяю.

Дуже сподіваюся на це.

Бен цілує мене в щічку й чекає, поки я сяду в його автівку.

Раптом хтось хапає мене за плечі із заднього сидіння, і з темряви виринає обличчя Ґленна.

— Я теж обіцяю, — каже він і голосно цмокає мене в щоку.

Коли ми виїжджаємо зі стоянки, я дивлюсь у вікно, бо не хочу, щоби ця трійця бачила сльози в моїх очах.

Відверто кажучи, образливі слова Теодора не лише зачепили мої почуття. Це був один із найнеприємніших моментів мого життя. Але ці троє, не вагаючись, кинулися захищати мене. Тож образа була того варта.

Бен

Висадивши Ембер із Ґленном, кілометри зо два ми їдемо мовчки. Феллон весь час дивиться у вікно, а мені хочеться, щоб вона дивилася на мене. Знаю, торік я завдав їй нестерпного болю. Навіть страшно подумати, як вона пережила цей рік. І дуже сподіваюся, що вона розуміє: я все виправлю. Навіть якщо мені доведеться витратити на це решту свого життя, я все виправлю. Я обережно торкаюся її руки.

— Я маю попросити вибачення, — кажу їй. — Я не повинен був говорити...

Вона хитає головою, тихо перебиваючи мене:

— Не відмовляйся від своїх слів. Вважаю, що ти був дуже милим, коли відверто поговорив із Теодором. Більшість чоловіків не наважилися б таке сказати і просто викрали б дівчину з-під носа в суперника.

Вона й гадки не має, про що саме я шкодую.

— Я вибачаюся не за це. Я перепрошую за те, що ніколи не говорив, що кохаю тебе отак, уголос, щоб ці слова були адресовані безпосередньо тобі. Адже ти заслуговуєш більшого, ніж банальне «я кохаю тебе».

Феллон мовчки дивиться на мене, а потім знову відвертається до вікна. Я дивлюся на дорогу, а потім знову зиркаю на неї. Бачу, як її щічка підіймається від усмішки, коли вона стискає мою руку.

— Якщо сьогодні ввечері з поясненнями і повзанням на колінах усе пройде добре, тоді, можливо, я дам тобі шанс *освідчитися мені в коханні* ще раз перед тим, як завтра вранці ти приготуєш мені сніданок.

Я усміхаюся, тому що напевно знаю, що повзання на колінах і сніданок — це для мене раз плюнути.

А от пояснень я трохи побоююся. Нам їхати ще хвилин п'ятнадцять, не менше, тож вирішую не відкладати неприємну розмову в довгий ящик, а почати просто зараз.

— Торік, одразу після Різдва, я виїхав із дому. Ми з Ієном вирішили залишити будинок Джордін з Олівером.

Відчуваю, як напружується її рука в моїй, щойно я називаю ім'я Джордін. І це мені не подобається. Мені страшенно прикро, що все так склалося з Джордін і що Феллон пам'ятатиме про наші стосунки до кінця життя. І цього ніяк не уникнути, бо Джордін — мама Олівера, а Олівер мені як син. І вони завжди будуть у моєму житті, хай там що.

— Ти повіриш мені, якщо скажу, що між нами все чудово? Між мною і Джордін?

Вона скоса зиркає на мене.

— У якому сенсі «чудово»?

Я відпускаю її руку і хапаюся за кермо, намагаючись витиснути туди всю напругу, від якої в мене аж зуби зводить.

— Тільки я хочу, щоб ти вислухала мене, не перебиваючи, гаразд? Бо я можу сказати те, чого ти не захочеш чути, але мені потрібно, аби ти вислухала мене.

Феллон тихо киває, а я набираю повітря і заразом набираюся сміливості.

— Два роки тому... коли ми кохалися... я віддав тобі все. І серце, і душу. Та коли під ранок ти обрала прожити цілий рік без мене, я не міг збагнути, що сталося. Не розумів, як міг

відчувати до тебе те, чого ти не відчувала до мене. І знаєш, Феллон, це було пердець як боляче. Ти поїхала, а я страшенно розлютився на тебе. Навіть передати не можу, якими важкими виявилися для мене наступні кілька місяців. Я оплакував не лише смерть Кайла. Я оплакував іще одну втрату. Тебе.

Я дивлюся просто перед собою, бо не хочу бачити, що мої слова роблять із нею.

— І коли народився Олівер, я вперше відчув себе щасливим відтоді, як ти без попередження з'явилася на порозі мого дому. І Джордін усміхнулась. Уперше після смерті Кайла. Тож наступні кілька місяців ми кожну вільну хвилинку проводили з Олівером. Тому що він був єдиним світлим промінчиком у нашому житті. А коли двоє людей люблять когось так сильно, як ми любили Олівера, то між ними виникає особливий зв'язок, який я навіть не можу пояснити. Протягом наступних кількох місяців Джордін з Олівером стали для мене цілющою енергією, яка почала заповнювати величезні діри, що залишилися від вас із Кайлом у моєму серці. І, як я тепер розумію, я заповнював порожнечу, яку Кайл залишив у *її* серці. Потім наші стосунки почали розвиватися далі. І я навіть не знаю, чи хтось із нас двох міг узагалі припустити ймовірність цього, поки це не сталося. Але воно сталося, і поруч не було нікого, хто міг би пояснити мені, що я колись пошкодую про це.

Я навіть так тобі скажу... Якась частина мене щиро вірила, що ти порадієш за мене, коли ми зустрінемося наступного дев'ятого листопада. Бо думав, може, це саме те, чого ти хотіла, — щоб я жив далі й не чіплявся за стосунки про які ми домовилися, коли нам було по вісімнадцять, і за почуття, які ти вважала надуманими.

Та коли ми врешті зустрілися... Я ніяк не очікував, що ти так сильно образишся. І коли ти здогадалася, що в мене стосунки з Джордін, я побачив у твоїх очах, що ти справді мене кохаєш. Це був один із найгірших моментів у моєму житті, Феллон. Один із найпаскудніших моментів. Я й досі відчуваю, як болять рани, які твої сльози залишили в мене на грудях.

Я стискаю кермо і роблю глибокий видих, аби бодай трохи заспокоїтися.

— Коли Джордін приїхала додому того вечора, вона відразу побачила, що серце моє розривається. І напевно знала, що не вона завдала мені таких страждань. Як не дивно, це її не дуже засмутило. Ми проговорили тоді дві години поспіль. Про мої почуття до тебе і про її почуття до Кайла. І про те, що ми обоє знаємо, що тільки завдамо одне одному болю, якщо підтримуватимемо стосунки, які ніколи не стануть такими, які кожен з нас мав з іншими людьми в минулому. Тож ми вирішили покласти цьому край. Того самого дня. Я перебрався назад до своєї кімнати, переніс свої речі, а згодом знайшов нове житло.

Нарешті я наважуюся подивитися на Феллон. Вона й досі дивиться у вікно. Помічаю, як вона змахує сльози з очей, і дуже сподіваюся, що не розлютив її.

— Феллон, тільки не подумай, що я в чомусь звинувачую тебе. Гаразд? Я сказав тобі про той рік, коли ти поїхала від мене, лише аби ти знала, що моє серце завжди належало тобі. І я нікому не дозволив би зайняти твоє місце, якби знав, що є бодай мінімальний шанс, що колись ти захочеш повернути його собі.

Я бачу, як здригаються її плечі, і картаю себе за те, що доводжу її до сліз. Ненавиджу себе за це. Я не хочу засмучувати її. Феллон дивиться на мене очима, повними сліз.

— А що з Олівером? — врешті питає вона. — Ти більше не бачишся з ним? — Вона змахує ще одну сльозу. — Бене, я почуваюсь *жахливо.* Почуваюся так, наче забираю тебе від твого маленького хлопчика.

Вона затуляє обличчя руками й починає схлипувати, а мені більше несила це терпіти. Тому звертаю на узбіччя, зупиняю автівку і вмикаю аварійки. Потім відстібаю свій ремінь безпеки, нахиляюся через сидіння і притискаю Феллон до себе.

— Ні, крихітко, — шепочу я. — Будь ласка, не плач. Ми з Олівером... у нас усе чудово. Я бачуся з ним коли забажаю, тобто майже щодня. Мені не обов'язково жити з його мамою, щоб і далі любити його. — Я гладжу її волосся й цілую у скроні. — Усе добре. Феллон, усе просто чудово. Моє життя псує лише те, що в ньому немає тебе щодня.

Вона відхиляється від мого плеча і шморгає.

— Бене, це єдина проблема і в *моєму* житті. А все решта — просто супер. У мене двоє найкращих друзів у світі. Я обожнюю школу. Обожнюю свою роботу. У мене півтора прекрасних батьків. — Останнє речення вона каже зі сміхом. — Але єдине, що мене засмучує, дуже засмучує, — це те, що я думаю про тебе щосекунди щодня і не знаю, як мені тебе забути.

— Не треба, — благаю я. — Будь ласка, не роби цього. Не забувай мене.

Вона знизує плечима й гірко усміхається.

— А в мене й не виходить. Я намагалася, та, певно, мені треба буде записатися на якісь курси, на кшталт анонімних алкоголіків абощо. Бо ти, здається, став невіддільною частиною мене.

Я сміюсь і відчуваю полегшення просто від того... що вона *є на цьому світі.* І що нам пощастило жити в один час, в од-

ній частині світу, в одному штаті. І по всіх цих роках, як не дивно, мені не хочеться змінити що-небудь з того, що зрештою звело нас.

— Бене? — питає вона. — У тебе знову такий вигляд, наче в тебе щось болить.

Я сміюся і хитаю головою.

— Ні, усе нормально. Просто мені дуже хочеться сказати тобі, що я кохаю тебе, але відчуваю, що повинен попередити тебе, перш ніж зроблю це.

— Добре, — говорить вона. — І про що ти хочеш мене попередити?

— Про те, що погоджуючись кохати мене, ти береш на себе величезну відповідальність. Тому що Олівер назавжди залишиться частиною мого життя. І я маю на увазі не так, як дядько з племінником. Він мені рідний, розумієш? Тобто і дні народження, і бейсбольні матчі, і...

Феллон накриває рукою мого рота, аби спинити мене.

— Бене, кохати когось означає не просто прийняти цю людину. Це означає прийняти все, що любить ця людина. І я прийму все. Обов'язково. Обіцяю.

Я *реально* не гідний її. Але я підсовую її до себе й саджу собі на коліна. Нахиляюся до її вуст і кажу:

— Я кохаю тебе, Феллон. Кохаю тебе більше, ніж поезію, більше, ніж слова, більше, ніж музику, і навіть більше, ніж твої груди. Обидві. Ти можеш уявити, які це обсяги кохання?

Вона сміється і плаче водночас. Я припадаю своїми губами до її, бажаючи запам'ятати цей поцілунок сильніше, ніж будь-який інший, який дарував їй. І байдуже, що триває він лише секунди дві, бо вона відхиляється від мене й каже:

— Я теж кохаю тебе. І вважаю, що це було просто фантастичне пояснення. Після нього навіть не треба довго повзати

на колінах. А тому зараз хочу поїхати до тебе додому й кохатися з тобою.

Я швиденько цілую її, потім пересаджую на пасажирське сидіння і готуюся виїхати на дорогу. Вона пристібається ременем безпеки й каже:

— Але сніданок завтра від тебе чекаю, як не крути.

* * *

— Отже, технічно, відколи ми зустрілися, загалом провели разом приблизно двадцять вісім годин, — каже вона.

Ми в мене вдома, у ліжку. Феллон лежить на мені й гладить пальцями мої груди.

Щойно переступили поріг дому, ми одразу почали кохатися.

І зробили це двічі. І якщо вона не припинить отак до мене торкатися, то за хвилину-другу це станеться і втретє.

— Цього часу задосить, аби зрозуміти, кохаєш ти людину чи ні, — кажу я.

Ми порахували, скільки всього часу провели разом за ці чотири роки. Відверто кажучи, я думав, що більше, бо почуваюся так, ніби знав її роками, але Феллон мала слушність, коли сказала, що навіть не набереться двох повних днів.

— Подивися на це з іншого боку, — кажу я, розвиваючи думку далі. — Якби в нас були класичні стосунки, ми сходили б на кілька побачень, можливо, раз або двічі на тиждень, кожне з яких тривало б декілька годин, що в сумі дало б приблизно дванадцять годин за перший місяць. Скажімо, за другий місяць у нас було б іще плюс декілька побачень, але вже з ночівлею. У сумі вийшло б приблизно двадцять вісім годин за два місяці зустрічей. Якщо перевести на класичні стосунки, то в нас починається третій місяць зустрічей. А це

вже період для освідчень у коханні. Тож технічно в нас усе йде за планом.

Феллон прикушує губу, щоб не засміятися.

— Мені подобається твоя логіка. Ти ж знаєш, як я не люблю стрімке кохання.

— О, але як не крути, у нас таки стрімке кохання, — кажу я їй. — Але наше — справжнє, оригінал, а не китайська підробка.

Вона підводиться, спирається на лікоть і пильно дивиться на мене.

— А коли ти зрозумів? В який момент ти точно зрозумів, що закохався в мене?

Я відповідаю, не задумуючись.

— Пам'ятаєш, коли ми цілувалися на пляжі, я встав і сказав, що хочу зробити собі тату.

Вона усміхається.

— Це було так неочікувано, як я могла забути?

— От саме тому я й зробив собі тату. Бо тоді збагнув, що вперше в житті закохався в дівчину. *По-справжньому. До нестями.* А мама якось сказала, що коли я закохаюся до самозабуття, то обов'язково відчую це. І що тоді треба буде зробити щось особливе, щоб запам'ятати цю мить, бо вона трапляється не в кожного. Тож... так.

Вона бере мене за руку і роздивляється тату. Потім проводить по ньому вказівним пальцем.

— То ти зробив його через мене? — питає вона, підіймаючи на мене очі. — А що цей малюнок означає? Чому ти вибрав слово «поетичний» і нотний стан?..

Я дивлюся на тату і розмірковую, чи варто зараз розповідати їй, чому саме таку композицію я вибрав. Але моє пояснення може затьмарити цю мить, а я такого зовсім не хочу.

— У мене були на те особисті причини, — кажу я, видавлюючи із себе усмішку. — І колись я розповім тобі про них, а зараз хочу, аби ти мене ще раз поцілувала.

Не минає й десяти секунд, як я вже перевертаю її на спину і входжу в неї. Цього разу я кохаюся з нею повільно, а не дико й швидко, як попередні два рази. Я вкриваю її поцілунками, від вуст до грудей і назад, ніжно торкаючись губами до кожного міліметра її шкіри, до якої мені випала честь доторкатися.

І цього разу, кінчивши, лежимо мовчки. Ми вже майже засинаємо, і я знаю, що, прокинувшись завтра вранці поруч із нею, я поставлю собі за мету пробачити самого себе за те, що приховав від неї правду.

Але тільки *після* того, як приготую їй сніданок.

Феллон

У мене в животі бурчить, і я згадую, що не вечеряла. Тихенько встаю з ліжка і шукаю свій одяг, але, крім спідниці, нічого більше не знаходжу. Не хочу вмикати світло, щоб знайти сорочку, тому підходжу до Бенової гардеробної, плануючи взяти якусь його футболку або щось інше й піти в розвідку до холодильника. Почуваюся ідіоткою, шукаючи навпомацки футболку в його гардеробній і всміхаючись на всі тридцять два. Прокинувшись сьогодні вранці, я й припустити не могла, що цей день закінчиться так. *Абсолютно ідеально.*

Вирішую ввімкнути світло й зачинити за собою двері, щоб воно йому не заважало. Знаходжу тоненьку м'яку футболку, знімаю її з вішака, одягаю через голову і вже тягнуся, щоб вимкнути світло, як погляд за щось чіпляється. На верхній полиці біля коробки з-під взуття лежить товста пачка паперу. Схожа на рукопис.

Невже це...

Я аж палаю з цікавості. Тож спинаюся на носки, щоб дістати її, і хапаю лише верхній аркуш, щоб подивитися, що це таке.

Бентон-Джеймс Кесслер

ДЕВ'ЯТЕ ЛИСТОПАДА

Декілька секунд дивлюся на аркуш, але цього задосить, аби у мене в голові розпочалася запекла війна із сумлінням. Я не повинна це читати. Треба негайно покласти аркуш назад.

Але я маю право прочитати цей рукопис. *Так я вважаю.* Бо, власне, тут має бути написано про мої стосунки з Беном. Пам'ятаю, він казав, що не хоче, аби я читала уривки, поки він не закінчить усієї книжки. Але тепер, коли він її вже не пише, це правило неактуальне.

Так і не вирішивши, що робити далі, все-таки дістаю з полички рукопис. Мабуть, занесу його на кухню, зроблю собі щось поїсти, а потім уже думатиму, що з ним робити.

Вимикаю світло й обережно відчиняю двері. Бен лежить у тій самій позі, важко дихає і навіть трохи похропує.

Я виходжу з кімнати, йду на кухню й обережно кладу рукопис на стіл перед собою. Не знаю чому, але в мене тремтять руки. Може тому, що переді мною лежать його думки про мене, про наші стосунки і про все, через що нам довелося пройти. А якщо його правда мені не сподобається? Люди мають право на особисте життя. А те, що я зараз роблю, називається порушенням його права на особисте життя. І здається, це не вельми хороший спосіб починати стосунки.

А якщо я прочитаю лише один-однісінький епізод? Тільки декілька сторінок. А потім покладу все назад. І він про це ніколи не довідається.

Я вже знаю, про що саме хочу прочитати. Одна історія і досі не дає мені спокою.

Мені дуже кортить дізнатися, чому Кайл тоді вдарив Бена, на другий рік нашого знайомства. Зі мною це ніяк не пов'язане, тож я можу прочитати цей уривок і не почуватимуся винною.

Перегортаю сторінки рукопису, намагаючись не зосереджуватися на жодному реченні. А оскільки Бен поділив рукопис на розділи, які відповідають віковим періодам, я легко знайду потрібний уривок. Сутичка сталася на другому році нашого знайомства, тож я гортаю до розділу, який називається «Дев'ятнадцять років» і кладу рукопис перед собою. Пропускаю його внутрішній діалог, поки він чекав мене в ресторані. Сподіваюся, колись він дозволить мені прочитати все, бо дуже цікаво дізнатися, про що він тоді думав. Але зараз я забороняю собі це читати. І так докори сумління не дають спокою, що хочу прочитати лише кілька сторінок. Уявляю, як почуватимуся, якщо тихцем прочитаю весь твір.

Пробігаю очима по сторінці й врешті знаходжу ім'я Кайла. Кладу сторінку перед собою і починаю читати із середини абзацу.

— Усе буде гаразд, Джордін. Обіцяю.

Вхідні двері відчиняються, і вона обертається. Судячи з того, як спалахують її очі, розумію, що це прийшов Кайл.

У мене аж живіт зводить від хвилювання. *Бляха-муха.* Він сказав, що приїде додому не раніше сьомої вечора.

— Хто там прийшов? Кайл? — питаю я Джордін.

— Так, — киває вона, проходячи повз мене. — Він сьогодні відпросився раніше, щоб допомогти мені. — Вона підходить до раковини, бере серветку й витирає очі. — Скажи, що я зараз вийду. Не хочу, щоб він знав, скільки я сьогодні проплакала. Я й так через це почуваюся дурепою.

От лайно.

Може, він уже й забув? Уже стільки часу минуло, і ми жодного разу не говорили про це. Набираю повні груди повітря і виходжу у вітальню, намагаючись приховати паніку. Він не повинен усе зіпсувати.

— Із Джордін усе гаразд, — кажу я, заходячи до вітальні. Докладаю неабияких зусиль, аби не хвилюватися. Та щойно бачу його обличчя, інстинктивно зупиняюся, бо розумію, що він нічого не забув. І що він страшенно розлючений.

Кайл кидає ключі на найближчий до себе столик і, ткнувши на мене пальцем, каже:

— Нам треба поговорити.

Добре хоч, що він не розмовляє зі мною при Феллон. Бодай якесь полегшення. Здається, він не планує проводити зі мною виховну бесіду при ній. А сам на сам я з ним упораюся, це не проблема. Я виберуся з того лайна, в яке сам себе загнав, але дуже не хочу, аби він втягував у це Феллон.

Я усміхаюся до Феллон, тому що з її обличчя бачу, що вона розуміє — у нас із Кайлом щось негаразд. Хочу запевнити її, що все нормально, хоча насправді все зовсім інакше.

— Я зараз повернуся.

Вона киває, а я йду коридором за Кайлом. Він зупиняється біля своєї кімнати, потім показує мені в бік вітальні.

— Можеш пояснити, що за херня тут відбувається?

Кидаю погляд на вітальню, розмірковуючи, як виплутатися з цієї халепи. Але разом з тим знаю, що обдурити його не вийде.

Беруся в боки і втуплююся в підлогу, бо бачу в його очах розчарування.

— Ми з нею друзі, — нарешті кажу я. — Ми познайомилися торік. У ресторані.

Кайл недовірливо фиркає.

— Друзі? — перепитує він. — А Ієн щойно відрекомендував її як твою грьобану *дівчину*, Бене.

Йохана лохина.

Намагаюся якось заспокоїти його, скинути градус напруги. Ще ніколи не бачив його таким розлюченим.

— Присягаюся, все не так, як ти подумав. Я просто...

Бляха-муха, оце так каша заварилася!

Підіймаю руки вгору, визнаючи поразку, й додаю:

— Вона мені подобається, ясно? Нічого не можу із собою вдіяти. Я не планував, але так вийшло.

Кайл дивиться убік, розгублено потираючи обличчя. Коли ж знову повертається до мене, я виявляюся не готовим до того, що стається далі. Він чимдуж штовхає мене, і я відлітаю до стіни. Затим Кайл хапає мене за плечі й припирає до стіни.

— Вона знає, Бене? Чи навіть не здогадується, що це ти влаштував пожежу? Що це через тебе вона ледь не *загинула?*

Я стискаю зуби. Він не може так учинити. Тільки не сьогодні. Тільки не з нею.

— Замовкни! — сичу я йому крізь зуби. — Будь ласка. Вона ж у сусідній кімнаті, заради всього святого!

Намагаюся відштовхнути його, але він хапає мене рукою за горло.

— Бене, ти хоч розумієш, у яку кінчену ситуацію ти себе загнав? Ти що, дебіл?

Щойно він промовляє ці слова, як у коридорі з'являється Феллон. Вона завмирає на місці, намагаючись зрозуміти, що відбувається. Судячи з її обличчя, вона приголомшена побаченим. А не почутим. І це мене втішає.

Феллон

Кладу аркуші на купу.

Якийсь грьобаний псих.

Бен — збочений, прибитий на всю голову писака. Як він посмів узяти реальні факти... щось, що я пережила... і на їхній основі нашкрябати якусь прибацану сюжетну лінію?!

Я зла, що капець! Як він міг так учинити? Однак він ще не закінчив свій роман, тож чи варто так сердитися?

Але *нащо* він це зробив? Хіба він не знав, наскільки ця історія болюча для мене? Я не можу повірити, що він хоче заробити на такій жахливій трагедії.

Мені вже навіть починає здаватися, що було б краще, якби все це *виявилося* правдою, і він *справді* був винен у тій пожежі. Принаймні тоді я не думала б, що він хоче отримати зиск із мого горя.

І нащо йому було вигадувати сварку з Кайлом, коли все решта відбулося насправді? Він узагалі хоч щось із цього вигадав?

Я сміюся із себе. Це не може бути правдою. Ми зустрілися з ним за два роки після пожежі, і він ніяк не міг бути там того вечора. Крім того, як він знав, що випадково зустрінеться зі мною рівно за два роки після пожежі? У такому разі йому довелося б стежити за мною.

А він же такого не робив.

Чи робив?

Мені треба випити води.

Я п'ю.

Мені треба сісти.

Я сідаю.

Усе навколо крутиться, крутиться, крутиться. Павутиння можливої брехні обкручує мене. Крутиться голова. Крутиться шлунок. Мені навіть здається, що кров у жилах теж крутиться, як у центрифузі. Я акуратно складаю сторінки рукопису.

Навіщо ти написав таке, Бене?

Дивлюся на обкладинку і проводжу пальцями по назві. *«Дев'яте листопада».*

Йому був потрібен хороший сюжет. Може, у цьому причина? Саме тому він вигадав таку дивну історію?

Він ніяк не може бути винуватцем пожежі. Це не має абсолютно ніякого сенсу. У тому, що сталося, винен батько, і він це знає. І поліція знає, і я знаю.

Та вже наступної миті я перегортаю титулку, дивлюся на першу сторінку рукопису і роблю те, без чого не отримаю відповіді на свої запитання.

Читаю із самого початку.

Бентон-Джеймс Кесслер

ДЕВ'ЯТЕ ЛИСТОПАДА

Усе має свій початок.
Ділан Томас

Пролог

Будь-яке життя починається з матері. І моє — не виняток.

Моя мама була письменницею. Мені казали, що тато був психіатром, але я не беруся цього стверджувати, бо не мав нагоди спитати його про це особисто. Він помер, коли мені було три роки. Я його зовсім не пам'ятаю, але думаю, що це на краще. Важко сумувати за людьми, яких не пам'ятаєш.

У мами був диплом магістра з поезії, а ще вона захистила дисертацію, присвячену творчості валлійського поета Ділана Томаса. Вона часто цитувала його, хоча її улюблені рядки були не з його всесвітньовідомих творів, а з повсякденних діалогів. Я ніколи не міг зрозуміти, вона поважала Ділана Томаса як поета чи як особистість. Бо з того, що я дізнався про нього, провівши невеличке дослідження, він як особистість не вельми заслуговував поваги. А може, саме за це вона його й поважала? За те, що Ділан Томас майже нічого не зробив для того, аби завоювати визнання як особистість, і навпаки, зробив усе, аби отримання визнання як поет.

Мабуть, варто докладніше розповісти, як померла моя мама. А ще треба пояснити, як дівчина, яка надихнула мене на написання цієї книжки, причетна до історії, яка починається з моєї матері. І коли я розповім про одне і друге, то, мабуть, логічно буде розповісти і про те, як Ділан Томас пов'язаний із життям моєї матері, і що важливіше, з її смертю. І як усе це привело мене до Феллон.

На перший погляд може здатися, що все надто заплутано, проте насправді все дуже просто. Усе взаємопов'язано. Усе переплетено.

І все це почалося дев'ятого листопада. За два роки до того, як я вперше зустрівся з Феллон віч-на-віч.

Дев'ятого листопада.

День смерті моєї мами.

Дев'ятого листопада.

Ніч, коли я умисне влаштував пожежу, в якій ледь не втратила життя дівчина, що одного чудового дня врятувала моє життя.

Феллон

Я витріщаюся на сторінки перед собою і не можу в це повірити. У роті відчувається присмак жовчі.

Що я наробила?

Ковтаю, щоб позбутися присмаку жовчі, та слина застрягає в горлі.

Це ж справжній монстр. І я віддала йому своє серце.

У мене тремтять руки. Не можу поворухнутися. І не можу вирішити, чи варто читати далі й таки дійти до сторінки, де буде написано, що все прочитане — результат дивовижної і водночас збоченої фантазії Бена. Що заради успіху нашої історії він змішав факти з вигадкою. То що, варто читати далі?

Чи краще втікати?

А як утекти від людини, якій я повільно віддавала всю себе протягом чотирьох років?

Чи шести?

Невже він знає мене із шістнадцяти років?

Чи знав він мене того дня, коли ми зустрілися в ресторані? Чи, може, він і прийшов туди *через* мене?

Уся кров, що тече в мені, до останньої краплини, приливає мені до голови, навіть вуха починають боліти від надмірного тиску. Страх сковує тіло. Я перетворююся на скелю, що звисає над безоднею. Ціпенію від страху.

Треба негайно забиратися звідси. Схопивши телефон, тихенько викликаю таксі.

Оператор повідомляє, що автівка перебуває за декілька кварталів від мене і буде на місці за дві-три хвилини.

Величезний страх охоплює мене. Він просто пожирає мене.

Я боюся аркушів, які тримаю в руках. Боюся брехні. Боюся чоловіка, який спить у сусідній кімнаті і якому я пообіцяла всі свої «завтра».

Відсуваю стілець, аби підвестися й зібрати свої речі. І тут чую, як відчиняються двері його спальні. Різко повертаю голову в напрямку джерела тривоги. Бен стоїть у дверях, тручи очі від сну.

Якби я могла зупинити час, я наостанок вивчила б його. Провела б пальцями по його вустах, щоб переконатися, що вони такі самі м'які, як і слова, які він говорив. Узяла б його за руки і провела пальцями по його долонях, щоб пересвідчитися, що вони справді здатні пестити шрами, які самі ж і спричинили. Я обійняла б його і, підвівшись навшпиньки, прошепотіла б йому на вухо: «Чому ти не сказав, що фундамент, на якому навчив мене стояти, побудований з піску?»

Я бачу, як він, кліпаючи, дивиться на сторінки рукопису, які я міцно стискаю в руках. За лічені секунди на його обличчі відображаються всі його думки.

Він дивується, як я знайшла рукопис.

Йому кортить дізнатися, чи багато я встигла прочитати.

Письменник Бен.

Мені хочеться сміятися, тому що Бентон-Джеймс Кесслер — не письменник. Він *Актор*. Саме так, з великої літери. Майстер фальсифікацій, який щойно закінчив свій чотирирічний виступ.

Уперше в житті я не бачу в ньому того Бена, в якого закохалася.

Того Бена, який кардинально змінив моє життя.

Зараз я бачу в ньому чужу людину, про яку нічогісінько не знаю.

— Феллон, що ти робиш?

Від його голосу я здригаюся. Бо він звучить так само, як годину тому, коли він казав мені: «Я кохаю тебе».

Тільки тепер цей голос не викликає в мене нічого, окрім паніки. Мене охоплює жах.

Я й гадки не маю, що він за людина.

Я не знаю, чого він прагнув останні кілька років. Я боюся навіть уявити, на що він здатен.

Він починає наближатися до мене, і я роблю єдине, що спадає мені на думку, — перебігаю до іншого краю столу, сподіваючись встановити безпечну дистанцію між собою і ним.

Його обличчя перекошується від болю, коли він бачить мої стрімкі маневри. Але я не знаю, цей біль щирий чи награний. Не розумію, чи варто мені сприймати на віру все, що я зараз прочитала... Може, він усе це вигадав, аби створити яскравий, гострий сюжет?

За своє життя я плакала з різних причин. Здебільшого від суму, гніву й розчарування. Але вперше я не можу стримати сліз від страху.

Побачивши сльози на моїх щоках, Бен піднімає вгору руку, намагаючись заспокоїти мене.

— Феллон! — Його очі робляться великі й круглі, і в них майже стільки само переляку, як і в моїх. Але тепер я вже не знаю, чи можна вірити тому, що бачу на його обличчі. — Феллон, будь ласка. Дозволь я все поясню.

У нього такий стурбований вигляд. І він такий щирий.

То може, це вигадка? Може, він просто змішав нашу історію з видумками, як це роблять у художніх творах? Я певна, що він не міг так учинити зі мною.

Показую на рукопис, сподіваючись, що він не помітить, як тремтить моя рука.

— Бене, це правда?

Він дивиться на рукопис, а потім знову на мене. Здається, йому нестерпно боляче бачити ці сторінки.

Похитай головою, Бене. Скажи, що це неправда. Будь ласка.

Але він не рухається і нічого не заперечує. Усвідомивши це, я аж скрикую.

— Я тобі все поясню. Дозволь мені, прошу. Тільки...

Бен починає наближатися, а я задкую, доки не впираюся у стіну.

Треба вибиратися звідси. Треба тікати від нього.

Він обходить стіл з правого боку, а не з лівого, і тому опиняється далі від вхідних дверей, ніж я. Це мій шанс. Якщо я рухатимуся достатньо швидко, можу встигнути вискочити у двері раніше, ніж він мене схопить.

Але чому він дозволяє мені піти?

Чому дає мені шанс утекти?

— Я хочу піти звідси, — кажу йому. — Будь ласка.

Бен киває, але руку не опускає. Він і досі тримає її долонею до мене, намагаючись у такий спосіб бодай якось мене заспокоїти. Його кивок каже мені про одне, а рука просить залишатися на місці. Розумію, що він хоче все мені пояснити... Та якщо він не скаже, що все прочитане неправда, то я не бачу сенсу залишатись і слухати його. Щоб він там не молов. Хочу одного — почути, що все це неправда.

— Бене, — шепочу я, впираючись долонями в стіну позаду себе, — будь ласка, скажи, що те, що я зараз прочитала, — неправда. Благаю, скажи, що я не твоя грьобана сюжетна лінія.

Від моїх слів на його обличчі з'являється той вираз, який я так боялася побачити. *Йому шкода.*

Я знову відчуваю в роті присмак жовчі й хапаюся за живіт.

— О Господи.

Я хочу надвір. Мені терміново треба вирватися звідси, поки мене не скрутило і я не ослабла так, що не зможу й ноги переставити. Наступні декілька секунд минають як у тумані.

— О боже мій, — знову белькочу я і лечу до дивана. Так, ось моя сумочка. Туфлі. І тікати, тікати, тікати...

Добігши до дверей, відсуваю клямку вбік. Але він накриває мою руку своєю й притискається грудьми до моєї спини, припираючи мене до дверей.

Я заплющую очі, відчуваючи його дихання біля шиї.

— Пробач, будь ласка. Мені дуже шкода. Пробач. Пробач, будь ласка. — Бенові слова сповнені відчаю, як і хватка, з якою він вчепився в мене, намагаючись розвернути до себе. Коли йому це вдається, він витирає сльози на моїх щоках, а я бачу, що і в нього самого в очах стоять сльози. — Мені дуже шкода. Тільки не йди, будь ласка.

Ні, годі. Цього разу він мене не обдурить. Я більше не дозволю цього.

Намагаюся відштовхнути його, але він міцно тримає мене за зап'ястки. Потім притискає їх до грудей і притуляється своїм лобом до мого.

— Я кохаю тебе, Феллон. Боже, як я сильно тебе кохаю. Будь ласка, не йди від мене. Благаю.

І цієї миті всередині мене все перевертається. Я більше не боюся. Я гніваюся. Я лютую.

Почувши зараз ці слова, я одразу відзначаю, наскільки інакше звучали вони годину тому. Як він посмів брехати мені? Як посмів використати мене заради своєї книжки? Як посмів змусити мене повірити, що побачив мене справжню, переконав, що шрами на моєму тілі для нього неважливі?

Шрами, які я отримала через нього.

— Бентоне-Джеймсе Кесслере. Ти *не* кохаєш мене. І не кажи більше ніколи цих слів. Ні мені, ні комусь іншому. Бо ти ганьбиш ці три слова, промовляючи їх своїм ротом.

Бен стоїть, витріщивши очі, а я штовхаю його в груди, і він відступає від мене.

Не чекаючи, поки він придумає ще більше брехні і фальшивих вибачень, я грюкаю дверима й перекидаю через плече ремінець своєї сумочки. Біжу босоніж до таксі, яке саме виїжджає з-за рогу. Чую, як він гукає мене.

Ні.

Я не буду його слухати. Я нічого йому не винна.

Відчиняю дверцята таксі й заскакую всередину. Говорю водієві адресу, та поки він вводить її в навігатор, Бен уже підбігає до автівки. Перш ніж устигаю помітити, що бічне скло опущене, Бен засовує руку всередину і прикриває кнопку склопідйомника. Його очі сповнені благання.

— Ось, — каже він, простягаючи мені сторінки рукопису. Вони падають мені на коліна, деякі опускаються на підлогу. — Якщо ти не хочеш мене вислухати, тоді прочитай його. Увесь, до кінця. Будь ласка, тільки...

Я хапаю пачку сторінок, які лежать у мене на колінах, і відкидаю вбік. Затим збираю те, що залишилося, і намагаюся викинути через вікно, але Бен ловить їх і запихає назад.

Піднімаючи скло, чую, як він бурмоче:

— Тільки не злися на мене, будь ласка.

Та боюся, що вже запізно.

Я кажу водієві, щоб він рушав. Коли ми від'їжджаємо на безпечну відстань і трохи стишуємо хід, готуючись виїхати на автостраду, обертаюся й дивлюся на Бена. Він стоїть біля дверей своєї квартири, обхопивши голову руками, й дивиться, як я їду від нього. Я хапаю стільки сторінок, скільки поміщається в руки, і викидаю їх у вікно. За мить до того, як таксі вижджає на шосе, ще раз обертаюсь і бачу, як він розпачливо падає на коліна.

Мені знадобилося чотири роки, аби покохати його. І лише чотири сторінки, аби покласти край нашим стосункам.

ШОСТЕ
9 ЛИСТОПАДА

Доля.
Слово, що означає неминучість.
Доля.
Слово, що означає вірну смерть.

Бентон-Джеймс Кесслер

Феллон

Я щойно пережила найдовшу хвилину в своєму житті, сидячи на дивані й не зводячи очей із секундної стрілки на годиннику, яка повзе слимаковим ходом, змінюючи восьме листопада дев'ятим.

І хоч жоден звук не супроводжував зміну дати, я аж здригнулася, наче в мене у голові всі годинники на світі, в усіх помешканнях, на всіх стінах почали відбивати дванадцять ударів. За десять секунд блимає екран мого телефона. Повідомлення від Ембер.

«Це лиш дата в календарі. Як і будь-який інший день. Я люблю тебе. І не забувай про мою пропозицію. Якщо хочеш, щоби я провела цей день із тобою, просто напиши».

А ще я помічаю повідомлення від мами, яке вона надіслала мені дві години тому.

«Завтра я привезу тобі сніданок. Відчиню своїми ключами, тож будильник можеш не ставити».

От гівно.

Не хочу нікого бачити завтра зранку. Ні Ембер, ні маму, ні будь-кого іншого. Добре, хоч батько не пам'ятає, що це за

день. І це додатковий плюс до наших не вельми приязних стосунків.

Я натискаю кнопку збоку на телефоні, щоб вимкнути екран, і сідаю на диван, обхопивши руками коліна. На мені піжама, яку не планую знімати до десятого листопада. Наступні двадцять чотири години я не виходитиму з дому. І не розмовлятиму ні з ким. Ну хіба що з мамою, коли вона привезе сніданок. А потім візьму собі вихідний від усього світу.

Після того, що мені довелося пережити з Беном торік, я вирішила, що ця дата проклята. Віднині, хоч скільки б мені було років і який би був у мене сімейний стан, я ніколи не виходитиму з дому дев'ятого листопада.

А ще я вирішила, що раз на рік, лише цього дня, дозволю собі думати про пожежу. Про Бена. Про згаяний із ним час. Тому що ніхто не вартий таких душевних страждань. Немає жодних виправдань тому, що він зробив мені.

Саме тому, втікши від Бена торік, я передусім поїхала до найближчого відділку поліції і подала позовну заяву на нього на заборону наближатися до мене.

Минув рівно рік, і я не отримала від нього жодної звістки.

Я нікому не розповідала про те, що сталося. Ні батькові, ні Ембер, ні мамі. І не тому, що не хотіла, щоб у нього були проблеми, ні, я переконана — він має заплатити за те, що зробив зі мною.

А тому що я заплуталася.

Я довіряла йому. Я кохала його. Я щиро вірила, що між нами був справжній, незвичайний зв'язок і що нам дуже пощастило, тому що рідко кому випадає шанс знайти таке кохання.

А коли дізналася, що він брехав мені весь час, почувалася такою приголомшеною, що й досі не можу отямитися. Щоранку, прокинувшись, змушую себе викинути з голови

думки про нього. Я намагаюся жити своїм життям далі, наче Бентона-Джеймса Кесслера ніколи й не було в ньому. Іноді в мене це виходить, іноді — не дуже. І слід визнати, що «не дуже» переважає.

Не раз думала звернутися до психотерапевта. А ще хотіла розповісти про Бена мамі, а заразом і про те, що це він влаштував пожежу. Я навіть думала розповісти про нього батькові. Але мені важко заводити розмову про нього, бо я майже постійно намагаюся вдавати, що його немає і не було ніколи.

Я чи не щодня повторюю собі, що з часом мене попустить. Що настане день, і я зустріну хлопця, з яким забуду Бена назавжди. Але я й досі не можу наважитися довіряти комусь бодай настільки, щоб просто пофліртувати.

Якщо ти втрачаєш довіру до чоловіків після зради, — це одне. А Бен брехав мені в таких масштабах, що я й досі не розібралася, що з його слів правда, а що — брехня. А що було навмисне придумано для книжки. Єдине, що я знаю напевно, — це те, що він якось причетний до пожежі, в якій я мало не загинула. І мені абсолютно байдуже, робив він це навмисно чи випадково. Власне, навіть не це мене вибішує найбільше.

Найбільшого душевного болю завдають спогади про те, як він переконував мене, що мої шрами гарні, як вимагав не зациклюватися на них, і жодного разу не сказав, що саме він винен у них.

Таку брехню неможливо виправдати нічим. Тому навіть немає сенсу слухати його виправдання.

Власне, немає жодного сенсу і в тому, щоб дозволяти собі думати про це більше, ніж я вже передумала. Мабуть, треба лягати спати. Може, станеться диво, і я просплю більшу частину завтрашнього дня.

Я тягнуся до лампи, вимикаю світло і йду до своєї кімнати, як раптом чую, що у вхідні двері хтось стукає. *Ембер.*

Їй добре вдавалося не нагадувати мені про сьогоднішню дату аж до вчорашнього вечора. Вчора, а точніше кілька годин тому, вона раптом ні з того ні з сього почала мені розказувати, що хоче прийти до мене з ночівлею. Але я відмовилася. Знаю, вона просто не хоче, щоб я залишалася сама цього вечора. Але сумувати значно легше, коли немає нікого поруч, хто міг би тебе за це засуджувати.

Відчинивши двері, не бачу нікого. По тілу пішли мурашки. Ембер такого не зробила б. Вона не бачить нічого смішного в тому, аби отак посеред ночі розіграти подругу, яка живе сама. Швидко відступаю назад до квартири і вже ладна зачинити двері, як погляд чіпляється за якусь картонну коробку, що стоїть перед порогом. Ні у що не загорнута, але зверху лежить конверт, на якому великими літерами написано моє ім'я.

Роззираюся навколо, але ніде нікого немає. Чую лише, як від'їжджає якась автівка. Якби не було так темно, може, я і впізнала б, чия вона.

Знову дивлюся на коробку, потім швиденько хапаю її, забігаю всередину і замикаю двері на замок.

Вона схожа на подарункові коробки, у які в дорогих бутиках пакують сорочки. Однак розумію, що в ній лежить щось значно важче за сорочку. Ставлю коробку на кухонний стіл і відриваю від неї конверт.

Він не заклеєний, тож я швидко дістаю з нього аркуш паперу й розгортаю його.

Феллон, майже все своє життя я готувався написати щось настільки важливе, як цей лист. Але вперше в житті

відчуваю, що в англійській мові бракує літер, щоб адекватно передати словами все, що я хочу тобі сказати.

Поїхавши від мене торік, у руках ти забрала мою душу, а в зубах — моє серце. І я вже тоді розумів, що ні того, ні іншого я собі вже ніколи не поверну. Можеш залишити їх собі, мені вони вже не потрібні.

Я пишу цього листа не тому, що плекаю надію, що ти мені пробачиш. Ти заслуговуєш кращого, і завжди заслуговувала. Що я не сказав би — цього завжди буде замало, аби бути гідним ходити по тій самій землі, по якій ходиш ти. І що я не зробив би, моє серце вже ніколи не стане гідним того, щоб розділити любов з твоїм серцем.

Я не прошу повернутися до мене. Я просто прошу, щоби ти прочитала те, що лежить у цій коробці. Тоді, можливо, ти, а може навіть і я, вийдемо з цієї ситуації з найменшими втратами.

Ти можеш не вірити мені, але я хочу одного — щоби ти була щаслива. Я завжди тільки цього й хотів. І зроблю все для цього. Навіть якщо це означатиме, що я маю допомогти тобі забути мене.

Слова, які ти прочитаєш на цих аркушах, ніхто ніколи до тебе не читав. І не прочитає. Це єдиний екземпляр. І він призначений лише для тебе. Коли дочитаєш, можеш робити з ним усе що заманеться. І так, я розумію, що ти мені нічого не винна. Але я прошу прочитати цей рукопис не заради мене. Я хочу, щоб ти прочитала його заради себе. Бо коли любиш когось, ти мусиш допомогти цій людині стати кращою, ніж вона може бути. І хоч як гірко мені це визнавати, але ти станеш кращою без мене.

Бен

Я дістаю аркуші й акуратно кладу їх на стіл біля коробки.

Підношу руку до очей і перевіряю, чи не плачу. Мені й самій не віриться, але я не зронила жодної сльозинки. Хоча досі була певна — якщо колись отримаю від нього якусь звістку, емоції накриють мене з головою і порвуть на дрантя.

Але ні. Цього разу руки в мене не тремтять. Серце не вискакує з грудей. Прикладаю пальці до шиї, щоб перевірити, чи є в мене пульс.

Торік я витратила дуже багато сил, аби створити високу емоційну стіну. І недарма. Адже навіть сьогоднішній лист не зміг її здолати.

Але боюся, що сталося ще дещо. Мало того що Бен ніколи не зруйнує цю стіну, я ще непокоюся, що він змусив мене побудувати її такою високою і товстою, що я ховатимуся за нею довіку.

Хоча в одному він має рацію. Я нічого йому не винна.

Я йду до своєї кімнати й заповзаю в ліжко, залишаючи всі ті сторінки непрочитаними.

* * *

Зараз 11:15.

Я мружуся, отже, надворі світить сонце. І це означає, що зараз 11:15 ранку.

Підношу руку до обличчя і прикриваю очі. Лежу так декілька секунд, а потім простягаю руку до телефона.

Дев'яте листопада.

Бляха.

Ну тобто не має нічого дивного в тому, що я не проспала двадцять чотири години поспіль, тож навіть не знаю, чому засмутилася. Особливо враховуючи те, що спала я аж одинадцять годин. Навіть не пам'ятаю, коли востаннє спала так

довго, відколи вийшла з підліткового віку. І тим паче ніколи так багато не спала на річницю пожежі. Зазвичай уночі з восьмого на дев'яте листопада я й на мить не могла зімкнути очей.

Стою посеред кімнати і розмірковую, як провести сьогоднішній день. За дверима номер один знаходиться моя ванна, душ і зубна щітка. За дверима номер два — телевізор, диван і холодильник.

Я вибираю двері номер два.

Та щойно відчиняю їх, одразу жалкую, що не вибрала двері номер один, бо на дивані сидить моя мама.

От фігня. Я й забула, що вона обіцяла принести сніданок. А тепер вона подумає, що я нічого не роблю, тільки сплю цілими днями зранку до вечора.

— Привіт! — кажу я, виходячи зі своєї кімнати.

Вона підводить на мене очі, і я заклякаю на місці.

Вона плаче.

Що сталося і з ким? Із батьком? Із бабусею? Із двоюрідними братами? Тітками? Дядьками? Із Бодликом — маминим песиком?

— Що за біда? — питаю я.

Потім опускаю погляд нижче, на її коліна, і розумію, *що* за біда. Вона читає рукопис. Бенів рукопис.

Нашу історію.

А відколи це вона почала втручатися в чуже життя? Я показую на рукопис і ображено дивлюся на неї.

— Що ти робиш?

— Пробач, будь ласка, — відказує мама, шморгаючи носом і витираючи очі серветкою. — Просто я побачила лист. Я ніколи не читала твоїх листів, але цей лежав на столі, біля відкритої коробки, коли я принесла тобі сніданок. Я прос-

то... вибач. І тоді... — Вона бере кілька сторінок рукопису і перегортає їх. — Я прочитала першу сторінку, і сиджу тут уже чотири години й не можу зупинитися.

Вона вже чотири години читає рукопис?

Я підходжу до неї і забираю стос аркушів у неї з колін.

— Скільки ти прочитала? — запитую, відносячи рукопис назад на кухню. — І навіщо? Мамо, це тебе взагалі ніяк не стосується. Аж не віриться, що ти на таке здатна.

Я закриваю картонну коробку і йду з нею до смітника, натискаю педаль, щоб відкрити кришку, та мама кулею підлітає до мене. Такої прудкості я за нею ніколи не помічала.

— Феллон, не смій викидати рукопис! — кричить вона, а тоді забирає в мене коробку і притискає до грудей. — Навіщо ти це робиш?

Вона ставить коробку на стіл і гладить її рукою, наче це якась велика цінність, якої я щойно ледь не позбулася. Не розумію, чому вона так реагує на те, що мало б її розізлити.

Вона зітхає і дивиться мені в очі.

— Донечко, а це все — правда? — нарешті запитує вона. — Те, що тут написано. Усе так і було?

Навіть не знаю, що їй сказати, бо й гадки не маю, які події вона має на увазі. Тож просто знизую плечима.

— Не знаю. Я ще не читала, — зрештою кажу я і, минаючи її, прямую до дивана. — Але якщо ти питаєш про Бентона-Джеймса Кесслера і про те, що він змусив мене закохатися в якусь видуману версію себе, то так, це справді сталося. — Я шукаю пульт від телевізора й перекладаю диванні подушки. — І якщо ти маєш на увазі те, що я дізналася, що він якось причетний до пожежі, в якій я мало не загинула, і він так і не розповів мені про цю дрібничку за весь час, поки я закохувалася в нього, то так, таке теж було.

Таки знайшовши пульт, сідаю на диван, підгинаю під себе ноги й налаштовуюся на дванадцятигодинний марафон з перегляду різних реаліті-шоу. Усім своїм виглядом я показую мамі, що їй уже час іти додому, але вона підходить до дивана й сідає біля мене.

— То ти ще це не читала? — питає вона і ставить коробку на журнальний столик перед нами.

— Торік я прочитала пролог. І мені вистачило з головою.

Відчуваю, як вона своєю теплою долонею накриває мою руку. Повільно повертаю голову і бачу, що вона ніжно усміхається до мене.

— Донечко...

Я відкидаю голову на спинку дивана.

— А твої безцінні поради не можуть почекати до завтра? Будь ласка.

Вона зітхає.

— Феллон, поглянь на мене.

І я дивлюся на неї. Бо вона моя мама, і я люблю її. І хоч мені вже двадцять три, невідь чому я й досі слухаюся її і роблю, як вона каже.

Вона закладає пасмо волосся мені за ліве вухо. Потім проводить великим пальцем по пошрамованій щоці. Я здригаюся, бо вона вперше в житті торкнулася моїх рубців. І я нікому, окрім Бена, не дозволяла до них доторкатися.

— Ти кохала його? — запитує вона.

Я підвисаю на декілька секунд, у горлі пече вогнем, тож замість того, щоб сказати «так», я лиш мовчки киваю.

У неї сіпаються губи, вона починає швидко кліпати очима, аби не заплакати. Вона й досі водить пальцем по моїй щоці. Затим мама переводить погляд з мого обличчя на шию, роздивляючись шрами і там.

— Я не удаватиму, ніби знаю, через що тобі довелося пройти. Але, прочитавши ці сторінки, хочу запевнити: та пожежа пошрамувала не лише тебе. Те, що він не показував тобі свої шрами, зовсім не означає, що їх у нього немає. — Вона бере коробку і ставить її мені на коліна. — Ось вони. Він детально розповів про всі свої рубці. І ти не повинна відвертатися від них. Ти маєш виявити до нього таку саму повагу, як він виявив до тебе.

З моїх вій скапує перша за цей день сльоза. Я мала б здогадатися, що без сліз сьогодні не обійдеться.

Мама встає, збирається і йде, не зронивши більше ні слова.

Я відкриваю коробку, тому що вона моя мама і я люблю її. І хоч мені вже двадцять три, невідь чому я й досі слухаюся її і роблю, як вона каже.

Швиденько пробігаю очима пролог, який прочитала торік. Там нічого не змінилося. Затим відкриваю перший розділ і починаю читати із самого початку.

Роман Бена

ДЕВ'ЯТЕ ЛИСТОПАДА

Розділ перший
16 років

Осідлай сонце, поки воно не згасло,
І будеш непідвладний смерті.
Ділан Томас

Більшість людей не знають, що таке смерть. А я знаю.

Смерть — це коли не чути кроків у коридорі. Смерть — це коли зранку не долинає шурхіт води з ванної. Смерть — це коли не чути голосу з кухні, який гукає, що час прокидатися. Смерть — це коли не чути стукоту в двері моєї кімнати за кілька секунд до будильника.

Деякі люди кажуть, що нутром відчувають, що незабаром має статися щось погане.

Я відчуваю це не нутром.

Я відчуваю це кожною клітинкою свого довбаного тіла! Від волосків на руках крізь шкіру це відчуття проникає аж до кісток. І з кожною секундою, яка минає без жодного звуку за межами моєї кімнати, це відчуття наростає, стає дедалі сильнішим і починає потроху просочуватися мені в душу.

Я лежу в ліжку ще кілька хвилин і чекаю, коли з кухні почується шурхіт шухлядок або з вітальні долинуть звуки музики з розважального каналу, який вона любить дивитися по телевізору. Але нічого не відбувається. Навіть після голосного сигналу мого будильника.

Простягаю руку, аби вимкнути його, і бачу, як тремтять пальці. А мені наче памороки забило — ніяк не можу приго-

дати, як вимикається цей кінчений будильник, хоча вже два роки поспіль, відколи мені подарували його на Різдво, завжди вимикав його без проблем. Коли він нарешті замовкає, примушую себе встати й одягнутися. Беру з комода телефон, але там лише одне повідомлення. Від Абіти:

«Сьогодні після школи тренька в групі підтримки. Зустрінемось о п'ятій?»

Кладу телефон до кишені, а вже наступної секунди дістаю його і міцно стискаю в руці. Не питайте мене, звідки я знаю, але відчуваю, що він може знадобитися. А якщо діставати його з кишені, можна згаяти дорогоцінний час.

Її кімната на першому поверсі. Я спускаюся вниз і стою під дверима. Старанно прислухаюсь, але чую тільки тишу. І ця тиша така гучна, що аж у вухах дзвенить.

Намагаюся проковтнути страх, який клубком засів мені в горлі. Запевняю себе, що за пару хвилин посміюся з цього всього. Коли відчиню двері й побачу, що вона поїхала на роботу. Її могли викликати зранку, і вона не захотіла мене будити.

Відчуваю, що на лобі виступають великі краплі поту. Витираю їх рукавом сорочки.

Піднімаю руку і стукаю у двері. Не чекаючи відповіді, хапаюся за дверну ручку.

Вона не може мені відповісти. Відчинивши двері, бачу, що її там немає. Її більше немає.

Я знаходжу лише її бездиханне тіло. Воно лежить на підлозі. А навколо голови — калюжа крові.

А її там уже немає.

Усе. Моєї мами *більше немає*.

* * *

З моменту, коли я знайшов її, і до того моменту, коли її тіло винесли з дому, минуло три години. Приїздили поліціянти і фотографували кожен сантиметр у її кімнаті, за межами її кімнати і по всьому будинку. А ще вони поставили мені купу запитань і перебрали її особисті речі, шукаючи якісь речові докази абощо.

Власне, якщо подумати, три години — це не так уже й довго. Якби поліціянти думали, що це насильницька смерть, вони перекрили б усі входи-виходи, а мене попросили б пожити десь в іншому місці, поки вони проводитимуть розслідування. І загалом усе було б значно серйозніше.

А коли жінку знаходять мертвою на підлозі в її кімнаті з пістолетом у руці й передсмертною запискою на ліжку, трьох годин цілком достатньо, аби визначити, що це було самогубство.

Кайлу з гуртожитку їхати сюди три з половиною години, тож за пів години він має бути вже тут.

А пів години — це дуже довго, якщо сидіти й витріщатися на пляму крові, яка залишилася на килимі. Якщо схилити голову ліворуч, то вона стає схожа на гіпопотама з широко роззявленою пащекою. А якщо схилити голову праворуч, то пляма схожа на профіль актора Гері Б'юзі.

Цікаво, чи здійснила б вона задумане, якби знала, що пляма її крові нагадуватиме профіль Гері Б'юзі?

Я недовго пробув у кімнаті з її тілом. Рівно стільки, скільки знадобилося, щоб набрати 911 і дочекатися поліціянтів. А вони приїхали за дві хвилини.

Хоча насправді мені здалося, що минула вічність.

Але за ці дві хвилини я дізнався про маму значно більше, ніж, як я думав, можна було дізнатися за такий короткий проміжок часу.

Коли знайшов її, вона лежала на животі. На ній була майка, з-під якої виднілася частина тату, яке вона зробила кілька місяців тому. Знав, що це була якась цитата про кохання. І більше нічого. Можливо, слова Ділана Томаса, але я ніколи не розпитував її.

Я нахилився й відсунув край майки, щоб прочитати цитату повністю.

Кохані можуть зникнути, кохання ж залишається навік.

Я встав і трохи відійшов від неї, сподіваючись, що дрижаки, які пробігають по шкірі, зникнуть так само раптово, як і з'явилися. Досі ця цитата нічого для мене не означала. Коли мама зробила тату, я подумав, що вона означає, що якщо двоє людей перестали кохати одне одного, це зовсім не означає, що кохання не було. Раніше я про це якоюсь і не замислювався, а зараз мені почало здаватися, що це тату було провісником. І вона зробила його, аби я знав — хоч вона й відійшла в інший світ, її любов залишилася зі мною.

І я аж осатанів від того, що не знав, що означають ці слова на її тілі, доки від неї не залишилося нічого, крім тіла.

Потім я помітив тату на її лівому зап'ястку. Воно з'явилося там ще до мого народження. Це слово «поетичний», написане на нотному стані. Я знав, що воно означає, адже вона кілька років тому, коли ми їхали кудись удвох автівкою, розповіла мені про це. Ми говорили про кохання, і я питав, як зрозуміти, що ось воно, справжнє кохання. Спершу вона дала мені традиційну відповідь-відмазку: «Ти просто зрозумієш».

Та потім глянула на мене й побачила, що її відповідь мене не задовольнила. Тоді мама посерйознішала і сказала:

— То ти зараз серйозно питаєш? Не як допитлива дитина, а як дорослий хлопець, якому потрібна порада? Гаразд, тоді я скажу тобі серйозно.

Я відчув, як моє обличчя вмить запалало, бо не хотів, аби вона подумала, що я закохався. Мені було лише тринадцять років,

і ці відчуття були для мене новими.

Але я був майже певен, що Брін Фелоуз стане моєю першою справжньою дівчиною.

Мама подивилась у дзеркало назад на дорогу, і я побачив, що її обличчя осяває усмішка.

— Я кажу, що ти просто зрозумієш, бо саме так і буде. Ти в цьому не сумніватимешся. Бо коли ти закохаєшся по-справжньому, тебе охоплять дивовижні відчуття. І ти їх ні з чим не сплутаєш. У тебе зміняться пріоритети. Ти перестанеш думати про себе і про своє особисте щастя. У тебе з думки не сходитиме та людина, яку покохаєш. І ти зрозумієш, що ти готовий на все, аби тільки вона була щаслива. Навіть якщо це означатиме, що для цього треба буде піти від неї і пожертвувати своїм щастям заради її щастя.

Потім вона глянула скоса на мене.

— Ось що таке кохання. Бене, кохання — це жертовність. — Мама постукала пальцем по своєму тату на лівому зап'ястку, яке з'явилося там ще до мого народження. — Я зробила це тату, коли відчула, що закохалась у твого тата. Чому вибрала саме такий малюнок? Бо якби того дня мене попросили описати кохання, я сказала б, що за відчуттями це схоже на дві речі, які я люблю найбільше в житті. Тільки вони багатократно збільшилися й поєдналися в одне ціле. Це ніби як мої улюблені поетичні рядки змішалися зі словами моїх улюблених пісень. — Вона знову дуже серйозно подивилася на мене. — Ти зрозумієш, Бене. Коли відчуєш, що готовий відмовитися від усього, що любиш у житті, заради того, щоб зробити кохану людину щасливою... Це і є справжнє кохання.

Я дивився на її тату і розмірковував, чи зможу когось так покохати.

Сумнівався, що захочу відмовитися від того, що люблю, якщо це означатиме, що нічого не отримаю натомість.

Я вважав Брін Фелоуз справжньою красунею, але не був певен навіть у тому, що віддав би їй свої бутерброди, якби сам хотів їсти. І вже точно не зробив би собі тату заради неї.

— А нащо ти зробила це тату? — запитав я. — Щоб тато знав, що ти його любиш?

— Ні, — похитала головою мама. — Я зробила його не заради нього і навіть не через нього. Я зробила його для себе, тому що стовідсотково знала, що навчилася кохати безкорисливо. Уперше в житті я бажала коханій людині більшого щастя, ніж собі. І мені тоді здалося, що лише в такий спосіб я можу описати свої почуття — поєднати дві мої життєві пристрасті, поезію і музику. Я хотіла запам'ятати це відчуття назавжди, раптом більше не доведеться його пережити.

Я не читав її передсмертну записку, але мені стало цікаво, чи змінила вона свою думку щодо справжнього, безкорисливого кохання, чи, може, вона лише батька любила безкорисливо, а дітям уже не перепало. Тому що самогубство — це найбільш егоїстичний учинок, на який здатна людина.

Знайшовши маму того ранку, я передусім перевірив, чи є в неї пульс і чи вона дихає. І лише переконавшись, що вона справді пішла з цього світу, зателефонував у 911. Мені сказали залишатися на лінії до прибуття поліції, тож у мене не було ні шансу, ні реальної можливості знайти її передсмертну записку. А поліціянти знайшли її, обережно підняли пінцетом, поклали в пластиковий пакетик із застібкою і герметично закрили його. А коли записку оформили як речовий доказ, мені просто забракло духу попросити в них її прочитати.

Коли поліціянти від'їжджали, один мій сусід, містер Мітчелл, вийшов на подвір'я і сказав, що побуде зі мною, поки не приїдуть брати. Але щойно поліційна автівка зникла за рогом, я сказав, що в нормі й мені треба зателефонувати родичам. А він відповів:

— То й добре. Все одно мені на пошту треба збігати. Повернуся ввечері й зайду гляну, як ти.

Він говорив так, наче в мене цуцик помер, і все буде добре, бо я заведу собі нового. Я хотів би йорка, бо саме його й нагадує зараз пляма крові, якщо прикрити праве око рукою і подивитися на неї скоса. Цікаво, я перебуваю в шоковому стані й саме тому не плачу?

Мама, мабуть, розсердилася б на мене, що я не плачу. Я певен, що питання уваги відігравало хай і невеличку, але визначну роль у процесі прийняття нею рішення. Вона любила увагу. І я це говорю не в якомусь поганому сенсі. Просто констатація факту. А зараз я не впевнений, що приділяю достатньо уваги її смерті, якщо й досі не заплакав.

Думаю, я просто збентежений. Мама завжди здавалася щасливою. Звісно, траплялись і такі дні, коли вона сумувала. Через стосунки, які закінчилися.

Моя мама любила кохання. І поки не рознесла собі голову пострілом упритул, вона була гарною, привабливою жінкою. І не лише я так вважав. Багато чоловіків так думали.

Але мама була не лише красивою. Вона була ще й дуже розумною. Навіть якщо вона вважала, що стосунки мають закінчитися за пару днів, вона була не з тих, хто ладен розпрощатися із життям, аби довести якомусь чоловікові, що він мусить бути з нею і тільки з нею. І вона ніколи не закохувалась у чоловіка так сильно, щоб аж думати, що не може без нього жити. Усе одно, таке кохання — не справжнє. Якщо батькам

стає сили пережити смерть своїх дітей, то дорослі чоловіки й жінки тим паче можуть легко впоратися з втратою стосунків.

Я вже хвилин п'ятнадцять розмірковував над тим, чому вона зробила таке із собою, але до відповіді не наблизився ані на крок.

Тож вирішив провести розслідування. Звісно, почувався трохи ніяково, адже вона була моєю мамою і мала право на особисте життя. А з іншого боку, якщо людина знаходить час на те, аби написати передсмертну записку, то вже точно в неї був час і для того, щоб знищити те, що, на її думку, діти не повинні бачити. Наступні пів години (і чому Кайл і досі не приїхав?) я перебирав її речі.

Я переглянув її телефонну книжку і пошту. Прочитавши кілька повідомлень на телефоні й електронних листів, я вже був певен, що достеменно знаю причину, з якої мама наклала на себе руки.

І цю причину звуть Донован О'Ніл.

Феллон

Сторінка з іменем мого батька випадає в мене з рук і з шелестом падає на підлогу, до інших сторінок, які є вже прочитала.

Відклавши рукопис, зриваюся з місця, біжу до своєї кімнати і влітаю у двері номер один. Приймаю душ, намагаючись заспокоїтися, щоб читати далі, але ридаю ридма і не можу зупинитися. Я б не побажала жодному шістнадцятирічному підлітку пережити те, через що довелося пройти Бену. Та все одно не можу збагнути, яким боком усе це до мене.

Тепер, коли я знаю, що мій батько мав якісь стосунки з Беновою мамою, у мене з'являється відчуття, що я потроху наближаюся до розгадки. Не скажу, що мені дуже хочеться читати далі, однак уже почала і зупинитися, мабуть, просто не вийде.

Попри те що мене нудить, а руки тремтять уже хвилин п'ятнадцять, бо боюся дізнатися, як до цього всього причетний мій батько, через силу намагаюся взяти себе в руки і зазирнути в наступну сторінку.

Минає не менше години, перш ніж я наважуюся повернутися до рукопису. Сідаю на диван і продовжую з того місця, на якому зупинилася.

Роман Бена

ДЕВ'ЯТЕ ЛИСТОПАДА

Розділ другий
16 років

Коли спалюєш мости, епічна пожежа виходить.
Ділан Томас

Кайл нарешті доїхав додому. Та й Ієн теж. Ми сидимо на кухні за столом і говоримо про все на світі, окрім того, чому наша матір ненавиділа своє життя більше, ніж любила нас.

Кайл каже, що я сьогодні був дуже хоробрим. Він розмовляє зі мною так, наче мені й досі дванадцять років. Брат забуває про те, що я вже пів року як єдиний чоловік у цьому домі, відколи він поїхав на навчання.

Ієн телефонує до клінінгової компанії, яка надає послуги з прибирання будинку, в якому померла людина. Видно, хтось із поліціянтів залишив їхню візитівку на столі в кухні, знаючи, що нам знадобиться допомога. Я навіть не думав, що такі компанії взагалі існують. А Ієн згадав, що колись дивився фільм «Чищення до блиску» про жінок, які підробляли в такій компанії, щоб зводити кінці з кінцями.

Нам присилають двох чоловіків. Один із них не розмовляє англійською, а другий узагалі не розмовляє. Він усе пише на планшеті, який носить у нагрудній кишені.

Закінчивши, вони знаходять мене на кухні й дають мені записку:

«Не заходьте до кімнати чотири години, щоб килим висох. З вас 200 доларів».

Я знаходжу Кайла у вітальні. Уже разом ми шукаємо Ієна, але марно. Його автівки біля будинку немає, а він єдиний,

у кого можуть бути такі гроші. Потім я знаходжу на кухні мамин гаманець.

— У неї в гаманці достатньо грошей. Як думаєш, це нормально, якщо ми скористаємося ними?

Кайл мовчки бере в мене гроші й виходить з кухні, щоб розрахуватися з хлопцями.

Ієн повернувся додому лише за кілька годин. Вони з Кайлом довго сперечаються щодо того, чи казав Ієн, що збирається поїхати до поліційного відділку, бо Кайл не пам'ятає, як він вийшов з дому, а Ієн стверджує, що той просто не звернув уваги.

І ніхто чомусь не питає, нащо він узагалі туди поїхав. Припускаю, що він хотів прочитати мамину передсмертну записку, але не запитую його про це. Після того як я прочитав, що мама любила цього Донована, зовсім не хочеться дізнатися, що вона не може без нього жити. І мене вибішує сама думка про те, що вона не змогла пережити розставання з чоловіком, а от про нас, дітей, узагалі не вважала за потрібне подумати. Це ж очевидні речі. Як узагалі можна таке порівнювати?

Я навіть починаю уявляти, як вона приймала остаточне рішення. Ось вона сидить на ліжку посеред ночі й гірко плаче через того жалюгідного козла. В одній руці тримає його фото, а в іншій — фото зі мною, Кайлом та Ієном. Вона переводить погляд з однієї світлини на іншу, але на знімку Донована її погляд затримується довше. *«Може, мені просто покінчити з усім просто зараз, щоб більше не страждати, що не можу ні дня без нього прожити?»* А потім вона дивиться на нашу фотографію. *«Чи спробувати запхнути цей біль якомога далі й жити своїм життям з трьома чоловіками, які вдячні Всесвіту за те, що в них така мама, як я?»*

Єдине, чого я *не можу* уявити, то це те, що переконало її вибрати фотографію в правій руці, а не в лівій.

І розумію, що поки я на власні очі не побачу, що ж такого особливого в тому Доновані, довіку не заспокоюся. Це гризтиме мене, повільно й болісно підточуватиме зсередини, проїдатиме до кісток, поки я не відчую те саме, що й вона, коли обхопила губами холодне дуло того пістолета.

Я чекаю пару годин, поки Ієн з Кайлом не розходяться по своїх кімнатах, і заходжу до її спальні. Знову передивляюся все, що вже прочитав, любовну переписку, докази того, що їхні стосунки були бурхливими, як ураган. Коли знаходжу достатньо інформації про нього, знаходжу в гуглі його адресу й виходжу з дому.

Беручи її автомобіль, почуваюся доволі дивно. Шістнадцять мені виповнилося лише чотири місяці тому. Мама відкладала гроші, щоб допомогти мені купити мою першу автівку. Але ми не встигли зібрати потрібну суму, і я просто брав її авто, коли їй воно не було потрібне.

У неї класна автівка. «Кадиллак». Часом я дивувався, чому вона не продасть її і не купить дві дешевші. Але потім почувався винним за такі думки. Я був шістнадцятирічним підлітком, а вона — мамою-одиначкою, яка важко працювала, щоб досягти того, що мала. Тож з мого боку було нечесно думати, що ми з нею маємо їздити на майже однакових дешевших автомобілях.

На початку одинадцятої вечора я під'їжджаю до кварталу, в якому живе Донован. Він значно кращий за наш. Не те, щоб наш квартал геть поганий, але тут на в'їзді стоять ворота. Щоправда, своєї захисної функції вони не виконують, бо відчинені. Я розмірковую, чи не краще буде розвернутись і поїхати додому, та потім згадую, навіщо сюди приїхав, і роз-

умію, що нічого протизаконного в цьому немає. Я просто хочу подивитися на дім того чоловіка, через якого моя мама вкоротила собі віку.

Варто зазначити, що будинки не так уже й легко роздивитися. Вони розташовані далеченько один від одного і від дороги. Що далі я їду, то рідше зустрічаються дерева. Коли наближаюся до потрібної адреси, серце мало не вискакує з грудей, аж у вухах бухкає. Почуваюся жалюгідною бабою через те, що так розхвилювався, ще навіть не побачивши будинку Донована. А долоні спітніли, аж руки з керма зісковзують.

Коли під'їжджаю безпосередньо до будинку, не відчуваю особливого захоплення. Такий самий, як і решта. З гострим похилим дахом, гаражем на дві автівки, акуратно підстриженим газоном і поштовою скринькою, оформленою під камінь, як і стіни будинку.

Чесно кажучи, від Донована я чекав більшого.

Мене вражає власна сміливість, з якою я проїжджаю повз його дім, розвертаюсь і зупиняюся оддалік, щоб поспостерігати. Глушу двигун і вимикаю фари.

Цікаво, він уже знає чи ще ні?

Хоча не дуже розумію, як він міг дізнатися. Хіба що в них є спільні друзі.

Мабуть, таки знає. Я певен, що в мами було багато друзів і колег з того життя, про яке я нічого не знав.

Цікаво, а він плакав, коли дізнався? Шкодував про щось? І якби в нього була можливість усе повернути назад і не розбивати їй серце, він це зробив би?

Ну от, тепер я мугикаю собі під ніс пісеньку Тоні Брекстон. Та пішов ти в дупу, Донован О'Ніл!

Телефон, який лежить на пасажирському сидінні, оживає. Прийшло повідомлення від Кайла.

Кайл: Ти де?

Я: Мені треба було в магазин заїхати.

Кайл: Уже пізно. Їдь додому швидше. Завтра о дев'ятій ранку нам треба бути в похоронній агенції.

Я: А ти мені мамця, чи що?

Чекаю, що він відповість мені щось на кшталт: «Ще трохи зарано, чуваче».

Але він такого не робить.

Я дивлюся на телефон довше і вже подумки прошу Кайла, щоб він бодай щось відповів. Не знаю, навіщо я послав йому таке повідомлення. Аж соромно стає. Тут має бути кнопка «Стоп! Не надсилай!».

Ну, супер. Тепер я наспівую «Не над-си-ла-ай» на мотив Unbreak my heart Тоні Брекстон. Та пішла ти в дупу, Тоні Брекстон!

Помітивши світло фар, які рухаються в моєму напрямку, сповзаю нижче на сидінні. А потім іще нижче, коли бачу, що автівка зупиняється біля будинку Донована. Перестаю співати, мене мов заціпило, поки чекаю, коли він вийде з авто. Хріново, що вже така темінь. Хотілося б побачити, який він — нормальний чи мудак якийсь. Хоча не думаю, що рівень його привабливості міг якось вплинути на мамине рішення покинути цей світ.

Піднімаються двері одного з гаражів. Коли він заїжджає всередину, піднімаються другі двері. Там стоїть ще одна автівка. Він глушить двигун «ауді», на якій приїхав, і виходить з автомобіля.

Він високий.

І все. Звідси я більше нічого не можу розгледіти. Здається, у нього темно-каштанове волосся, але я не певен.

Він виганяє з гаража другу автівку. Якийсь класичний автомобіль, а в марках я не петраю. Червоний і блискучий. Вийшовши з автівки, підіймає капот.

Наступні пару хвилин я спостерігаю, як він колупається під капотом. Уважно роздивляюся його. Точно знаю, що він мені не подобається, але це й так зрозуміло. Напевно, не одружений. Обидва автомобілі в гаражі — типово чоловічі, а більше там немає місця. Тож, імовірно, він живе сам.

Я майже певен, що він розлучений. Думаю, мамі сподобався цей мажорний райончик і перспектива переїхати до нього, щоб у мене з'явився бодай якийсь батько. Вона вже, напевно, все їхнє життя розпланувала, на пів століття вперед, і чекала, коли він освідчиться, а він натомість розбив їй серце.

Потім він хвилин десять миє й натирає воском автівку, що мені здається трохи дивним, бо надворі глупа ніч. Може, він удень не буває вдома. Певно, це дратує сусідів. Хоча сусідські будинки розташовані так далеко один від одного, що як раптом щось трапиться — не докричишся.

Затим виносить з гаража каністру і заливає бензин у авто. Цікаво, це в нього якийсь особливий бензин, якщо він заправляється вдома, а не на заправці?

Потім він поспішно ставить каністру біля автомобіля й дістає з кишені телефон. Дивиться на екран, підносить телефон до вуха.

Цікаво, з ким він розмовляє? Може, з іншою жінкою? Може, це через неї він кинув мою маму?

Та потім я все розумію. Він стискає рукою потилицю. Плечі вмить опускаються. Розпачливо хитає головою й починає ходити туди-назад, схвильований і засмучений.

Щойно йому хтось повідомив, що моя мама померла.

Схопившись за кермо, нахиляюся вперед, вбираючи, як губка, кожен його рух. Чи плакатиме він? Чи гідна вона того, щоб зараз упасти на коліна? Я почую звідси, як він кричатиме в агонії?

Він спирається на свою дорогоцінну автівку й закінчує розмову. Потім сімнадцять секунд дивиться на екран. Саме так, я рахував.

Кидає телефон назад у кишеню, а тоді, феєрично демонструючи горе, лупашить кулаками повітря.

Не лупаш повітря, Доноване. Лупаш свою дорогу тачку — стане легше, зуб даю.

Затим хапає ганчірку, якою натирав авто, і жбурляє її об землю.

Ні, Доноване. Не ганчірку. Стукни кулаком по автівці. Покажи мені, що її ти любив більше, ніж любиш свою тачку, і, можливо, тоді я почну ненавидіти тебе трохи менше.

Він замахується ногою і так гилить по каністрі з бензином, що вона відлітає у траву, на пару метрів.

Та звиздони ти вже свою грьобану тачку, Доноване! Може, вона зараз дивиться на тебе. Покажи їй, що ти такий розбитий горем, що тобі більше немає діла до свого життя.

Донован підводить нас обох, коли залітає в дім, так і не приклавшись до автівки ні кулаком, ні носаком. Мені стає соромно перед мамою за те, що він не надто емоційно реагував.

Міг би постаратися трошки краще. Я навіть не певен, чи він плакав. Здаля мені не було видно.

Світло в гаражі гасне, гаражні двері починають опускатися.

Ну принаймні він такий засмучений, що вже не париться тим, аби загнати авто в гараж.

Я спостерігаю за будинком іще хвилин десять і гадаю, чи вийде він надвір. Час минає, а він так і не з'являється. Тоді я починаю непокоїтися. Гігантська частина мене хоче поїхати додому і більше ніколи про цього чувака не згадувати. Але є ще маленька частинка, яка з кожною секундою аж палає з цікавості.

Що ж там у нього за тачка така особлива, їдріть її в дишло?!

Будь-яка нормальна людина, отримавши таку страшну звістку, накинулася б на найближчий об'єкт, стусанами й копняками зганяючи злість.

Будь-який нормальний закоханий чоловік гарантовано зацідив би кулаком по корпусу своєї автівки. А якщо сильно кохав ту жінку, може, навіть і лобове скло висадив би з ноги. А цей муфлон ганчірочками кидається. За цієї непростої життєвої ситуації він вирішив, що може відбутися старою, подертою шматою.

Йому має бути соромно.

Я просто зобов'язаний допомогти людині переживати горе правильно, за всіма канонами.

Я підставлю йому своє плече і довбону пару раз по автівці *замість* нього.

І хоч розумію, що нічого путнього з цього не вийде, все одно виходжу з автівки. Пройшовши половину шляху, нагадую собі, що це погана ідея. Але в поєдинку між адреналіном і здоровим глуздом завжди перемагає адреналін.

Я підходжу до його автівки і навіть не парюся тим, щоб озирнутися навколо, чи є хтось поблизу. І так знаю, що немає. Зараз уже пів на дванадцяту ночі. Думаю, усі сусіди вже давно полягали спати. А навіть якщо й не всі, то мені фіолетово.

Піднімаю із землі ганчірку й уважно роздивляюся її, сподіваючись знайти в ній щось особливе. Нічого особливого не знаходжу, але вирішую скористатися нею, щоб відчинити дверцята. Не хочу залишати свої відбитки, якщо десь випадково подряпаю його дорогезну автівку.

Усередині вона ще крутіша, ніж зовні. Ідеальний стан. Шкіряні сидіння вишневого кольору. Оздоблена деревом.

На торпеді лежить пачка цигарок і сірники. Навіть засмучуюся через те, що мама могла покохати курця.

Озираюся на дім, а потім знову дивлюся на сірники. Хто в наш час користується сірниками? Бог свідок, я ненавмисне, але що далі, то більше причин для ненависті знаходжу.

Повертайся назад, до свого авто, Бене. На сьогодні ти вже отримав достатньо гострих емоцій.

І знов адреналін потужним аперкотом відправляє мій здоровий глузд в нокаут. Я повертаю голову, і мій погляд падає на каністру з бензином.

От цікаво...

Якщо його дорогоцінна червона блискуча лялечка раптом спалахне і горітиме синім полум'ям, Донован засмутиться? І ця журба буде більшою, ніж після того, як він довідався про смерть моєї мами?

Думаю, незабаром ми про це дізнаємося, бо мій адреналін уже підібрав каністру й поливає колесо, а потім і весь правий бік автівки.

Добре хоч, що мій здоровий глузд на секунду прийшов до тями і наказав покласти каністру туди, куди її відфутболив Донован.

Я запалюю один-однісінький сірник, ефектним щиглем — прямо як у кіно — відправляю його в політ і повертаюся до свого автомобіля.

Позаду мене повітря прорізає різкий звук — вжух! — і нічна вулиця вмить освітлюється, наче хтось увімкнув різдвяну гірлянду.

Підходячи до своєї автівки, я усміхаюсь. Уперше за сьогодні.

Заводжу двигун і спокійно їду додому, відчуваючи, що бодай якось відплатив за те, що вона зробила із собою. За те, що вона зробила зі мною.

І нарешті вперше відтоді, як я знайшов її вранці мертвою, з мого ока скапує сльоза.

А потім ще одна. І ще одна. Я починаю плакати так сильно, що вже й дороги не бачу перед собою. Виїжджаю на пагорб і зупиняюся на узбіччі. Падаю грудьми на кермо й ридаю, бо страшенно сумую за мамою. Ще навіть і дня не минуло, а я вже сумую за нею і не можу зрозуміти, нащо вона вчинила так зі мною. Це здається таким особистим, і мене бісить, що я такий егоїстичний, що свято вірю — її самогубство по-любому якось пов'язане зі мною. А хіба ні? Я жив з нею. Я єдиний з дітей залишився в нашому домі. Вона знала, що саме я знайду її. Знала, яким це буде ударом для мене. І все одно зробила, що задумала. Я ніколи не любив того, кого так дуже ненавиджу, і ніколи не ненавидів того, кого так дуже люблю.

Плачу дуже довго, аж починають боліти м'язи живота. І нижню щелепу зводить від напруги. І вуха болять від виття сирен автомобілів, які проносяться повз мене.

Я дивлюсь у дзеркало заднього огляду і бачу, як з пагорба в долину мчить пожежна автівка. Потім обертаюсь і бачу помаранчеве сяйво на тлі чорного неба. І воно якесь значно яскравіше, ніж я думав. І язики полум'я теж значно вищі, ніж мали б бути.

І пульс у мене в рази швидший, ніж повинен бути.

Що ж це я накоїв?

Що я накоїв?!

Руки так тремтять, що не можу вставити ключ у замок запалювання.

Хапаю ротом повітря і ніяк не можу надихатися. А нога зісковзує з педалі гальма.

Що ж я накоїв?

Я їду. Їду далі.

Намагаюся вдихнути повітря, але легені ніби забиті густим чорним димом. Беру телефон, щоб сказати Кайлу, що в мене, здається, панічна атака. Але рука тремтить, і я не можу знайти його номер у контактах. Телефон вислизає і падає на підлогу, під педалі.

До будинку лише три кілометри. Дотягну.

Рахую до сімнадцяти рівно сімнадцять разів, і паркую автівку біля дому.

Забігаю всередину і відчуваю полегшення, що Кайл ще не спить — сидить на кухні. І мені не доведеться повзти рачки на другий поверх, до його кімнати.

Він кладе руки мені на плечі й саджає на стілець. Я очікую, що він почне панікувати, побачивши мої величезні очі й перекошене від страху обличчя, та натомість він простягає мені склянку води. Він спокійно зі мною говорить, але я не можу збагнути, що саме він каже. Чую тільки, як він без кінця повторює: «Дивися мені в очі. Дивися мені в очі. Дивися мені в очі».

— Дивися мені в очі, — знову долітає до мене крізь густий туман. Нарешті я починаю розрізняти якісь слова. — Дихай, Бене. — А далі вже голосніше: — Дихай. — Відчуваю, що серце вже не так калатає. І знову чую: — Дихай.

Легені починають отримувати повітря й насичувати киснем кров, як і задумано природою.

Я вдихаю і видихаю, вдихаю і видихаю, потім роблю пару ковтків води.

Коли до мене нарешті повертається здатність говорити, маю лише одне-єдине бажання — поділитися з кимось своєю таємницею, поки вона не розірвала мене зсередини, як хом'ячка.

— Кайле, я облажався — просто пиндець. — Підводжуся зі стільця і починаю нервово ходити туди-сюди. Відчуваю, як сльози котяться по щоках, а голос тремтить. Я стискаю голову руками. — Я не хотів, клянуся. Слово честі. Не знаю, як це сталося.

Кайл зупиняє мене, стискає мої плечі, нахиляється і суворо дивиться мені в очі.

— Що ти зробив, Бене?

Я роблю глибокий вдих, потім повільний видих, відходжу від нього на пару кроків і розповідаю все, до подробиць. Про те, що пляма від крові нагадувала голову Гері Б'юзі. Про те, що прочитав усі листи, які написав їй Донован. Про те, що я просто хотів зрозуміти, чому вона любила того чоловіка більше, ніж нас. І що він був недостатньо засмучений, коли дізнався, що вона померла. І про те, що я не хотів підпалювати його будинок. Я навіть *автівку* не збирався палити, адже поїхав туди зовсім не для того.

Ми сидимо за кухонним столом. Кайл уважно слухає, сам говорить мало. Але й того, що він сказав, достатньо, аби я перелякався як ніколи в житті.

— Бене, хтось постраждав?

Хочу заперечно похитати головою, але вона не рухається. Не можу видавити із себе відповідь, бо не знаю її. Та ну, хто

там міг постраждати? Донован не спав, тож він по-любому мусив встигнути вибігти з дому.

Правильно?

Я хапаю ротом чергову порцію повітря, коли помічаю в Кайлових очах стурбованість. Він різко встає з-за столу і прямує до вітальні. Я чую, як умикається телевізор, і в голові пролітає думка, що це, мабуть, востаннє телевізор увімкнувся на каналі «Браво», тому що мама більше його не дивитиметься. Затим чую, як перемикаються канали, а потім до мене долітають слова «пожежа», «район Хаясін-Корт» і «одна людина постраждала».

Постраждала. То він, мабуть, вибігав із дому і, видно, десь пальчика порізав чи щось таке. Це не критично. І я певен, що його дім застрахований.

— Бене!

Я встаю і йду до вітальні, до Кайла. Певен, що він кличе мене, аби сказати, що все гаразд, нічого страшного не сталося і щоб я лягав спати. Але щойно переступаю поріг вітальні, як заклякаю на місці. У правому верхньому куті екрана бачу фотографію дівчини, яка здається мені знайомою. От тільки не можу пригадати, звідки її знаю. Та через пару секунд журналіст усе розповідає.

— Ми отримали інформацію, що Феллон О'Ніл, шістнадцятирічну зірку серіалу «Приватний детектив», евакуювали гелікоптером із місця трагедії. Наразі невідомо, в якому вона стані, але щойно щось довідаємося, обов'язково вам повідомимо.

Кайл не каже, що все гаразд. Він узагалі нічого не каже.

Ми стоїмо перед телевізором і уважно слухаємо новини, які перериваються на рекламу. На початку другої години ночі дізнаємося, що дівчина перебуває в опіковому центрі South

Вау. Ще за десять хвилин чуємо, що вона в критичному стані. О пів на другу стає відомо, що в неї опіки четвертого ступеня й уражено понад тридцять відсотків шкіри. За чверть до другої повідомляють, що дівчина виживе, але попереду в неї не одна операція і тривала реабілітація.

О першій п'ятдесят журналіст повідомив, що власник будинку зізнався, що він розлив пальне біля автівки, яка стояла біля гаража.

Слідчі вважають, що немає підстав стверджувати, що це був навмисний підпал, але слідство триватиме доти, доки зберуть і перевірять усі дані.

Один журналіст натякає, що подальша акторська кар'єра постраждалої залишається сумнівною. Інший стурбовано повідомляє, що продюсерам доведеться прийняти кардинальне рішення щодо серіалу. Вони постануть перед непростим вибором: або шукати на головну роль іншу актрису, або заморозити проєкт доти, аж доки постраждала актриса не одужає.

Потім новинарі переходять від актуальної інформації про стан дівчини до того, скільки разів Донован О'Ніл був номінований на премію «Еммі» в період розквіту його кар'єри.

Кайл вимикає телевізор приблизно о другій ночі. Тихо й обережно кладе пульт на бильце дивана.

— Хто-небудь бачив, що там сталося?

Він дивиться мені в очі пильним сталевим поглядом, і я відразу ж починаю хитати головою.

— Ти нічого там після себе не залишив? Що могло б стати речовим доказом?

— Ні, — шепочу я, потім прокашлююся і трохи впевненіше додаю: — Цей чувак усе правильно каже. Він футбольнув кудись відкриту каністру з бензином, а потім пішов у дім. А що я робив після того, ніхто не бачив.

Кайл киває і розминає рукою задубілу від напруги шию. Потім підходить ближче до мене.

— Отже, *ніхто* не знає, що ти був там?

— Тільки ти.

Кайл підходить майже впритул, і я припускаю, що він зараз ударить мене. Не певен на всі сто, але він так скрегоче зубами, що іншого й бути не може. І якщо він так і зробить, я навіть його не засуджуватиму.

— Так, Бене, слухай мене уважно. — Він говорить низьким і твердим голосом, а я киваю. — Скинь увесь свій одяг і кинь у пральну машину. Сходи в душ. А потім лягай спати і забудь всю цю історію назавжди, зрозумів?

Я знову киваю. Щоправда, здається, мене от-от знудить. А Кайл веде далі:

— Подбай також про те, щоб не було жодної, навіть найтоншої ниточки, яка могла б пов'язувати тебе із сьогоднішніми подіями. Не шукай цих людей в інтернеті. Ніколи. Об'їжджай їхній дім десятою дорогою. Тримайся подалі від усього, що могло б якось викликати підозру, що ти пов'язаний з ними. І ніколи, ніколи в житті нікому не кажи про це ні слова. Ні мені... ні Ієну... взагалі нікому. Ти почув мене?

Зараз мене вже точно знудить, але я таки спромагаюся кивнути.

Він майже хвилину уважно роздивляється моє обличчя, щоб переконатися, що може мені довіряти. Я боюся навіть поворухнутися. Хочу, аби він знав: мені можна довіряти.

— Завтра треба багато чого зробити, щоб підготуватися до її похорону. Спробуй бодай трохи поспати.

Цього разу я не киваю, бо він відразу розвертається, гасить світло і йде до своєї кімнати. Декілька хвилин я стою в темряві. У цілковитій тиші... не рухаючись... затамувавши

подих. Напевно, я повинен боятися, що мене вріймають. Напевно, мав би засмутитися, що відтепер завжди почуватимуся винним щоразу, коли зустрічатимусь очима з Кайлом. Мабуть, я повинен боятися, що ця ніч укупі із сьогоднішнім ранком і тим, що я знайшов маму мертвою, може зламати мене. Можливо, в мене буде депресія або якісь посттравматичні стресові розлади.

Але до всього цього мені байдуже.

Тому що весь час, поки лечу сходами нагору, рвучко відчиняю двері ванної і вивергаю все, що є в моєму шлунку, в унітаз, з голови не виходить та дівчина. Я розумію, що капітально поламав їй життя.

Знесилено поклавши голову на руку, сиджу перед унітазом, вчепившись у нього мертвою хваткою.

Я не заслуговую того, щоб жити.

Я не заслуговую того, щоб жити.

Цікаво, а пляма моєї крові теж буде схожа на профіль Гері Б'юзі?

Феллон

Ледве встигаю добігти до туалету, як починаю блювати, а з чола стікають великі краплі поту. Я більше не можу. Я більше не можу це читати.

Це занадто. Занадто важко. І мене страшенно нудить, щоб продовжувати читати.

Ледве примушую себе піднятися й доповзти до раковини, тримаючись за стіну. Мию руки. Потім складаю долоні човником, підставляю їх під кран, набираю води і сьорбаю, аби прополоскати рот. Так роблю доти, аж доки вимиваю з рота стійкий присмак жовчі.

Дивлюсь у дзеркало на шрами, які тягнуться через усю ліву щоку до шиї і нижче. Скинувши сорочку, роздивляюсь рубці на руці, грудях, талії. Проводжу пальцями правої руки по лівій руці, по шиї, по щоці. Затим проводжу пальцями по грудях і спускаюсь нижче, до талії.

Нахиляюся вперед, аж доки не впираюся в раковину... Хочу якомога ближче нахилися до дзеркала. І роздивляюся своє пошрамоване тіло. Цього разу я значно уважніше дивлюся на рубці. І почуваюся не так, як завжди. Зовсім інакше. Почуваюся збитою з пантелику.

Уперше в житті дивлюся на них неупереджено. Уперше в житті дивлюся на них без гніву, який охоплював мене щоразу, коли я починала оглядати своє тіло.

Поки не прочитала Бенів рукопис, навіть не усвідомлювала, як часто звинувачувала батька в тому, що зі мною сталося. Я стільки років ненавиділа його. Я так його зацькувала, що він не наважувався ні співчувати мені, ні згадувати той день. У кожному його слові я знаходила лише провину. Будь-яка наша розмова завжди закінчувалася сваркою.

Звісно, я не виправдовую його за те, що часом він поводиться як безсердечний мудак. Він *завжди* був безсердечним мудаком. Але разом із тим він завжди любив мене. І тепер, коли достеменно знаю, що відбулося тієї ночі, більше ніколи не дорікатиму йому, що він забув про мене.

Я ночувала в його домі раз на тиждень. І того вечора йому повідомили, що жінка, яку він кохав, померла. Певно, його душу розірвало на шмаття. І ворогу такого не побажаєш. Зрозуміло, що в такому стані він не міг адекватно реагувати на пожежу в домі. За лічені хвилини він пережив шквал емоцій: жаль, тугу, злість, а потім ще й паніку через пожежу. Тож не варто сподіватися, що в такій екстремальній ситуації він міг згадати, що я писала йому дванадцять годин тому, сповіщаючи, що приїду до нього з ночівлею. Я не мешкала з ним постійно. Це не мама, з якою ми жили в одному домі, і яка за будь-якої тривожної ситуації передусім думає про мене. У батька була зовсім інша ситуація, і ставитися до неї треба відповідно. Хоч ми протягом останніх років іноді спілкуємося і бачимося, та стосунки в нас тепер зовсім не такі, як раніше. І половину провини за це я мушу взяти на себе. Ми не обираємо собі батьків, так само як батьки не обирають собі дітей. Наш вибір за цієї ситуації зводиться до одного — лише від нас залежить, як важко і сумлінно ми готові працювати, аби отримати найкраще з того, що дало нам життя. Тому виймаю з кишені телефон і пишу батькові повідомлення.

Я: Тату, привіт. Давай завтра поснідаємо разом? Скучила за тобою.

Відправивши повідомлення, одягаю сорочку й виходжу до вітальні. Дивлюся на рукопис і думаю: «Цікаво, скільки ще я зможу витримати? Чи надовго мене вистачить?» Це нереально важко читати. І навіть думати не хочеться про те, як Бен і його брати пережили таке.

Я промовляю коротку молитву за братів Кесслерів так, наче те, що я читаю, відбувається просто зараз і Кайл ще живий, і моя молитва допоможе йому.

А тоді продовжую з того, на чому зупинилася.

Роман Бена

ДЕВ'ЯТЕ ЛИСТОПАДА

Розділ третій
16 років

Всесильна та рука, яка людей тримає у німій покорі.
Ділан Томас

Знаєте, що може бути гірше за той день, коли ваша мама покінчила життя самогубством? Наступний день *після* її самогубства.

Коли людина переживає сильний фізичний біль, наприклад, випадково порізала руку, організм виробляє ендорфіни. І виробляє їх дуже багато. Дія цих ендорфінів подібна до потужних знеболювальних, як-от морфій або кодеїн. Тому це цілком нормально, що ми не відчуваємо сильного болю одразу після травмування.

Певно, емоційний біль працює так само.

Тому що сьогодні мені болить значно сильніше, ніж учора. Учора я був наче вві сні, немовби моя підсвідомість не дозволяла мені сповна повірити в те, що її більше немає. Я чіплявся за тонесеньку ниточку надії, що, може, якимось дивом зрештою виявиться, що сьогоднішнього дня з усіма його подіями насправді й не було.

Але цієї ниточки більше немає. Хоч я й відчайдушно намагаюся вхопитись за неї.

Ні. Вона померла.

І якби в мене були гроші і зв'язки, я тамував би свій біль усіма наркотиками, які б тільки знайшов.

Сьогодні вранці я категорично відмовився вставати з ліжка. Ієн з Кайлом тиснули на мене, сварили й примушували їхати з ними в похоронну агенцію, але я переміг.

Власне, я потім цілий день перемагав.

— *Бене, поїж,* — сказав мені Кайл за обідом.

А я не їв.

Я переміг.

— *Приїхала тітка Шеллі з дядьком Ендрю,* — повідомив мені Ієн близько другої години дня.

Але вони вже й поїхали, а я так і не підвівся з ліжка.

Я переміг.

— *Бене, ходімо вечеряти. У нас купа їжі. Цілий день приходили люди й приносили якісь страви,* — сказав Кайл, зазирнувши до мене близько шостої вечора.

Але я вирішив залишитися в ліжку і навіть пальцем не торкатися тих контейнерів співчуття. І знову переміг.

— *Поговори зі мною,* — мовив Ієн.

Хотів би я сказати, що переміг і в цьому раунді, але він сидить на моєму ліжку й нікуди не збирається іти.

Я натягую ковдру на голову, він зриває її.

— Бен, якщо ти не підведешся з ліжка, я почну хвилюватися і вживати заходів. Ти ж не хочеш, аби я викликав психотерапевта, правда?

Господи, ну що це за *срань?!*

Я сідаю на ліжку і б'ю кулаком по подушці.

— Просто дай мені, бляха, *поспати,* Ієне! Якого лисого?

Він не реагує на мій крик. Просто поблажливо дивиться на мене.

— Я *дав* тобі поспати. Майже двадцять чотири години. А зараз тобі треба встати, почистити зуби, сходити в душ і з'їсти *що-небудь.*

Я мовчки лягаю на ліжко і з головою укриваюся ковдрою, а він починає горлати:

— Бентоне, подивися на мене!

Ієн ніколи на мене не кричав. І саме тому я вистромляю носа з-під ковдри і дивлюся на нього.

— Не лише тобі боляче, Бене! У нас є купа термінової херні, і її всю треба порозгрібати! Тобі шістнадцять років, і ти не можеш жити тут сам! І якщо ти не спустишся на кухню і не доведеш нам із Кайлом, що не перетворився за ці два дні на овоч, ми змушені будемо прийняти рішення, яке тобі точно не сподобається!

Він такий розлючений, аж щелепа тремтить. Я на мить замислююся. Про те, що ніхто тут не живе. Ієн навчається у школі пілотів. Кайл нещодавно вступив до коледжу. Мама мертва.

Комусь із братів доведеться повернутися додому, до мене, тому що я неповнолітній.

— Думаєш, мама думала про *це*? — питаю я, підводячись і сідаючи на ліжку.

Ієн береться в боки:

— Про *що* думала?

— Що після її рішення піти з життя хтось із вас повинен буде відмовитися від своїх мрій. Що комусь доведеться повернутися додому й доглядати молодшого братика?

Ієн збентежено трясе головою і відповідає:

— *Ну аякже.* Вона про все думала.

— Та ні хріна, — відказую я, гірко всміхаючись. — Вона була паскудною егоїстичною сучкою.

— Припини, — говорить Ієн, стискаючи щелепи.

— Я ненавиджу її, Ієне! І *радий,* що вона померла. Радий, що я знайшов її першим, бо тепер у мене завжди перед очи-

ма стоятиме її обличчя з чорною дірою. Такою самою чорною, як її серце.

Він миттю підбігає до мене, хапає за комір сорочки і кидає на ліжко. Нахиляється до мого лиця й сичить крізь зціплені зуби:

— Затули свій смердючий хавальник, Бене! Вона любила тебе. Вона була нам доброю матір'ю. І ти поважатимеш її. Зрозумів мене? І мені байдуже, бачить вона тебе зараз чи ні, у цьому домі ти поважатимеш її, допоки не склеїш ласти!

На очі навертаються сльози і я починаю задихатися. Як він може захищати її?

Хоча йому, мабуть, простіше. Це ж не в його пам'ять закарбувалася та картина, яку довелося побачити мені в її кімнаті.

З братового ока скапує сльоза і падає мені на щоку. Він послаблює хватку, відвертається від мене й обхоплює голову руками.

— Пробач мені, — каже він тремтливим голосом. — Мені дуже шкода, Бене.

А мені — ні.

Він повертається до мене і навіть не намагається приховати сльози.

— Я просто... Як ти можеш казати таке? Знаючи, через які пекельні муки їй довелося пройти...

Я тихенько сміюся собі під ніс.

— Вона порвала зі своїм хлопцем, Ієне. І не думаю, що це реально підпадає під категорію «пекельні муки».

Його обличчя враз робиться занепокоєним. Схиливши голову набік, він питає:

— Бене... ти що, не читав?

— Що не читав?

Ієн важко зітхає, підводиться з мого ліжка і каже:

— Її записку. Ти що, не прочитав її до того, як її забрали поліціянти?

У мене різко пересихає в горлі. Я так і знав, що вчора він їздив за цією запискою. Так і знав.

Він стискає голову руками й куйовдить собі волосся.

— От халепа! Я думав, ти читав, — говорить він і прямує до дверей. — Повернуся за пів години.

І він не збрехав.

Рівно за тридцять три хвилини він заходить до моєї кімнати.

А я весь цей час думав, що ж такого могло бути в тій записці, що Ієн так захищає матір, тоді як я її ненавиджу.

Він дістає з кишені аркуш паперу.

— Оригінал вони поки що не можуть нам віддати. Тож дали мені ксерокопію. Бери, читай.

Ієн простягає мені цей аркуш, виходить із кімнати і зачиняє за собою двері. Я сідаю на ліжку й читаю останні слова своєї мами.

Моїм хлопчикам.

Я все життя вчилася писати, але ніякі курси письменницької майстерності... ніякі університети... і ніякий життєвий досвід не може підготувати людину до того, щоб вона написала адекватну передсмертну записку своїм дітям. Але я постараюся, чорт забирай!

Передусім хочу пояснити, чому так учинила. Знаю, що зараз ви розгублені й не розумієте моїх мотивів. І, Бене, гадаю, ти першим це прочитаєш, бо переконана, що саме ти знайдеш мене. Тож, будь ласка, прочитай цього листа до кінця, перш ніж вирішиш зненавидіти мене.

Чотири місяці тому я дізналася, що в мене рак яєчників. Тихий, безжальний і непереможний рак добряче розрісся в моєму тілі, перш ніж я виявила його симптоми. І поки ти не розсердився і не сказав, що я здалась, опустила руки, хочу тебе запевнити, що зробила все, що могла. Якби з моєю хворобою можна було якось боротися, хлопчики, ви ж знаєте, я воювала б до кінця і відбивалася б усім, що в мене є. Але в рака своя специфіка. Часом кажуть, що з раком можна боротися. Боротьба — це коли сильніший перемагає, а слабший — програє. Але з раком усе інакше.

Рак — це не один з учасників гри. Рак — це і є сама гра. І байдуже, який у тебе запас витривалості. Байдуже, скільки ти тренувався. Рак — це альфа і омега цих змагань, і єдине, що ти можеш зробити, — це вступити у гру, одягнувши свою форму. Бо ніколи не знаєш... тебе можуть протримати всю гру на лаві запасних. А можуть навіть і не дати шансу позмагатися.

Отак і я. Мушу сидіти на лаві запасних до фінального свистка. Тому що на цьому етапі мені вже ніщо не допоможе. Не хочу довго розписувати деталі, суть така — його надто пізно діагностували. І тут починається цікава головоломка.

Як мені бути? Чекати неминучого? Дозволити раку поступово обібрати мене до нитки, позбавивши всього, що я маю? Хлопчики, пам'ятаєте дідуся Двайта? Рак заковтнув його всього, геть усього.

Бабусі довелося змінити весь життєвий уклад, аби доглядати за ним. Вона втратила роботу, неоплачені рахунки від лікарів накопичувалися і примножувалися, так що зрештою вони залишилися без даху над головою. Бабусю виселили за борги за два тижні після дідусевої смерті. А все тому, що рак висмоктав з них усі соки.

Я такого не хочу. Мені нестерпно думати про те, що вам, хлопчики, доведеться доглядати за мною.

Знаю, що якщо не покінчу із собою, то проживу на цьому світі ще місяців шість. Ну або дев'ять. Якщо мені пощастить. Але за цей час рак відбере у вас ту матір, яку ви знали. А тоді, коли йому стане мало моїх клітин і моєї гідності, він почне відбирати все, до чого дотягнеться. Дім. Заощадження. Гроші на вашу освіту. І всі радісні моменти, які ми пережили разом.

Я розумію, хоч би як намагалася виправдати таке своє рішення, все одно для вас трьох це буде дуже важкий удар. З таким ви ще не стикалися у своєму житті.

Проте переконана, якби розповіла вам про свої плани, ви відмовили б мене.

Найбільше мені шкода тебе, Бене. Мій маленький солодкий хлопчику. Мені дуже шкода. Я певна, що можна було б зробити це в якийсь кращий спосіб, тому що жодна дитина не повинна бачити матір у такому стані.

Але знаю, що якщо не зроблю цього сьогодні, то, може, більше ніколи й не наважуся. І, як на мене, це було б більш егоїстичне рішення, ніж те, яке я вже прийняла.

Знаю, ти знайдеш мене вранці. І для тебе це буде страшним потрясінням.

Мене лихоманить, щойно подумаю про це. Але так чи інакше, поки тобі виповниться сімнадцять, я все одно піду з життя. Просто якщо це станеться сьогодні, то всім буде легше. І неминуче станеться швидше. Зателефонуй на номер 911, вони приїдуть, заберуть моє тіло, і за пару годин усе закінчиться. Кілька годин на мою смерть і винос тіла з дому — це значно краще, ніж декілька місяців, за які рак розгуляється на повну, і все одно кінець буде такий самий.

Я знаю, тобі буде важко з усім упоратися. Тому спробую полегшити твої клопоти. Коли тіло заберуть, треба буде прибрати в моїй кімнаті. Тому на столі в кухні я залишила візитівку клінінгової компанії. Зателефонуй за цим номером.

Гаманець з грошима, аби з ними розрахуватися, теж на кухні, на столі.

У моєму кабінеті відкрий третю шухлядку знизу з правого боку. Там лежать усі необхідні документи для оформлення грошової допомоги. Тільки не забудь, будь ласка, це треба зробити одразу після моєї смерті. За пару тижнів після подачі документів ти отримаєш грошовий чек. Ще є закладна на будинок, але й без неї грошей має вистачити, аби повністю оплатити навчання в коледжі кожному з вас. Я все це оформила через нашого юриста.

Будь ласка, збережіть цей дім, поки не станете на ноги й не зрозумієте, що можете дати собі раду. Це дуже хороший дім. Попри одну неприємність, ми пережили там багато чудових миттєвостей.

Будь ласка, пам'ятайте, хлопчики мої, ви троє наповнили кожну секунду мого життя особливим сенсом.

Якби в мене була бодай найменша можливість позбутися раку, я не вагалася б ні секунди, я навіть повелася б егоїстично й побажала б його комусь іншому, аби страждала інша людина, а не я, лиш би провести з вами більше часу. Ось як сильно я вас люблю.

Будь ласка, пробачте мені. У мене був обмежений вибір, до того ж обидва варіанти — паршиві. І жоден з них мені не подобався.

Зрештою я спинилася на найвигіднішому для всіх нас.

Сподіваюся, колись ви зрозумієте мене. І сподіваюся, що своїм рішенням я не зіпсувала сьогоднішню дату.

Дев'яте листопада дуже багато означає для мене. Цього дня помер Ділан Томас. А ви ж знаєте, хлопчики, яку цінність його поезія має для мене. Вона допомогла мені пройти багато непростих періодів у житті. Особливо після смерті вашого батька.

Але я вірю, що для вас ця дата залишиться простою датою — без зайвого пафосу і без зайвих сліз.

І будь ласка, не переживайте за мене. Мої страждання скінчилися. Кажучи мудрими словами Ділана Томаса... Після першої смерті другої вже не буде.

Люблю вас усім серцем

Мама

Мені ледве вдається прочитати останні слова, бо за сльозами вже нічого не бачу.

За пару хвилин Ієн заходить до моєї кімнати й сідає поруч.

Хочу подякувати йому за те, що дав мені прочитати лист. Але почуваюся таким приголомшеним, що й слова сказати не можу.

Якби ж то я прочитав цей лист раніше, до того, як його забрали поліціянти, я б ще тоді все знав. І останні два дні були б зовсім інакшими.

Я не був би у стресовому стані. І не вибудовував би хибної теорії, спираючись на перекручені припущення. І не звинувачував би того чоловіка в маминій смерті.

І вчора ввечері я точно залишився б удома. Мені б і на думку не спало сісти в автівку, поїхати до незнайомої людини додому і влаштувати пожежу. До того ж пожежу, яка вийшла з-під контролю.

Коли я згинаюся навпіл від ридань, Ієн обіймає мене за плечі й міцно притискає до себе. Він думає, що я плачу через

мамин лист. І до певної міри він має слушність. А ще він, мабуть, думає, що я плачу через те, що наговорив стільки жахливих слів про маму. І тут він теж до певної міри має слушність.

Але він точно не знає, що левова частка моїх сліз — це сльози відчаю і жалю. Сльози усвідомлення того, що я зламав життя безневинній дівчині.

Феллон

Я відкладаю ще одну прочитану сторінку і беру чергову серветку. Здається, відколи почала читати, мої очі не просихають ні на мить.

Перевіряю телефон і бачу відповідь від батька:

Тато: Привіт! Я залюбки. І я теж скучив. Напиши мені, коли і де, я приїду.

Прочитавши ці слова, знову ледве стримую сльози. Розумію, що через мою образу ми втратили стільки чудових спогадів, які могли б у нас з'явитися. Тож треба буде надолужити за наступні роки.

Я робила перерви на те, щоб поїсти. Подумати. Подихати. Зараз майже сьома вечора, а я дійшла тільки до половини рукопису. Зазвичай я можу прочитати книжку за кілька годин. Але такої важкої ще не доводилося брати до рук. Боюся навіть подумати, чого вартувало Бену її написати.

Дивлюся на наступну сторінку і розмірковую, чи потрібно зробити перерву перед новим розділом. Побачивши, що він присвячений нашому знайомству в ресторані, вирішую читати далі. Хочу врешті-решт дізнатися, що спонукало його з'явитися там і саме цього дня. І що важливіше, чому він вирішив увійти в моє життя.

Сідаю на диван, набираю повні груди повітря і починаю читати четвертий розділ Бенового рукопису.

Роман Бена

ДЕВ'ЯТЕ ЛИСТОПАДА

Розділ четвертий
18 років

Хтось мене втомлює останнім часом...
Мабуть, я сам.
Ділан Томас

Моя рука звисає з ліжка, і я відчуваю під нею м'який килим. Виходить, у ліжка немає ні рами, ні панцерної сітки. Тобто це просто матрац на підлозі. Я лежу на животі, наполовину прикритий простирадлом, а обличчям зарився в подушку.

Ох, як я не люблю такі моменти, коли прокидаюся в геть розібраному стані, що не розумію, де я і хто може виявитися поруч. Зазвичай у таких випадках лежу тихо й довго, доки не зорієнтуюся, де перебуваю і що відбувається навколо. І лише тоді встаю з ліжка й тихенько звалюю, сподіваючись, що не розбуджу того, хто може виявитися поряд.

Та цього ранку все інакше. Бо той, хто спав зі мною поруч, уже прокинувся. Чую, як дзьорчить вода у ванній. Намагаюся відтворити в пам'яті, скільки разів уже зі мною таке траплялося, коли так напивався, що наступного дня нічого не пам'ятав. Цьогоріч щонайменше разів зо п'ять. А сьогоднішній випадок — найжирніший. Зазвичай я хоча б орієнтувався, на якій тусі був, з ким із друзів і з якою дівчиною фліртував, перш ніж світло згасло.

Але зараз у мене в голові нуль інформації. Серце починає так сильно гупати, що аж у баняку резонує. Розумію, що треба встати і знайти свій одяг. Потім роздивитися навколо, щоб спробувати зрозуміти, де я. А ще мені треба згадати, де міг

залишити свою тачку. Може, навіть доведеться знову телефонувати Кайлу. Але це вже в крайньому разі, бо я сьогодні не в тому настрої, щоб слухати його чергову лекцію.

Сказати, що він не вельми задоволений тим, як у мене йдуть справи, — це нічого не сказати. Удома багато чого змінилося за ці два роки, відколи померла мама.

Власне... і *я* теж змінився. Кайл з Ієном сподіваються, що на моєму затяжному спуску скоро трапиться якийсь трамплін, і я почну нарешті рухатися вгору. Вони мали надію, що після школи я візьмуся за розум і почну серйозніше ставитися до навчання в коледжі. Але цього не сталося, принаймні в тому вигляді, в якому вони собі це бачили. Власне кажучи, у мене дуже погані оцінки, бо я багато пропускав, тож навіть не певен, чи дотягну до кінця семестру.

Але я стараюся. *Бог свідок,* я стараюся. Щодня, прокинувшись, кажу собі, що сьогоднішній день буде кращим, що сьогодні я нарешті позбавлюся відчуття провини. Але потім завжди стається щось таке, що викликає в мене стійке бажання весело котитися на самісіньке дно, випереджаючи обставини. І саме це я зараз успішно практикую.

Я ховаюся від усіх проблем за алкоголем, друзями і дівчатами. І тоді принаймні до кінця цього дня я не думатиму про всі помилки, яких припустився. І про життя, яке зруйнував.

Від цієї думки очі самі розплющуються, і я бачу кімнату, залиту сонячним світлом. Я мружуся і прикриваю очі рукою. Чекаю пару секунд, збираюся із силами, щоб піднятися і знайти свій одяг. Коли мені нарешті вдається стати на ноги, знаходжу свої штани, потім сорочку, яку, точно пам'ятаю, одягав учора на заняття.

А потім що було? У макітрі вакуум. Абсолютно нічого не пам'ятаю.

Побачивши свої туфлі, взуваюся. Уже одягнений, на мить затримуюся і роздивляюся кімнату. Вона не викликає в мене ні спогадів, ні асоціацій. Підходжу до вікна, визираю на вулицю й бачу, що я в багатоповерхівці. Але все-одно не знаходжу нічого знайомого. Може тому, що мені несила повністю розплющити очі, щоб нормально обдивитися навколо. Усе тіло болить.

О, нарешті дізнаюся, де я, бо чую, як позаду мене відчиняються двері ванної кімнати. Стою, заплющивши очі, бо й гадки не маю, хто вона і чого від мене очікує.

— Доброго ранку, красунчику!

Знайомий голос наповнює кімнату, летить, мов торпеда, і врізається мені в серце. Мої ноги перетворюються на дві розварені макаронини. Ще секунда-дві, і вони не витримають вагу мого тіла. Кидаюся до найближчого стільця, падаю на нього і обхоплюю голову руками. Я навіть боюсь підняти на неї очі.

Як вона могла так учинити з Кайлом?

Як вона могла дозволити *мені* вчинити так із Кайлом?

Джордін підходить до мене ближче, та я все одно ховаю від неї очі.

— Якщо ти відчуваєш, що тебе зараз знудить, то краще зроби це у ванній.

Я хитаю головою, мріючи про те, щоб її голос десь зник. І щоб квартира ця розчинилася в повітрі. І щоб моя друга найбільша в житті помилка теж безслідно зникла.

— Джордін, — видавлюю я із себе. Почувши свій голос, розумію, чому вона думає, що я зараз блюватиму. — Як це сталося?

Я чую, як прогинається матрац, коли вона плюхається на ліжко, що стоїть приблизно за метр від мене.

— Ну як... — каже вона. — Я певна, що все почалося з пари шотів. І пари пива. І якихось гарненьких дівчат. А закінчилося тим, що ти зателефонував мені посеред ночі, плакав, патякав про якісь дати і про те, що тобі треба додому, але ти в дупель п'яний і не хочеш телефонувати Кайлу, бо він розсердиться на тебе і сваритиме. — Вона встає і підходить до шафи. — І повір мені, він дуже розсердився б, ба більше, він би розлютився. А якщо ти скажеш йому, що я пустила тебе сюди переночувати, щоб він не дізнався, то він розсердиться на мене. Тож раджу не бовкати зайвого, Бене. Бо я тебе вб'ю.

Я намагаюся стежити за ходом її думки, але вона надто швидко говорить.

То я зателефонував до неї? Нащо? Попросити допомоги? Ми ж не...

Тільки не це, ні.

Вона б цього не зробила.

Але ж я не можу контролювати себе, коли набираюся до такого стану. Добре, що я зателефонував до неї, перш ніж утнути якусь дурницю. Вони з Кайлом так давно разом, що вона мені вже як сестра. Я вірю, що Кайлу вона нічого не скаже, але питання залишається відкритим... *Чому я був голий? У її ліжку?*

Джордін відвертається від шафи, і я вперше наважуюся подивитися на неї.

Вигляд у неї цілком нормальний. Ніякого відчуття провини. Може, трохи втомлена, але усміхнена, як завжди.

— Я сьогодні вранці твої булки бачила! — каже вона, сміючись. — Ти що вчора утнув, анархісте? Я сказала, аби ти сходив у душ. Але ж можна було одягнути назад свої шмотки, перш ніж виходити з ванної, нє?.. — Вона кривиться. — А те-

пер мені доведеться постіль прати. — І починає знімати постільну білизну. — Сподіваюся, коли я переїду до Кайла, ти почнеш носити якісь сімейки абощо. І досі не віриться, що мусила спати на дивані, бо твоя п'яна дупа зайняла моє ліжко!

Хочу попросити її говорити повільніше, але що більше вона торохтить, то спокійніше стає на душі.

— Одним словом, ти мій боржник.

Затим вона сідає на матрац навпроти мене й перестає всміхатися. Нахилившись уперед, дуже щиро дивиться на мене.

— Я не хочу лізти у твоє життя. Але я люблю твого брата, і коли закінчиться договір оренди цієї квартири, ми всі житимемо разом. Тому я скажу це лише один раз. Ти мене слухаєш? Ми від народження отримуємо лише одне тіло і лише одну душу. І інших у нас уже не буде. Тож ми самі повинні дбати про себе, бо більше нікому. Мені неприємно про це говорити, Бене, але зараз ти в *найгіршій* формі, у якій узагалі можеш існувати. Ти весь час похмурий. Пригнічений. Різкі перепади настрою. Тобі лише вісімнадцять років, і я навіть не знаю, де ти береш той алкоголь, але п'єш ти реально багато. І хоч би як твої брати намагалися допомогти тобі, ніхто не може примусити тебе захотіти стати кращим. Це можеш зробити тільки ти сам. Тож якщо в тобі ще залишилася якась надія, раджу тобі знайти її і витягнути на світ божий. Бо якщо ти її не знайдеш, ти ніколи не станеш кращим за того, яким є зараз. І ти потягнеш на дно і своїх братів, бо вони безмежно тебе люблять.

Вона довго дивиться на мене, очікуючи, поки її слова достукаються до мого мозку.

Вона говорить, як моя мама, і це вражає мене несподівано сильно. Я встаю.

— Ти все сказала? Бо я зараз хотів піти пошукати свою автівку.

Джордін розчаровано зітхає. Я почуваюся винним, але роблю все, щоб вона не помітила, що наразі я думаю тільки про маму і про те, як вона повелася б, якби побачила мене таким.

* * *

Розіславши десяток повідомлень друзям, нарешті дізнаюся, де моя автівка. Джордін підвозить мене до потрібного місця, і я розмірковую над тим, як попросити в неї вибачення.

Вийшовши з її автівки, стою, не зачинивши дверцят, і думаю, що ж їй сказати. Затим нахиляюся, дивлюся на неї й кажу:

— Вибач, що я раніше якось по-дурному до тебе ставився. Я дуже ціную те, що ти допомогла мені вчора, і дякую, що підвезла зараз.

Я вже збираюся зачинити дверцята, як Джордін кличе мене, виходить з автівки, спирається на капот і дивиться на мене.

— Уночі, коли ти зателефонував, ти весь час повторював, що сьогодні особлива дата. І знову-таки, я не хочу лізти туди, куди не просять, але знаю, що сьогодні роковини смерті твоєї мами. То я подумала, може, тобі стане трохи краще, якщо ти її провідаєш? — Вона опускає очі й постукує пальцями по капоту. — Подумай про це, гаразд?

Я пару секунд дивлюся на неї, потім коротенько киваю і сідаю у свою автівку.

Я знаю, що минуло вже два роки, і пам'ятаю, який сьогодні день. Не треба мені про це нагадувати. Бо щодня, прокинувшись і розплющивши очі, я згадую про той день.

* * *

Сиджу, вчепившись у кермо, і не наважуюся вийти з автівки. Досить уже того, що я приїхав сюди, на цвинтар. Ще жодного разу не приїжджав на її могилу. Просто не бачив у цьому потреби, бо й досі не вірю, що мама там. Іноді я розмовляю з нею. Звісно, це не повноцінні розмови, а монологи, бо вона мені не відповідає. Але, мабуть, це й добре. Зате я можу поговорити з нею, коли мені заманеться, і не вважаю, що для цього мені конче треба дивитися на могильну плиту.

То чому ж я тут?

Можливо, сподіваюся, що це мені якось допоможе. Але річ у тім, що я змирився з її смертю. Зрозумів, чому вона це зробила. І знаю, що якби вона не вирішила вкоротити собі віку, то рак все одно забрав би її життя за пару місяців. Але в моїй сім'ї всі чомусь вважають, що я й досі сумую за мамою і тому не можу рухатися далі.

Так, я справді сумую за нею, однак я вже навчився давати цьому раду. А рухатися далі мені заважають спогади про те, що я скоїв тієї ночі.

Я послухався Кайла, коли він сказав ніколи більше не згадувати ні Феллон, ні її батька. Я не шукаю їх в інтернеті, не проїжджаю повз дім, у якому вони зараз могли б жити. Бляха, та я навіть і не знаю, де вони живуть. І дізнаватися не збираюся. Кайл мав слушність, коли говорив, що мені треба триматися від них якомога далі. Розслідування завершилося висновком, що то був нещасний випадок. Усі з цим погодилися. І мені зовсім не потрібно, аби в когось раптом почали виникати підозри щодо подій тієї ночі.

Та все одно я щодня думаю про ту дівчину. Через мене її кар'єра обірвалася. *Хороша* кар'єра. Про яку мільйони людей

можуть тільки мріяти. І результат моїх дій тієї ночі залишиться з нею до кінця її життя.

Іноді я намагаюсь уявити, як вона тепер живе. Декілька разів хотів знайти її, може, навіть побачити зблизька, щоб просто пересвідчитися, чи дуже вона постраждала під час пожежі. Не знаю, навіщо це мені. Може, думаю, що це якось допоможе мені рухатися далі, якщо переконаюся, що з нею все гаразд. Але мене завжди зупиняє думка про те, що все може виявитися надто погано. Що її життя може виявитися набагато гіршим, ніж я собі думаю. І я боюся того, як відреагую, якщо мої побоювання справдяться.

Я вже збираюся завести двигун, як поруч зі мною на стоянці зупиняється автівка. Відчиняються водійські дверцята, і в мене пересихає в горлі, хоч він ще й з автомобіля не вийшов.

Що він тут робить?

Я точно знаю, що це він. Упізнаю його спину, статуру і манеру триматися. Донован О'Ніл — дуже впізнавана особа, а враховуючи те, що в ніч, коли сталася пожежа, його показували по всіх каналах, я ніколи не забуду його обличчя.

Озираюся навколо і думаю, чи не завести тачку і не звалити потихеньку, поки він мене не побачив. Але він не бачить нічого. Діставши з автівки букет гортензій, він іде на цвинтар. Іде до її могили.

Він приїхав до моєї мами.

Подумки раптом переношуся в ту ніч, коли сидів у цій самій автівці і спостерігав за ним. Відчуття майже ті самі, тільки тепер я дивлюся на нього з цікавості, а тоді мене охоплювала ненависть. Біля могили він стоїть недовго. Прибирає зів'ялі квітки, кладе свіжі. Потім кілька секунд дивиться на могильну плиту й повертається до свого автомобіля.

Він поводиться так невимушено, наче ходить сюди щодня. І на якусь мить мені стає страшенно соромно за те, що думав, ніби йому завжди було начхати на маму. Очевидно, що не начхати, якщо він навіть за два роки після її смерті ходить до неї на могилу.

Прямуючи до автівки, він дивиться на годинник і наддає ходи. Він кудись запізнюється. І мені стає цікаво, а раптом якимсь незбагненним дивом це пов'язано з його донькою? Швиденько вставляю ключ у замок запалювання й відразу наказую собі зупинитися. Я навіть кажу вголос: «Бене, не роби цього!», сподіваючись, що хоч так дослухаюся до себе.

Але сьогодні перемагає цікавість. Я виїжджаю із цвинтаря слідом за ним і гадки не маю, нащо це роблю.

* * *

Він паркується біля ресторану, я зупиняюся неподалік від нього.

Дивлюся, як він заходить всередину. Бачу, як хтось підводиться й обіймає його. *Якась дівчина.* Я так сильно зціплюю щелепи, що зуби мало не кришаться.

Мабуть, це вона.

Відчуваю, як пітніють долоні. Не знаю, чи справді хочу її бачити. Але напевно знаю, що не поїду звідси, коли вона тут, так близько, поки не зайду всередину і бодай не пройду повз їхній столик.

Я мушу знати. Мушу знати, що з нею зробив.

Заходжу до ресторану, прихопивши із собою ноутбук, щоб було чим зайнятися, поки сидітиму там. Або принаймні удаватиму, що чимось зайнятий.

Коли заходжу всередину, розумію, що це вона, навіть не бачачи її обличчя. Вона сидить спиною до мене. Намагаюся

надто відверто не витріщатися, щоб її батько нічого не запідозрив.

— Вам столик чи кабінку? — питає мене офіціантка.

Я киваю на столик позаду їхнього й відповідаю:

— Якщо можна, я хотів би сісти там.

Вона усміхається і бере меню.

— Ви сьогодні будете сам?

Я киваю, і вона проводжає мене до столика. Серце б'ється так швидко, що я навіть не наважуюся глянути на неї, коли проходжу повз їхній столик.

Сідаю спиною до них. Маю надію, що за пару хвилин трохи заспокоюся і наважуся. Адже немає нічого протизаконного в тому, що я сюди прийшов.

Не знаю чому, але наразі почуваюся так, ніби порушую якісь закони. Хоча я просто сиджу і чекаю, коли в мене приймуть замовлення. Тільки й того.

Кладу руки на стіл, переплівши пальці, і перебираю в голові безліч причин, щоб озирнутися через плече. Але боюся, якщо гляну на неї, то вже не зможу розвернутися. Адже й гадки не маю, якої шкоди їй завдав. І боюся, що якщо подивлюся їй в очі, то побачу в них сум. Проте боюся, що якщо *не* подивлюся їй в очі, то не дізнаюся, що, можливо, вона щаслива.

— Феллон, я запізнився лише на пів години. Не свари мене, будь ласка, — каже її батько.

Він назвав її на ім'я. Це точно вона. За кілька хвилин я можу побачити зблизька ту дівчину, яку мало не позбавив життя.

На щастя, підходить офіціант і приймає в мене замовлення, тож я на мить відволікаюся від своїх думок. Я не голодний, але щось замовляю навмання, бо хто ж приходить до

ресторану і нічого не замовляє? Не хочеться привертати до себе увагу.

Офіціант намагається завести зі мною бесіду про те, що чоловік за сусіднім столиком дуже схожий на Донована О'Ніла, актора, котрий зіграв Макса Епкота. Я удаю, що не знаю такого, і він дуже дивується. Мені просто хочеться, аби він швидше пішов. Нарешті він дає мені спокій. Я відкидаюся на спинку диванчика й прислухаюся до їхньої розмови.

— Еге ж, я сам трохи шокований, але все відбувається саме так, — каже її батько.

Чекаю, що вона відповість. А що він сказав їй перед тим, не почув через сеньйора Офіціанто-триндулянто, але, судячи з її мовчання, це було щось таке, чого вона не планувала почути.

— Феллон, ти щось скажеш, чи як?

— А що ти хочеш від мене почути?

Голос у неї не вельми щасливий.

— Хочеш, аби я *привітала* тебе?

Бачу, як її батько відкидається на спинку диванчика.

— Ну я думав, ти хоч порадієш за мене.

— *Порадіти* за тебе?

Так, її розізлило те, що він сказав. А дівчина з характером.

— Я навіть не думав, що ще можу стати батьком.

І не знаю, що думати з цього приводу. На мить згадую, що цей чоловік був закоханий у мою матір, і це могло статися з ними, якби її не забрав рак.

Ну тобто... Я знаю, що забрав її не рак, а пістолет. Але винен у всьому рак.

— Випустити сім'я в піхву двадцятичотирирічної дівчини — це далеко не все, що потрібно, аби стати батьком, — каже Феллон.

Я тихенько сміюся. Не знаю чому, але поки слухаю, як вона розмовляє з батьком, відчуваю, що трохи легшає на душі, почуття провини ніби зменшується. Може, тому що уявляв її тихою слухняною дівчинкою, зацикленою на жалості до себе. А вона он яка. Як багатозарядна петарда.

Та все одно... Божевілля якесь. Я не повинен тут бути. Кайл приб'є мене, якщо дізнається, що я утнув.

— Ти вважаєш, що я не заслужив права називатися батьком? А хто ж я тоді, по-твоєму?

Мені не варто було підслуховувати їхню розмову. Наступні пару хвилин намагаюся зосередитися на ноутбуці, який приніс із собою, але насправді я просто щось там прокручую на екрані, удаючи активну діяльність, а сам слухаю, що говорить цей черствий мудак, який доводиться їй батьком. Чую навіть, як вона зітхає.

— Ти нестерпний. Тепер я розумію, чому мама пішла від тебе.

— Твоя матір пішла від мене, бо я переспав з її найкращою подружкою. А мої особисті якості тут ні до чого.

І як моя мама могла в нього закохатися?

І тепер, розмірковуючи про це, я не певен, що вона кохала його. Пригадую, що лише він надсилав їй листи й повідомлення, а відповідей від неї я не бачив. Тож, можливо, це були короткострокові, однобічні стосунки, які він досі не може забути.

Дійшовши такого висновку, відчуваю полегшення. Не хочу навіть думати про те, що мама була звичайною жінкою, яка іноді помилялася з вибором партнера, а не тією обізнаною з усім героїнею, образ якої закарбувався у мене в пам'яті.

У їхню розмову втручається офіціант, який приніс замовлення. Я закочую очі, коли хлопець награно удає, ніби тільки

зараз помітив, що тут сидить Донован О'Ніл власною персоною. Затим чую, як він просить Феллон сфотографувати їх. Ціпенію від думки, що вона зараз підніметься і стане переді мною. Не певен, що готовий побачити її.

Але не має значення, готовий я чи ні, бо вона сказала зробити їм селфі, а сама пішла до вбиральні. Феллон проходить повз мене, і щойно потрапляє в поле мого зору, мені забиває дух.

Вона йде в кінець залу, повернувшись спиною до мене, тому мені не видно її обличчя. Бачу лише волосся. Дуже багато волосся. Густе, довге і пряме, каштанового кольору, такого самого, як і її туфлі. Воно розсипається, переливаючись, по спині.

Одягнена у джинси. Вони сидять ідеально, наче пошиті на замовлення й підігнані під кожен вигин її тіла, від стегон до гомілок. Вони так облягають її, що мене аж цікавість розбирає, які трусики вона під ними носить. Бо не видно пружків білизни. Може, на ній стрінги, а може, вона взагалі...

Так, що за фігня, Бене? Якого дідька ти почав думати про її трусики?

Серце мало не вискакує з грудей, бо я розумію, що час уже валити звідси. Треба просто встати й піти і затямити на майбутнє, що з нею нібито все гаразд. Може, її батько й мудак, але вона не дозволяє наплювати собі в кашу. А з того, що я сиджу тут, отак близько до них, нічого доброго не буде.

Але щоб я сказився, якщо офіціант не купається у щасті від того, що Донован О'Ніл звернув на нього увагу. Мені вже навіть начхати на своє замовлення, хочу, аби він просто приніс мені чек, я оплачу його і звалю звідси нафіг.

Починаю нервово посіпувати ногою. Феллон у вбиральні вже довгенько. Розумію, що може вийти будь-якої миті, і не

знаю, що мені робити: подивитися на неї, відвести погляд убік, усміхнутися чи тікати? *Що мені, бляха, робити?*

І ось вона виходить.

Дивиться під ноги, тож я все одно не бачу її обличчя. А от її фігура спереду навіть ще ідеальніша, ніж ззаду. Коли вона кидає на мене погляд, у мене в душі все перевертається. Здається, серце починає плавитися. Вперше за два роки я бачу, що з нею зробив.

Уздовж лівої щоки, згори вниз, до шиї, тягнуться шрами. Шрами, які вона отримала через мене. Вони значно світліші, ніж звичайні рубці, проте все одно їх видно. Світло-рожевого кольору, вони здаються значно ніжнішими, аніж неушкоджені ділянки шкіри. Та найбільше на її обличчі виділяються не шрами, а зелені очі, які дивляться зараз на мене. Невпевненість, що читається в них, промовисто свідчить про те, якої шкоди я завдав її життю.

Феллон піднімає руку й зачіпає пасмо волосся, а потім хапає його губами, намагаючись прикрити шрами. А затим опускає голову. Волосся спадає вниз, приховуючи пошрамоване обличчя.

А я не зводжу з неї очей, бо мені боляче не дивитися. Думаю про те, як вона пережила ту ніч. Якими страшними були ці шрами, коли почали гоїтися опіки. Скільки жахливого болю вона перетерпіла за місяці операцій.

Я стискаю руки в кулаки, бо ще ніколи так сильно не хотів виправити скоєне. Хочеться просто тут упасти перед нею на коліна і просити вибачення за біль, якого їй завдав. За її зруйновану кар'єру. За те, що тепер вона мусить ховати своє обличчя за стіною волосся, хоча вона звиздець яка вродлива.

А вона нічого не знає. Вона й гадки не має, що секунду тому на мить зустрілася поглядом з людиною, яка спаскудила їй

життя. Вона не здогадується, що я віддав би все на світі, аби тільки доторкнутися губами до її щоки, поцілувати шрами, які з'явилися в неї через мене, і сказати, як я шкодую про скоєне.

Вона й гадки не має, що я готовий розплакатися лише від того, що побачив її обличчя — таке витончене і разом з тим згорьоване. Я боюся, що якщо не всміхнуся до неї просто зараз, то розплачуся від жалю до неї.

Врешті я наважуюся всміхнутися, коли вона проходить повз мене. Мені аж дух перехоплює. А ще починаю хвилюватися, а раптом, крім цієї єдиної коротенької усмішки, більше нічого не буде. І це при тому, що донині я навіть не був певен, чи захочу коли-небудь її взагалі побачити.

А тепер, коли побачив її, не знаю, чи зможу й захочу на цьому зупинитися. Слухаючи, як її батько, який сидить позаду мене, пригнічує її морально, говорить, що вона недостатньо красива, аби стати актрисою, мені хочеться перелізти через спинку диванчика й задушити його. Або принаймні пересісти за їхній стіл і захистити її.

І саме цієї миті офіціант вирішує принести мені їжу. Я намагаюся їсти. Ні, справді намагаюся, але мене аж тіпає від того, як батько з нею говорить. Я повільно жую картоплю фрі, слухаючи, як батько дедалі більше лицемірить. Спершу я радію, почувши, що вона планує переїхати до іншого міста.

«Це ти добре придумала», — думаю я.

Тепер, коли знаю, що вона достатньо сміліва, аби переїхати на інший кінець країни й боротися за свою мрію, поважаю її як ніколи нікого в житті. А коли чую, як батько переконує її, що в неї немає шансів, ненавиджу його всім своїм єством.

Чую, як той мудак прокашлюється.

— Ти ж знаєш, що я не це мав на увазі. Я не кажу, що ти марнуєш свій час на аудіокнижки. Я кажу, що ти здатна досягти висот у чомусь іншому, раз більше не можеш грати. А на читанні текстів багато не заробиш. Власне, як і на твоєму Бродвеї.

Не чую, що вона йому на це відказує, бо перед очима в мене все пливе.

Не можу повірити, що таке говорить батько — людина, яка повинна захищати й підтримувати доньку, особливо коли та наважилася на кардинальні зміни в житті. Хоча, може, в нього такі жорсткі методи виховання? Але ця дівчина вже й так достатньо настраждалася.

Їхня розмова на мить припиняється. Але цього часу досить, аби батько встиг попросити офіціанта принести ще води. Цього часу досить, аби офіціант встиг принести і мені води, і досить, аби я підвівся і пішов у туалет, намагаючись заспокоїтися, а потім повернувся на своє місце, але вже без бажання задушити дядька, який сидить позаду мене.

— Так я через тебе на всіх чоловіках хрест поставлю, — каже вона.

Бляха, та через нього *мені самому хочеться,* аби вона поставила хрест на всіх чоловіках. Якщо чоловіки справді такі пустопорожні, як оцей, то *всім* жінкам варто назавжди відцуратися від чоловіків.

— Думаю, це не повинно стати проблемою, — каже її батько. — Якщо не помиляюся, ти сходила лише на одне побачення, і то понад два роки тому.

І тут мою розсудливість як водою змиває.

Він що, забув, який день сьогодні? Він що, не розуміє, бляха-муха, через що довелося пройти його доньці впродовж останніх двох років?

Я певен, що вона не менше року витратила на реабілітацію. Мені достатньо тієї секунди, що я зустрівся з нею поглядом, аби стверджувати, що в неї немає ані крихти впевненості в собі. А тут він ще й підкладає дров до багаття, нагадуючи, що вона ні з ким не ходила на побачення після пожежі. Я такий розлючений, що аж руки тремтять. Думаю, наразі я навіть сердитіший, ніж тієї ночі, коли підпалив його автівку.

— Так, тату, — каже вона напруженим голосом, — я більше не отримую стільки уваги від хлопців, як раніше. Ну тобто до того, як *це* сталося.

Я вислизаю з-за свого столика, бо вже несила все це слухати. Хай мене розірвуть чорти, якщо я залишу її беззахисною ще бодай на секунду.

І сідаю поруч з нею на диванчик.

— Вибач, манюню, що я спізнився, — кажу, обіймаючи її за плечі. Вона напружується під моєю рукою, але я не поступаюся й притискаюся губами до її скроні, мимоволі вдихаючи трав'яний аромат її шампуню. — Лос-Анджелес. Довбані затори, — белькочу я і простягаю руку її батьку.

Перш ніж відрекомендуватися, думаю, а чи не впізнає він мене, зважаючи на те, що так близько знав мою маму. Щоправда, за кілька років після батькової смерті вона змінила прізвище на дівоче. Тож він може і не здогадатися, хто я.

— Я — Бен. Бентон-Джеймс Кесслер. Хлопець вашої доньки.

Судячи з виразу його обличчя, він і гадки не має, хто я.

Він потискає мою руку, а мені хочеться підтягти його через стіл до себе і зацідити в зуби. Можливо, я так і зробив би, якби не відчував, як Феллон напружується ще більше. Відкинувшись на спинку диванчика, притискаю її до себе й шепочу їй у вухо:

— Просто підіграй мені.

І цієї миті у неї в голові наче спалахує лампочка, тому що замість збентеження на її обличчі бачу ніжну усмішку. Вона пригортається до мене й каже:

— Я вже думала, що ти не приїдеш.

«Еге, — хочеться мені сказати, — я теж не думав, що сидітиму тут. Та оскільки два роки тому я перетворив твоє життя на пекло, сьогодні спробую зробити його трішечки кращим».

Феллон

Я складаю окремим стосом прочитані сторінки і ні в сих ні в тих дивлюся на рукопис. Знаю, що я маю сердитися за те, що він так довго брехав мені, але, читаючи про його думки, починаю виправдовувати його вчинки. Ба більше, я також виправдовую батькову поведінку.

Бен має рацію. Тепер, озираючись на той день, я розумію, що батько не винен. Він просто висловлював свою думку щодо моєї кар'єри. І мав на це право. На те він і батько. Так, висловлювався він не надто коректно, але ж і майстром комунікації він ніколи не був. Крім того, я накинулася на нього відразу, щойно він сів за столик. Батько негайно перейшов у глухий захист, а я перейшла в атаку. За таких умов годі було сподіватися на конструктивну розмову. Я маю пам'ятати, що різні люди по-різному показують свою любов. І хоч батьків спосіб кардинально відрізняється від мого, все одно це любов.

Хочу почати читати наступний розділ. Але з рукопису випадає декілька згорнутих сторінок, вкладених між п'ятим і шостим розділами. Розгортаю і бачу, що це лист. Іще один лист від Бена.

Феллон!

Усе, що описано в рукописі після цього моменту, ти й так знаєш. Тут написано про кожен день, який ми провели разом, і навіть про декілька днів, які ми провели нарізно. Тут зафіксована кожна моя думка, яка з'являлася, коли ти була поряд... ну або майже кожна.

Як бачиш зі щойно прочитаного розділу, я був не в найкращому стані, коли ми познайомилися. Два роки мого життя після пожежі були для мене справжнім пеклом. Я робив усе можливе, аби позбутися почуття провини. Але той перший день, який я провів із тобою, став першим днем за такий тривалий час, коли я почувався щасливим. Я бачив, що й ти почувалася щасливою. А я про таке навіть мріяти не міг. І хоч ти переїжджала до іншого міста, я розумів, що якщо у нас буде привід чекати дев'яте листопада, аби знову побачитися, це дуже сильно змінить і твоє, і моє життя. Тож я поклявся, що дозволю собі насолоджуватися проведеними з тобою днями і не згадуватиму про пожежу. Не думатиму про те, що я зробив тобі. У ці дні, раз на рік, я хотів бути хлопцем, який закохався в дівчину, тому що ти безмежно мене вразила. Я знав, якщо дозволю минулому захопити себе, коли ти будеш поряд, то облажаюсь. І ти дізнаєшся, що це я заподіяв тобі таке. Знав, що якщо ти якось довідаєшся правду, то ніколи не пробачиш мені того, що я стільки забрав у тебе.

Напевно, я маю почуватися винним, але я не шкодую ні про жодну секундочку, проведену з тобою. Звісно, я хотів би, щоб усе склалося інакше. Можливо, якби я просто підійшов того дня до тебе й твого батька і розповів вам правду, я уберіг би тебе від сердечного болю. Але я не можу шкодувати про те, що все могло бути інакше. Адже ця зустріч була призначена нам долею. Ми мусили зустрітися. Нас вабило одне

до одного, і ми зробили одне одного щасливими. Я не маю жодного сумніву в тому, що ці роки ми були шалено закохані одне в одного. Не кожному судилося пережити таке. Феллон, я збрешу, якщо скажу, що шкодую про це.

Та найбільше я боюся, що ти прожила останній рік, думаючи, що я брехав тобі завжди. Але це не так. Я збрехав тобі лише раз, не сказавши, що це я влаштував пожежу. А все решта, кожне слово, яке я промовив при тобі і для тебе, було правдою. Коли я казав, що ти красуня, я казав це щиро.

Якщо з цього рукопису ти прочитаєш лише невеличку частину, нехай це буде цей лист. Обміркуй мої слова. Хочу, аби вони запали тобі в душу, бо вони дуже важливі. Мені страшенно шкода, що через мою брехню ти втратиш впевненість у собі, яку здобула, поки ми зустрічалися. Бо хоч я й не казав тобі всієї правди, але був цілковито відвертим, коли говорив про твою красу. Так, на тобі є шрами. Але кожен, хто бачить спершу шрами, а потім тебе, не вартий того, аби бути поруч із тобою. Сподіваюся, ти запам'ятаєш ці слова і повіриш у них. Тіло — це лише оболонка, яка приховує ті дари, що містяться всередині. А в тобі їх дуже багато: доброта, щирість, співчуття. Усе те, що є найважливішим у житті. Молодість і краса відцвітають. А порядність залишається назавжди.

Знаю, що в попередньому листі зазначав, що пишу його не для того, аби ти пробачила мене. І хоч це справді так, я не удаватиму, що не молюся щохвилини, аби ти пробачила мене. Так, я сподіваюся на диво. І так, я сидітиму в ресторані годинами й чекатиму, коли ти до мене прийдеш. Бо саме там я й буду. Саме це я й робитиму. І якщо ти не прийдеш сьогодні, я чекатиму тебе там наступного року. А потім ще за рік. Щороку дев'ятого листопада я чекатиму тебе і сподіватимуся, що колись настане день, коли ти знайдеш у собі сили проба-

чити мене і знову покохати. А якщо цього не станеться, і ти ніколи не прийдеш, я все одно дякуватиму тобі до останнього свого подиху.

Ти врятувала мене того дня, коли ми зустрілися, Феллон. Знаю, мені тоді було лише вісімнадцять, але все моє життя змінилося кардинально, відколи ми почали зустрічатися. Коли ми попрощалися в перший рік нашого знайомства, я поїхав одразу додому й почав писати цю книжку. Це стало моєю новою життєвою метою. Моєю новою життєвою пристрастю. Я почав серйозніше ставитися до навчання в коледжі. Я почав серйозніше ставитися до життя загалом. І завдяки тобі, завдяки тому, як ти вплинула на мене, на моє життя, я провів із Кайлом чудові останні два роки. Коли він помер, він пишався мною. І ти навіть не уявляєш, що це означає для мене. Тож незалежно від того, чи зможеш ти знову покохати мене, я все одно безмежно вдячний тобі, що ти врятувала мене. Якщо бодай найменша частинка тебе зможе пробачити мене, ти знаєш, де мене сьогодні шукати. І наступного року. І за рік, і за два, і до кінця життя.

Вибір за тобою. Ти можеш і далі читати цей рукопис, і сподіваюся, він допоможе тобі зробити правильні висновки. Або можеш припинити його читати, пробачити і приїхати до мене.

Бен

ОСТАННЄ 9 ЛИСТОПАДА

Якби брехня була написана, я її стер би,
Але вона промовлена й урізалася у плоть.
І я кричу спокутою, із правдою цілющою
До твого тіла — пробач!

Бентон-Джеймс Кесслер

Бен

У рукописі, який я залишив учора вночі біля її дверей, вісімдесят три тисячі чотириста п'ятдесят шість слів. У перших п'яти розділах приблизно двадцять три тисячі слів, які вона повинна була б прочитати, перш ніж знайде мій лист. Двадцять три тисячі слів можна прочитати за три години. Якщо вона почала читати його одразу, як знайшла, то до листа мала б дійти до третьої години ночі.

Зараз майже дванадцята ночі. Минуло двадцять чотири години, відколи вона підняла рукопис і зачинила двері. Я це бачив. Отже, в неї в запасі була ще двадцять одна година, однак її й досі тут немає. Найімовірніше, уже й не буде.

Якщо бути відвертим, то я розумів, що вона не прийде. Але глибоко в душі надія все-таки жевріла.

Не можу сказати, що її вибір розбив мені серце. Бо для цього воно мало би бути цілим.

Із розбитим серцем я живу вже цілий рік. Вона не прийшла сьогодні, отже, відколовся ще один шматочок...

Дивно, що мені дозволяють так довго сидіти в ресторані. За цим столиком я сиджу від самого ранку, сподіваючись, що вона за ніч прочитала мій рукопис. Зараз уже майже дванадцята ночі. А це означає, що я чекаю вже понад вісімнадцять годин. І це вартує гарних чайових.

О 23:55 я кладу на стіл чайові.

Не хочу залишатися тут, коли годинникова стрілка перейде на десяте листопада. Краще останні п'ять хвилин я почекаю у своїй автівці.

Коли відчиняю двері, щоб вийти з ресторану, офіціантка кидає на мене співчутливий погляд. Певен, вона ще ніколи не бачила, щоб хтось так довго когось чекав. Зате в неї тепер буде цікава історія, яку вона зможе розповісти своїм подружкам.

О 23:56 доходжу до стоянки.

О 23:56 бачу, як Феллон відчиняє дверцята і виходить з автівки.

Годинник показує ще 23:56, коли я хапаюся руками за голову і втягую ротом холодне листопадове повітря, щоб переконатися, що мої легені й досі працюють.

Вона стоїть біля свого автомобіля, вітер розвіває її волосся, поки вона дивиться на мене з іншого боку стоянки. Мені здається, що якщо я зроблю бодай крок до неї, то земля розколеться в мене під ногами від ваги мого серця. Ми обоє стоїмо, не рухаючись, декілька секунд. Вона кидає погляд на телефон, який тримає в руках, а потім знову дивиться на мене.

— Зараз 23:57, Бене. У нас на все є лише три хвилини.

Я дивлюся на неї і не можу збагнути, що вона має на увазі. Що через три хвилини вона поїде? Чи дає мені лише три хвилини, аби я попросив у неї пробачення і пояснив їй усе? У мене в голові рояться думки, та потім я помічаю, як кутики її губ піднімаються в усмішці.

Вона усміхається.

Щойно я це розумію, як відразу кидаюся до неї. За кілька секунд перетинаю стоянку, обіймаю і міцно притискаю її до

себе. Відчувши, що й вона обіймає мене, роблю те, чого альфа-самець не зробить ніколи.

Я плачу, як якесь грьобане дитя.

Не випускаючи її з обіймів, притискаюся вустами до її голови й занурююсь обличчям у її волосся. Ми стоїмо так довго, що я не знаю, це ще дев'яте листопада чи вже настало десяте. Але дата наразі не має ніякого значення, тому що я любитиму її завжди, до останнього дня свого життя.

Вона відхиляється від мене, щоб зазирнути мені в очі. Ми обоє усміхаємось, і мені не віриться, що ця дівчина знайшла в собі сили пробачити мене. Але вона справді знайшла їх. Я читаю це на її обличчі, бачу це в її очах, в її усмішці, у тому, як вона тримається. Відчуваю це, коли вона проводить пальцями по моїх щоках, витираючи з них сльози.

— А фіктивні хлопці плачуть так само, як я? — питаю в неї.

— Ні, плачуть лише найкращі, — усміхаючись, відказує вона.

Я притискаюся до її чола своїм і заплющую очі. Хочу на все життя запам'ятати цю мить. Але те, що Феллон приїхала, ще не означає, що вона пробачила мене і кохатиме довіку. І я маю бути готовим до такого розвитку подій.

— Бене, я хочу тобі дещо сказати.

Відхилившись, дивлюся на неї. Помітивши і в *її* очах сльози, почуваюся не таким жалюгідним. Вона простягає руку й ніжно гладить мене по щоці.

— Я приїхала не для того, аби пробачити тебе.

Відчуваю, як мимоволі стискаються щелепи, але намагаюся розслабитися. Я знав, що таке може статися, тож мушу поважати її рішення, хоч яким важким для мене воно було б.

— Тобі було шістнадцять років, — каже Феллон. — Ти пережив найстрашніше, з чим може стикнутися дитина. Тієї

ночі ти діяв не як погана людина, а як переляканий хлопчик. А люди часто припускаються помилок. Ти довго жив із величезною провиною. І ти не можеш просити в мене пробачення, тому що тебе нема за що пробачати. Власне кажучи, це я хотіла попросити *в тебе* пробачення. Тому що я знаю, яке в тебе серце, Бене. Воно сповнене любові. Я мала зрозуміти це ще торік, коли не повірила тобі. Я повинна була дати тобі шанс усе пояснити. Якби я вислухала тебе, ми не страждали б ще цілий рік. І за це я хочу попросити в тебе пробачення. Мені *дуже* шкода. Сподіваюся, ти зможеш мене пробачити.

Феллон дивиться на мене, і в її очах я бачу надію, бо вона справді вважає себе винною в тому, що ми рік не бачилися.

— Ти не повинна просити в мене пробачення, Феллон.

Вона різко видихає і киває.

— Тоді й ти не повинен просити в мене пробачення.

— Гаразд, — кажу я, — тоді я пробачаю собі.

— А я пробачаю собі, — сміється вона.

Феллон підносить руки до мого волосся і пробігає по ньому пальцями, не відриваючи від мене очей. Мій погляд падає на її перебинтований зап'ясток, вона помічає це й каже:

— О, мало не забула найважливіше. Власне, тому я й запізнилася. — Вона починає розмотувати бинт. — Я зробила собі тату. — Вона піднімає зап'ясток з невеличким тату у вигляді розгорнутої книжки. На одній сторінці зображена комедійна маска, на другий — трагедійна. — Книжки і театр, — каже вона, пояснюючи сенс свого тату. — Те, що я люблю найбільше. Я зробила його години дві тому, коли зрозуміла, що всім серцем кохаю тебе.

Вона дивиться на мене блискучими від сліз очима. Я роблю різкий видих, беру її за зап'ясток і цілую.

— Феллон, — кажу я, — поїхали до мене додому. Я хочу кохатися з тобою і заснути поряд із тобою, а потім уранці я приготую тобі сніданок, як і обіцяв торік. Добре просмажений бекон і яєчню, обсмажену з двох боків.

Вона усміхається, але на сніданок не погоджується.

— Я домовилася поснідати завтра з батьком.

Почувши це, почуваюся ще щасливішим, ніж якби вона погодилася поснідати зі мною. Знаю, що її батько не ідеальний, але все одно він її батько. Відчуваю за собою провину, що мимоволі спричинився до напруження у їхніх стосунках.

— Але все одно я поїду з тобою додому, — каже вона.

— Чудово, — радію я. — Сьогодні ти моя. А зі сніданком я почекаю до післязавтра, і робитиму це щодня, аж до наступного дев'ятого листопада, коли стану перед тобою на одне коліно і, як у найкращих любовних романах, а може ще й крутіше, освідчуся в коханні.

Феллон легенько б'є мене в груди.

— Нащо ти зробив такий спойлер, Бене? Невже тебе не вчили, що не варто робити спойлери?

Я усміхаюся й нахиляюся до неї, аби поцілувати.

— Тоді ось тобі ще один спойлер. «І жили вони довго й щасливо».

А тоді цілую її. І це поцілунок на дванадцять балів. Але це ще не кінець. До кінця ще дуже далеко.

ПОДЯКИ

Передусім хочу подякувати всім, хто долучився до створення цієї книжки. Моїм бета-читачам і найкращим друзям: Террін Фішер, Моллі-Кей Гарпер (моїй гуру щодо сцен сексу), Кей Майлз, Венной Файт, Міші Робінсон, Меріон Арчер, Кетрін Перес, Керен Лоусон, Вільмі Гонсалес, Кейсі Блю-Баклі, Стефані Коен, Чель Лаґоскі Норскат, Дженніфер Стілтнер, Наташі Томік, Аестас і Крістін Делькамбр.

Усім жінкам, які допомагають мені організувати моє хаотичне життя від оплати рахунків аж до листування з моїми онлайн-читачами: Стефані Коен, Бренді Перес, Мерфі Гопкінс, Чель Лаґоскі-Норскат, Памелі Керріон і Крістін Дельбамбр.

Дякую також волонтерам *The Bookworm Box*, які доклали неабияких зусиль до того, щоб я закінчила цей роман. Отже, усім, хто допомагав пакувати коробки, друкувати наліпки й роздавати книжки, — дякую! А найбільше вдячна Лін Рейнолдз, яка майже самотужки витягнула благочинну діяльність. Попри численні перешкоди.

Моїм батькам, сестрі, Хіту і синам. Усім вам. Я знаю, що останніми роками наше життя кардинально змінилося. І я дуже рада, що всі ви пустили ці зміни у своє життя. Ви не сварите мене, коли я забуваю зателефонувати, не сердитеся, коли я забагато подорожую, і не спалюєте мій одяг, коли

я тижнями не розпаковую валіз, бо не маю на це часу. Я дуже ціную ваші любов і підтримку. Ви мій фундамент, моя опора, моє серце! Всі ви.

Дякую Джоанні Кастільйо, моїй прекрасній, дивовижній редакторці з неймовірною діловою хваткою. Я щаслива, що ти є в моєму житті. Більшого щастя мені й не треба.

МОЇЙ ВИДАВЧИНІ, АРІЕЛЬ СТЮАРТ-ФРЕДМАН! Я ПИШУ ЦЕ ВЕЛИКИМИ ЛІТЕРАМИ, БО ДУЖЕ РАДА, ЩО ЗНАЙШЛА ВАС! І НЕ ЛИШЕ ЯК ВИДАВЧИНЮ, А Й ЯК ЧУДОВУ, НАДЗВИЧАЙНУ ПОДРУГУ!

Дякую моїй видавчині Джудіт Карр і всій команді *Atria Books*. Безмежно вдячна за вашу підтримку. За те, що прийняли мій роман з першої спроби й запропонували взяти участь у створенні шаленої рекламної кампанії. З нетерпінням чекаю, що ще приготувало для нас майбутнє.

Моєму агенту, Джейн Дістел, і всій команді *Dystel & Goderich Literary Team*. Ви відіграли значну роль у моїй кар'єрі. У досягненні мною мети. У втіленні моєї мрії. Без вашої допомоги це було б неможливо. Ціную це і не перестаю дякувати.

Вдячна *X Ambassadors*, одному з найкращих сучасних музичних гуртів. Дякую, що надихали мене під час написання цієї книжки. Дякую, що створюєте музику, яка живить наші душі.

І ще я висловлюю подяку Синтії Кепшоу за те, що народила рідну мені душу.

Якщо я когось забула, то в цьому винна Мерфі. Хоча вона й розпочала власну кар'єру як редакторка і вже не співпрацює зі мною, я все одно звинувачуватиму її в усьому, що буде не так. Тому що вона завжди буде моєю сестрою.

ЗМІСТ

Перше 9 листопада 5
Феллон 6
Бен 31
Феллон 49
Бен 68
Феллон 79

Друге 9 листопада 101
Бен 102
Феллон 111
Бен 139
Феллон 146

Третє 9 листопада 159
Феллон 160
Бен 165
Феллон 174
Бен 178
Феллон 183
Бен 199

Четверте 9 листопада 207
Феллон 208
Бен 216

П'яте 9 листопада 225
Феллон 226
Бен 251
Феллон 260
Феллон 267

Бентон-Джеймс Кесслер. Дев'яте листопада 269
Феллон 272

Шосте 9 листопада 279
Феллон 280

Роман Бена. Дев'яте листопада. Розділ перший. 16 років 290
Феллон 298

Роман Бена. Дев'яте листопада. Розділ другий. 16 років 299
Феллон 315

Роман Бена. Дев'яте листопада. Розділ третій. 16 років 318
Феллон 328

Роман Бена. Дев'яте листопада. Розділ четвертий. 18 років 329
Феллон 347

Останнє 9 листопада 351
Бен 352

Подяки 357

ПЕРШЕ
9 ЛИСТОПАДА

Я прозорий, наче вода,
Пливу за течією без мети.
А вона — якір, закинутий
у моє море.

Бентон-Джеймс Кесслер